

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

СЯНКА

ЧОВЕКЪТ БЕЗ

КАЙЛ МИЛС

„Ако още не сте чели романите на Кайл Милс, направете го!“

Том КЛАНСИ

КАЙЛ МИЛС

ЧОВЕКЪТ БЕЗ СЯНКА

Превод: Юлия Чернева

chitanka.info

Кайл Милс щурмува книжния пазар с поразителния си трилър „Човекът без сянка“.

Конспирация с невъобразими пропорции се вихри из коридорите на ЦРУ и ФБР. Някой грижливо замита следите след поредица от ужасяващи по своята жестокост престъпления, от които Ханибал Лектър може значително да разнообрази своето меню.

Луд, но гениален садист държи ключа към всичко.

Без да спазвам специален ред, бих искал да благодаря на моята съпруга Ким, на Даръл и Илейн Милс, Робърт Готлиб, Мат Билър, Кейтлин Бласдел, Пит Гросклоуз и Крис Бруно за техния принос и подкрепа.

Специално благодаря на Брус Будоул, експерт по ДНК във ФБР, че говореше бавно, докато обясняваше същността на научните разработки, и за проявената (очаквана) толерантност към полетите на моето въображение.

Кайл Милс е от онези невероятни автори на трилъри, които знаят как да поддържат зловещ хлад, спотайващ се на всяка страница.

Алън Фолсъм

Ако още не сте чели романите на Кайл Милс, направете го!

Том Кланси

ПРОЛОГ

През високата дървена ограда около тях и дърветата, извисили корони отгоре, се процеждаше толкова оскъдна светлина от уличните лампи, че всичко наоколо тънеше в мрак. Студът не беше достатъчно силен, за да проникне през самото на Брад Лоуел, който търпеливо стоеше пред стъпалата и чакаше. Преди тихото изщракване на отваряща се врата и последвалия лек полъх на топъл въздух преобладаващото усещане беше за ухане на натрупваща се роса.

Лоуел се огледа още веднъж, докато хората му предпазливо се движеха из къщата, разпръснати по отработена схема. В малкия заден двор цареше абсолютна тишина. Беше четири сутринта — два часа преди този безличен квартал в предградията да се размърда. Искаше му се да има още време, но в момента не можеше да направи нищо повече.

Единствената светлина в къщата — вероятно от всекидневната — угасна. Лоуел прекрачи прага и затвори вратата след себе си. Извади от джоба си фенерче с форма на писалка, запали го и освети гумените подметки на мъжа, който се качваше по стълбите.

— Всичко е чисто. Щорите са спуснати — чу се глас от миниатюрния предавател в дясното ухо на Лоуел.

Той засенчи очи, когато лампите в цялата къща светнаха, и тръгна към втория етаж.

Един от хората му вече действаше в спалнята и преравяше съдържанието на чекмеджетата и лавиците. Беше си сложил ръкавици и работеше с вещица. В стаята нямаше нищо необикновено или подозрително. Лоуел знаеше, че ще бъде така. Леглото в средата бе застлано с покривка на цветя, а на вградената в стената лавица имаше плюшени животни.

Човекът, който претърсваше помещението, започна от дрешника, като внимателно взимаше кутиите за обувки от купчината на пода и вдигаше капациите. Когато спря и погледна през рамо, Лоуел си придаде безразличен вид и умело прикри яда, раздразнението и страха,

нарастващи у него. Докато командваше, той трябваше да остане безучастен, но поне да създава илюзия за контрол.

— Мисля, че тук няма да намерим нищо, сър.

— Но все пак ще потърсим, нали? — попита в отговор Лоуел.

— Да, сър.

Лоуел слезе по стълбите, вслушвайки се в тихото шумолене на останалите от екипа му, докато се движеха експедитивно във всекидневната. Те спряха само за миг, докато той влизаше, зачитайки присъствието му. Но когато зае позиция до отсрещната стена, Лоуел сякаш вече бе забравен.

Трупът на жената лежеше с разперени крайници върху голям найлон, разпънат в средата на пода до окървавена работна престилка и два използвани презерватива. Китките ѝ бяха завързани за дивана с телени закачалки за дрехи, а краката — от двете страни на тежка библиотека.

По непокътнатото ѝ лице личеше, че е била красива. Сочните ѝ устни бяха леко разтворени, разкривайки бели зъби, дългите ѝ кестеняви коси бяха разпилени на пода под нея, а сините ѝ очи бяха вторачени в тавана. Лоуел се приближи до трупа и клекна. Ако не беше сигурен, че жената е на около двацет и пет години, би било невъзможно да определи възрастта ѝ. Голото ѝ тяло притежаваше грациозните извивки и гъвкавите мускули на младостта, но изваяните очертания бяха загрозени от безброй повърхностни порезни рани като от бръснарско ножче, които кръстосваха кожата ѝ. Някои още бяха влажни — шокиращи червени резки на фона на засъхналата кафява кръв, обляла тялото и голяма част от черния найлон под него. Плътта на лицето ѝ беше увиснала, загатвайки за часовете на агония, които бе изстрадала, преди да се предаде и да издъхне.

Лоуел се изправи и видя, че младият мъж пред него стои неподвижно. Той държеше мощен вакуум за събиране на веществени доказателства, но ставите на пръстите му бяха побелели от стискане на дръжката и очите му бяха вторачени в трупа.

— Проблем ли има, Гелър? — спокойно и уж безразлично попита Лоуел. Младежът беше новак и сигурно не бе виждал досега такова нещо. Реакцията му беше разбираема, но недопустима.

— Не, сър — отговори Гелър, вторачен изумено в онова, което бе останало от младата жена.

— Тогава работи, синко.

Лоуел усети ръка на рамото си, когато вакуумът тихо забръмча и младият мъж започна внимателно да го придвижва по килима около трупа. Обърна се и тръгна към коридора, следван от друг член на екипа.

— Коя е тя, Джон? — попита Лоуел, когато стигнаха до кухнята.

— Мери Дънигън, сър. — Той сложи на масата кожена чанта и тефтерче с адреси и телефонни номера. — Двайсет и шест годишна, икономически анализатор в частна компания в Окръг Колумбия. В календара ѝ не е отбелязано нищо за утре или за почивните дни. Намерих много нейни снимки с един и същ млад мъж. Направени са в период от няколко години. Предполагам, че ѝ е роднина, вероятно брат. Няма съобщения на телефонния секретар...

Гласът му постепенно заглъхна, явно приключваше.

— Това ли е всичко?

— За момента, да, сър. Ние...

Лоуел гневно му направи знак да млъкне.

— Така става, когато нещо се прецака, нали, Джон?

— Да, сър.

Шефът отново махна с ръка и мъжът облекчено забърза към всекидневната, за да помогне на колегите си.

Лоуел докосна челото си и пръстите му се навлажниха от потта. Всичко се беше объркало. До зазоряване оставаха два часа и той стоеше в хубава, чиста, средна класа къща в хубав чист, средна класа квартал, където лежеше трупът на добре образована жена с добра работа. На Лоуел му беше все по-трудно да си представи, че нещата може да станат още по-неприятни.

Избърса с ръкав потта от челото си и се върна във всекидневната. Двама от хората му използваха клещи, за да отделят трупа от мебелите.

— Готови ли сме? — попита женски глас.

Лоуел се обърна и видя Сюзан Прескът, която влезе в стаята. Тя беше си сложила перука с дълги тъмни коси и бе облякла панталон и всекидневна блуза, взети от дрешника на жертвата. Съответствието не беше пълно, но не беше и зле. Лоуел бе избрал Прескът за тази част от задачата заради ръста, телосложението и безкомпромисната изпълнителност.

— Взех почти всичко от банята и достатъчно от дрехите и обувките ѝ, за да изглежда очевидно — продължи тя, затваряйки куфара, който държеше. — В аптеката имаше противозачатъчни хапчета за три месеца. Прибрах ги всичките.

Лоуел погледна двамата мъже, коленичили на пода. Те бяха освободили ръцете и краката на жертвата и се опитваха да преодолеят вкочаняването, за да съберат един до друг двата крака.

— Намери ли други лекарства, Джон?

Мъжът поклати глава, докато обвързваше с ремък глезените на жената.

— Претърсих другите две бани, нощното шкафче и кухнята. Нямаше нищо с рецепта. Мисля, че всичко е наред.

Лоуел отново насочи вниманието си към по-младия мъж, който помагате да увият жената в найлона и внимаваше кръвта ѝ да не прокапе по килима. Лицето му беше преbledняло и челюстите му видимо трепереха.

— Гелър! — каза Лоуел.

Младежът изглежда не го чу.

— Гелър! Лошо ли ти е?

— Не, сър! — Гелър се изправи и положи усилия да го погледне спокойно в очите.

— Нямаме време за твоя проблем, Гелър. Ако трябва да напуснеш стаята, направи го. Никой няма да каже нищо. Разбираш ли?

— Добре съм, сър.

Лоуел се обърна към жената до него и я огледа още веднъж.

— Добре, Сюзан. Тръгвай.

Тя кимна и се отправи към гаража.

Лоуел стоеше в средата на всекидневната и опитваше да се съсредоточи. Не беше ли пропуснал нещо? Той огледа килима, докато хората му облепяха с тиксо найлона, с който бе увит трупът.

Всичко изглеждаше чисто. Лоуел знаеше, че няма да има отпечатъци, защото почистването им бе премахнало всички веществени доказателства, които можеше да бъдат намерени при нормален оглед. Свидетели? На този етап нямаше начин да разбере. Непредвидени проблеми? Винаги имаше такива. Трябваше да се справи с тях, когато възникнеха.

— Леко — предупреди той, коленичи и огледа долната страна на найлона, когато двамата мъже вдигнаха трупа. — Добре, чисто е. Вървете.

Лоуел ги последва до гаража. Сюзан Прескът вече седеше зад волана на форд таурус — колата на жертвата. Тя се наведе напред и миг по-късно багажникът се отвори.

— Как е колата, Сюзан?

— На по-малко от трийсет хиляди километра, сър — отговори тя през смъкнатото стъкло. — Резервоарът е пълен. Не забелязах неизправности. Фаровете и мигачите работят.

— Сър?

Лоуел се обърна към дъното на гаража, където двамата мъже се опитваха да вкарат вкочанения труп в малкия багажник. Беше очевидно, че така няма да стане.

— Ще трябва да счупиш краката, Гелър. Сюзан, слез и му помогни. Джон, ела с мен.

Лоуел тръгна към вратата, водеща към къщата, но не и преди да забележи скоростта, с която лицето на младия мъж отново пребледня. Нямаше възможност да изкаже съчувствието си, нито пък време, за да подхване Гелър, ако припадне. Младежът или щеше да се справи с проблема си, или не. И беше по-добре да го разбере още сега.

Лоуел посочи килима, докато влизаше във всекидневната.

— Ще трябва да го проверите още веднъж, преди да се махнем оттук. И след шест часа искам предварителен доклад за ситуацията. До вечерта трябва да знам всичко за жената. Разбирате ли?

— Да, сър.

— И ми кажете веднага щом полицията се намеси. После ще искам всекидневни доклади за хода на тяхното разследване.

— Ще се погрижа за това, сър — каза Джон и леко наклони глава, когато вратата на гаража започна да се отваря. — Ако имаме късмет, едва в понеделник ще разберат, че е изчезнала.

— Късметът не ме интересува — изръмжа Лоуел, позволявайки част от гнева, който разяждаше стомаха му, да се прокрадне в гласа му. — Няма да има повече никакви провали, Джон. Разбираш ли? Никакви.

1.

Куин Бари погледна часовника си и направи гримаса. Беше едва единайсет и трийсет сутринта, а тя вече пиеше четвъртата си чаша силен чай и ядеше петнайсето оризово кексче.

— Ще стартираш програмата днес, нали?

Куин подскочи, събаряйки последното кексче с аромат на ягоди от внимателно подреденото си бюро. Сладкишът падна сякаш като на забавен каданс, преобърна се и се разтроши на пода.

— Куин?

— Не съм казала такова нещо, Луис — отговори тя и се обърна. В говора ѝ се прокрадна ясно доловим южняшки акцент. Колкото и да го потискаше, акцентът винаги се появяваше, когато беше нервна. Или пийнала.

Луис Крейтър се наведе напред, така че лампите на тавана се отразиха в плешивата му глава, но не я погледна, а се вторачи в екрана на монитора ѝ със строгото изражение, с което изглежда реагираше на всичко.

— Утре? — попита той, продължавайки да гледа екрана, макар Куин да знаеше, че кодовете са напълно неразбираеми за него.

— Днес ще извърша пълна проверка на Съдебномедицинския индекс и не очаквам проблеми...

При предишната си работа като корпоративен консултант по програмиране Куин се занимаваше с такива хора всеки ден. Този факт, комбиниран с безкрайни часове на самота, тъмни стаички, бездънни чаши кафе и купища скапана храна, беше причината да се откаже от програмирането година и половина след завършването на университета. Няколко седмици по-късно тя бе назначена в персонала за техническа поддръжка във ФБР и се надяваше да научи тънкостите в работата и да подобри шансовете си да стане агент, веднага щом това стане възможно.

— Утре ли каза, Куин?

Крейтър, който отговаряше за Комбинираната система от индекси на ДНК и в момента се бе навел над нея като лешояд над мърша, тогава прекрати външния договор за поддръжка на системата заради предстоящите съкращения в бюджета. И няколко минути по-късно бе произнесъл съдбовните за нея думи, които шефовете на отдели казват на началниците си в целия свят: „Ако назначим вътрешен човек, ще свършим по-добра работа за по-малко пари“.

— Да, Луис. Няма проблем — отговори Куин и въздъхна.

Сега тя беше почти там, откъдето бе започнала — препрограмираше огромна и сложна база данни, но заплатата ѝ беше наполовина от дохода ѝ на свободна практика.

— Е, радвам се, че работиш в правилната посока — каза Крейтър и се изправи, докато Куин гризеше остатък от гумата на молива си. — Виж какво, защо да не пийнем по нещо след работа и да ми разкажеш какво си направила?

Това вече звучеше неприятно.

— Бих искала, Луис, но не мога. Имам други планове.

— Тогава обяд?

— Обещах на една приятелка да обядваме заедно — искрено отговори Куин. — Може да дойдеш и ти. Ще бъде забавно...

Той поклати глава леко раздразнено и без да пророни дума, тръгна към бюрото си.

Лошо. Много лошо. Всеки път, когато напускаше работното ѝ място, Крейтър изглеждаше все по-раздразнен. Всички, за които Куин бе работила, имаха две общи неща помежду си — първо, чуваха само каквото искаха да чуят, и второ, винаги даваха неизпълними обещания пред шефовете си. Шансовете за кариера на Луис Крейтър зависеха поне отчасти от възможността този проект да бъде изпълнен правилно и бързо, а перспективата пред Куин — от постигането на целта той да бъде доволен и ако побързаше, щеше да стартира теста, преди да излезе за обяд. Имаше пет минути.

— Познай кой е!

Бяха изминали вече петнайсет минути, когато две ръце, отрупани с пръстени, закриха очите ѝ и прекъснаха наблюдението на екрана.

— Здравей, Кати!

Приятелката ѝ се отпусна на свободния стол и Куин отново можеше да вижда.

— Все пак ще обядваме ли заедно? — попита Кати и взе месингово преспание от бюрото, разглеждайки го с престорен интерес.

— Да. Само трябва да свърша нещо.

Кати се наведе напред и се опита да види какво има на екрана.

Куин се намръщи и започна да подава команди на компютъра.

— Не съм била толкова навътре в сградата „Джон Едгар Хувър“ — продължи Кати. — Мислех, че тук изтезават заподозрените.

Куин поклати глава, без да отклонява вниманието си от работата.

— Не. Правят го в дъното на залата. Там изтезават служителите.

— Ако мислиш, че на четвъртия етаж е по-хубаво, трябва да си луда. Хайде, готова ли си? Умирам от глад.

— Трябваше да стартирам търсенето, за да свърши, докато се върна.

— Какво търсиш?

— Свестен мъж.

— Ще ме убиеш. Кажи сериозно.

— Фантоми.

— Какво? Не можеш ли да ми кажеш? Да не би да е нещо свръхсекретно?

Куин натисна ENTER и остави компютъра да систематизира параметрите на търсенето.

— Не се шегувам. Знаеш ли какво е Съдебномедицински индекс?

— Част от базата данни за ДНК, нали?

— Впечатлена съм! Всъщност това е секцията, която съхранява информацията за неразкритите случаи. Например ако някой извърши престъпление в Мичиган и остави кръв, слюнка или други следи, неговият ДНК подпис ще бъде вкаран в базата данни на полицията в Мичиган и оттам — в главния компютър на ФБР. Да речем, че някой остави същата ДНК например... в Калифорния. Съдебномедицинският индекс ще установи съпадението и ще уведоми двата щата, че случаите са свързани.

— И чии фантоми търсиш?

— Моите. Трябваше да обновим част от техническата база и аз променям програмата, за да може да я приеме. Както и да е, вкарах измислен ДНК подпис с номер на досие в базата данни на всичките

петдесет щата. И сега ще задействам програмата за търсене, която написах, за да видя дали ще ги намери. Ако имам късмет, ще запазя работата си.

— Наричаш го късмет? Тогава да разбирам ли, че това е проблемът?

— Какво искаш да кажеш? Какъв проблем?

— Ами миналата седмица имаше такъв вид, сякаш някой е прегазил котката ти с косачка за трева.

Куин отново насочи вниманието си към монитора и се престори, че подава команди, опитвайки се да избегне изпитателния поглед на приятелката си.

— Заради Дейвид е, нали? — попита Кати, наблягайки драматично на всяка дума.

— Не знам за какво говориш.

Кати грабна календара до монитора. Куин се забави и не можа да ѝ попречи.

— Хайде, Кати, върни ми го!

— О, искаш го, а? — Кати отдалечи стола си и започна да прелиства страниците.

— Говоря сериозно, Кати...

— Шестнайсети юни. Зарежи Дейвид. — Кати прелисти няколко страници. — Десети август. Разкарай Дейвид. — Още няколко страници. — Втори септември. Изритай Дейвид.

Куин скочи от стола и грабна календара от ръката на приятелката си.

— Добре, добре, смотанячка съм, но не е необходимо да го изтъкваш.

— Господи, момиче, какво толкова ви свързва? Един достолепен и изтънчен служител на ЦРУ с идеален задник може да си намери някоя не толкова недодялана като теб.

— Не съм недодялана, а провинциалистка.

— А, да. Извинявай. Най-важното е, че той се е превърнал в мижитурка. Какво има този път?

Куин въздъхна и се отпусна на стола.

— Едно от поредните му служебни партита. Знаеш как е. Шайка типове със свършени прически, чиято работа е да носят кафе на хората в Лангли. Държат се така, сякаш управляват света. И когато е

около тях, Дейвид също започва да се държи превзето, сякаш знае всичко, и да говори с мен като с идиот.

— Нещо ново? Това сме го чували.

Куин погледна през рамото на Кати към мъжете и жените, които се движеха из голямото претъпкано помещение, където се намираха повечето компютри на ФБР.

— През почивните дни ще скачаме.

— Какво? Ще скачате от самолет?

Куин кимна.

— Намерих страхотно място. Обучават те един ден и после те пускат да скачаш. Заедно с теб скачат двама души и единият те снима с камера. От няколко месеца убеждавам Дейвид и той обеща да отидем този уикенд. Сега казва, че трябва да идем на купон, а после ще бъде много зает.

— Ако ни е създал да скачаме от самолети, господ трябваше да ни направи удароустойчиви.

Куин сви рамене.

— Мислех, че ще е нещо ново и вълнуващо.

— Тогава проблемът ти е, че трябва да отидеш на купона, да се напиеш и да се натъпчеш безплатно, вместо да направиш смъртоносен скок.

— Това не е всичко.

— Казвай.

— Дейвид иска да облека роклята.

Кати ужасена закри с ръце лицето си.

— Мили боже! Не и роклята!

Тя изписка толкова силно, че всички в помещението обърнаха глави към тях.

Двете се наведоха напред, скривайки се отчасти зад бюрото на Куин, и се мъчеха да сподавят смеха си. Накрая, когато се овладяха, Кати стисна съчувствено ръката на Куин.

— Не и роклята! — повтори тя, като този път прошепна думите.
— Господи, всичко друго, но не и това!

2.

Брад Лоуел усещаше, че секретарката го гледа, но това не беше достатъчно, за да го накара да отвори вратата и да влезе. Той пое дълбоко въздух и огледа просторния външен кабинет, като внимаваше да отбягва любопитния ѝ поглед. Мебелите бяха скъпи, но малко на брой, и изглеждаха прекалено практични. Стените бяха прекалено бели, нямаше никакви картини. Стаята сякаш бе подготвена за ремонт. Но всъщност офисът не се бе променил от години, както и човекът, за когото бе направен.

— Може да влезете — каза секретарката.

Лоуел я погледна и тя му се усмихна съчувствено. Жената не знаеше защо е дошъл, но беше очевидно, че не е единственият човек, който бе заставал нерешително пред кабинета на шефа ѝ.

Той изправи рамене, закопча самото си и бутна вратата, която мигновено се затвори след него. Въздухът тук беше различен — някак по-гъст. Лоуел знаеше, че това е плод на въображението му, но не можеше да се отърси от потискащото въздействие на атмосферата вътре.

Ричард Прайс му кимна и продължи да пише нещо в тефтера на бюрото си.

Очилата с форма на полумесеци, през които надничаше, бяха скорошна придобивка и се появяваха все по-често на носа му, откакто Прайс започна да наближава седемдесетте. Но с изключение на тях и на прошарените покрай слепоочията коси той беше същият човек, с когото Лоуел се бе запознал преди десет години. Широките му рамене се очертаваха под безупречно изгладената риза. Талията му беше тясна, а коремът — твърд като скала. Комбинацията между атлетичната фигура, широкия сплескан нос и очилата му придаваше вид на невероятна смесица между пенсиониран боксьор и интелектуалец, което всъщност не беше далеч от истината.

— Какво стана, Брад? — без да вдига глава, попита Прайс.

Позлатената писалка в съсухрената му ръка грациозно се движеше по страниците на тефтера.

— Възникна проблем, сър.

— Разбрах. Мислех, че операцията ще бъде изпълнена безупречно.

— Обектът не ни сътрудничи, сър.

Лоуел устоя на желанието да разхлаби възела на вратовръзката си, който изведнъж му се стори твърде стегнат. Уникалната способност на Прайс да го сплаваша не бе намаляла с течение на годините.

— Ще спорим ли, Брад, или ще ми разкажеш какво се случи?

— Той се крие, сър. Избра алтернативна жертва и място.

— Каква „алтернативна жертва“?

Лоуел извади тефтерче от джоба на самото си и започна да чете от него, макар да бе запомнил написаното. Той не искаше да рискува, защото Прайс притежаваше свръхестествена способност да открива и най-малката грешка. И никога не забравяше.

— Мери Дънигън. Двайсет и шест годишна. Икономист. Работела е в мозъчния тръст във Вашингтон. Била е там около година. Назначена е на работа веднага щом е защитила докторска степен в Джорджтаун.

Лоуел вдигна глава за миг, когато Прайс махна очилата си и ги сложи на бюрото. Изражението му беше непроницаемо.

— От три месеца е имала приятел — млад адвокат без криминално досие. Връзката не изглежда сериозна, но няма доказателства Дънигън да се е срещала с друг. Засега той е оставил две съобщения на телефонния ѝ секретар, но още не е особено разтревожен...

— А в службата ѝ?

— Оставили са едно съобщение, когато не е отишла на работа, но то е по-скоро сигнал да им се обади, отколкото притеснение за отсъствието ѝ. Изглежда от време на време е работела вкъщи.

— Полицията?

— Още не се е намесила. Вероятно ще я обявят за изчезнала чак в понеделник или вторник. И когато се задействат, всичко ще изглежда така, сякаш тя просто е заминала някъде, без да се обади. Ще започнат разследване, но според мен ще се съсредоточат върху сегашния ѝ приятел и предишните. Едва ли ще могат да определят точното време

на изчезването ѝ, затова трудно ще се потвърдят алибитата. При всички случаи ще следим отблизо официалното разследване.

— Чисти сме, така ли?

— Вярвам, че е така, сър.

— Тогава ни е провървяло.

— Да, сър. Има и още нещо. В медицинския ѝ картон пише, че като ученичка в гимназията тя се е лекувала от депресия. Едната причина е била преумора, а другата — нещастна любов. Това ще направи разследването още по-вяло. Полицаяте ще предположат...

Прайс посочи стола пред бюрото си.

— Знаеш какво мисля за късмета, Брад.

— Да, сър — рече Лоуел и седна. Неизвестно защо, това го накара да се почувства още по-неловко. — Съгласен съм с вас. Но в случая...

— Има ли семейство?

— Родителите ѝ са живи и не са разведени. Има по-малък брат. Всички живеят в Тексас. Никой не е свързан с политиката или със силите на реда. Нямаат необичайно големи финансови ресурси.

Чертите на лицето на Прайс се изостриха. Той притисна юмрук до устните си и сякаш се съсредоточи в дебелия килим под краката си. Лоуел познаваше този жест и знаеше, че трябва да мълчи, докато Прайс обмисля проблема. Той използва времето, за да репетира наум останалото, което имаше да каже. Прайс заговори отново след минута.

— Какво се случи, Брад? Как го изпуснахме?

Лоуел очакваше въпроса и знаеше как да отговори. Прайс приемаше обяснения, но не и оправдания. Това беше като тънка линия, която понякога бе трудно да следваш без рискове.

— Работя само с трима души, сър. Единият е новак. Нямам хора. Разчитаме само на електронното наблюдение...

— Проблем ли е това?

— Той открива подслушвателните ни устройства и системите за проследяване веднага щом ги поставим. Смятам, че и досега е било така.

Прайс дръпна стола си назад и отново се съсредоточи върху пода, но този път Лоуел реши да прекъсне мислите му:

— Според мен изпускаме нещата от контрол, сър.

Само очите на Прайс трепнаха за миг и сетне пак се вторачиха в килима.

— Положението е лошо, Брад, но не и непознато. Трябва да внимаваме да не реагираме прибързано.

— Преди беше различно, сър. — Лоуел се изненада от силата на гласа си и продължи да говори с по-почтителен тон. Но нямаше да мълчи. Не и този път. — По-рано имаше схема, сър. Съзирахме очертанията ѝ. Сега е друго. Хаотично. Не знам точно как да го обясня... Сякаш е игра. Нямам представа докъде ще доведе всичко това, но смятам, че може би е време да преосмислим позицията си...

Гласът на Лоуел постепенно заглъхна. Той имаше да каже още много неща — например за чувството на безсилие, натрупано през тези десет години. Но моментът не беше подходящ.

— Сега само печелим време, Брад. И двамата го знаем — каза Прайс. — Така трябва да продължим до края.

— Да, сър. Разбирам.

Лоуел знаеше, че думите му няма да променят нищо, но се чувстваше задължен да отговори.

— А ако удвоим броя на хората ти? Ще помогне ли?

Лоуел се размърда неспокойно на стола. Той знаеше какво иска да чуе Прайс, но нямаше намерение да показва колебанието си.

— Не знам, сър. Има риск, ако доведем още хора. И не гарантирам, че ползата ще оправдае риска.

— На този етап не виждам алтернатива. — Прайс отбеляза нещо в календара си. — Напиши кратък списък, Брад. Ще се срещнем в четири часа, за да вземем окончателно решение.

3.

Куин Бари още се усмихваше, когато се върна в компютърния център на ФБР. Дори мрачното, подобно на пещера помещение и сериозният вид на хората, работещи там, не можаха да изтрият усмивката от лицето ѝ. Тя бе прекарала почти час с Кати, която демонстрира маниакалната си енергия, изказа недообмислените си теории и безсрамно флиртува с безспорно красивия сервитьор. Сега никой не беше в състояние да развали настроението ѝ. А ако тестът на Съдебномедицинския индекс излезе успешен, Куин може би щеше да преживее служебното парти на Дейвид с по-малко от обичайния брой водки с тоник.

Без да поглежда екрана, тя седна на стола, протегна ръка към чашата си и крадешком се огледа. Когато се увери, че се радва на кратък миг на анонимност, Куин завъртя чашата на триста и шейсет градуса и сетне тропна с нея два пъти по бюрото. Това беше задължителен ритуал, към който се бе пристрастила по време на дните си като компютърен консултант. Вярно, действията бяха глуповати, но далеч по-непретенциозни от някои други, измислени от колегите ѝ.

Тя взе молив и леко докосна мишката на компютъра. След миг екранът светна и неясните образи се оформиха в думи.

ТЪРСЕНЕ 1 ИЗПЪЛНЕНО

ТЪРСЕНЕ 2 ИЗПЪЛНЕНО

Куин въздъхна облекчено, натрака няколко команди и се увери, че двете отделни програми за търсене са изпълнили заданията си. И най-важното беше, че втората, нейната, не се е прецакала, зациклила или блокирала. Тя се залови да разпечатва и докато преглеждаше някои окончателни детайли, принтерът започна да бълва резултатите от търсенето. Куин прочете на екрана автоматичната информация за изпълнението на програмите и усмивката ѝ стана по-широка.

Търсачката ѝ бе работила цели седемдесет и пет процента по-бързо и бе използвала значително по-малък трафик по мрежата.

— О, миличка, много те бива! — тихо каза тя и лениво се завъртя със стола си, после скочи и изтича до принтера.

Резултатите от първия тест — на старата програма за търсене — вече бяха в касетката. Както и очакваше, системата бе работила по обичайно ефикасния си, но дискретен начин, свързвайки всеки от петдесетте измислени ДНК подписа, които Куин бе заложила в базите данни на щатите, и определяйки местоположението на съответната полицейска лаборатория и номера на досието. Когато принтерът избълва резултатите от собствената ѝ програма, тя грабна разпечатките и започна да ги преглежда.

Двата доклада изглеждаха еднакво.

— Да! — извика Куин, тупна победоносно принтера и огледа леко обезпокоените физиономии на колегите си. — Съжалявам.

Опитвайки се да изглежда искрено разкаяна и да не се смее, тя се върна до бюрото си.

Куин прокара пръст по колонките с информация в разпечатката от своята програма. Всичко беше там — фантомните ДНК подписи, и номерата на досиетата, и местоположението на лабораториите, които започваха с Алабама, номер едно, и завършваха с Уайоминг, номер... Поредното радостно възклицание замря в гърлото ѝ, когато видя номера на Уайоминг. Петдесет и пет.

Тя се намръщи и бутна очилата по-нагоре на носа си, за да види по-добре. Петдесет и пет?

Куин намери първия виновник почти веднага. Лабораторията в Пенсилвания показваше две попадения — едното с вече познатия фантомен ДНК подпис и второ с подпис, който не ѝ беше известен. Куин извади молив, очерта кръгче около загадъчната информация и после започна да търси други.

След две минути тя бе оградила всичките пет. Същият неидентифициран ДНК подпис се появи в Пенсилвания, Орегон, Оклахома, Мериленд и Ню Йорк. В това нямаше логика. Системата трябваше да го разпознае. Куин се вторачи мълчаливо в разпечатката, опитвайки се да разбере къде е сгрешила.

Програмата ѝ за търсене бе направила точно каквото трябва — правилно бе свързала фантомните ДНК подписи, които Куин бе въвела,

от измислени престъпления в няколко щата, извършени от един-единствен несъществуващ човек. Тогава каква, по дяволите, беше причината за другите пет попадения? ДНК подписът определено беше еднакъв и в петте случая, но до този момент не е бил идентифициран от КСИД. Куин се хвана за главата и затвори очи, за да не вижда информацията пред себе си. Къде бе провалът? Тя беше използвала почти същия алгоритъм за търсене като в оригиналната програма и промените засягаха само съвместимостта с новия хардуер.

След пет минути на непрекъсната концентрация пак не откри логика. Нямаше да се изненада толкова, ако цялата програма се бе прецакала. Или ако търсачката ѝ не бе открила никакви връзки. Или ако бе открила безкраен брой връзки. Но точно пет? Какво ставаше?

Ръката, която рязко стисна рамото ѝ, я стресна и Куин неволно хвърли молива към компютърния екран. Обърна се и видя, че обикновено сериозното изражение на шефа ѝ е отстъпило място на весело настроение.

— Луис, трябва да престанеш да правиш това.

— Напрегната ли си, Куин? Защо не намалиш наполовина чая, който пиеш.

— Мисля, че нищо, което е с хипарски девизи, написани на кутията, не може да ми се отрази зле — каза тя, стараяйки се гласът ѝ да прозвучи безгрижно.

— Чак в кабинета си те чух как крещиш. Имаш добри новини, а? Нима?

Куин се вцепени за миг, но бързо положи усилия да се усмихне.

— Добри новини. Разбира се. Определено.

— Тогава да разбирам ли, че системата работи?

— Изпробването на програмата за търсене върху Съдебномедицинския индекс мина отлично — излъга Куин. — Много по-икономична е от старата.

Той удари с юмрук по облегалката на стола ѝ.

— Страхотно! Страхотно, Куин! Да съобщя ли на шефовете?

— Ами, да. Но още не всичко е готово, Луис. Както говорихме, има някои детайли, които трябва да се изгледят. Пък и все се появява нещо по време на по-нататъшните тестове...

— Да, разбира се — рече Луис, който явно не бе чул и дума от това, което каза. — Страхотна работа, Куин! Върхът!

Той бързо излезе. Радостта на Куин, че е направила най-умното нещо досега, бавно угасна. Луис несъмнено вече си представяше как се обажда на шефа си и му съобщава, че системата е „напълно оперативна“. Новопокръстените в компютърните технологии обожаваха този израз. И на другия ден Куин щеше да бъде заобиколена от възрастни мъже в костюми, които щяха да искат демонстрация.

И какво щеше да им покаже? Система, която бълва нелогична информация. Причината явно беше дребна — като счупен зъбец от зъбчато колело, сврял се някъде и спрял движението. Дори не знаеше къде да търси. Няма що, несъмнено щяха да се надпреварват да я изпращат в Куонтико, за да бъде обучена за агент. На куково лято!

Куин погледна часовника си. Разполагаше с пет часа, преди Дейвид да дойде да я вземе от дома ѝ. Хрумна ѝ да му се обади и да откаже поканата, но това щеше да е за четвърти пореден път и тя просто нямаше сили да спори с него.

Пусна ново пликче чай в чашата, която очевидно вече не ѝ носеше късмет, и отиде да налее гореща вода от машината за кафе. Трябваше да се възползва от следобеда.

4.

— Слизай.

Гелър изпълни заповедта, отвори широко страничната врата на микробуса и скочи в дълбока до глезените кал.

Според радиото ураганът Барт бе характеризиран като тропическа буря, но разликата беше тема на академичен спор. Скоростта на вятъра беше осемдесет километра в час. Проливният дъжд мигновено намокри дрехите и студът скова тялото на Гелър.

Той се опита да върви в светлината на фаровете, но установи, че блясъкът само отразява дъжда и го заслепява. Обърна се към микробуса и прокара пръст през гърлото си. Миг по-късно фаровете угаснаха и той остана в мрак сред бурята.

Тръгна предпазливо напред и забеляза телената ограда едва когато беше на няколко крачки от нея. Отне му няколко минути, докато намери вратата, и после още известно време рови във връзката ключове, но накрая успя да отвори.

— Тръгвай! — изкрещя Гелър.

Микробусът потегли и тъмната му сянка бавно мина край него.

— Заклучи ли?

Гелър прокара пръсти през късо подстриганата си коса, изцеждайки водата от нея, и седна на мястото до шофьора.

— Не, сър. Сложих веригата и окачих катинара, както ми казахте.

Без да обръща внимание на отговора, Брад Лоуел настъпи педала на газта. Мракът, дъждът и замъглените стъкла изглежда не му пречеха и той караше все по-бързо по криволичетните улици. Гелър се запита колко ли пъти Лоуел е минавал през изоставената военна база, та успява да маневрира толкова точно и ловко при тези условия. Но след като размисли, реши, че всъщност не иска да знае.

— Колко остава още, сър? — попита той, за да наруши тягостното мълчание.

Но Лоуел очевидно не изпитваше същата потребност.

Гелър облегна глава на стъклото и се вторачи в мрака. Виждаше предимно хаотичното движение на дъжда. Но на всеки няколко секунди имаше краткотрайно намаляване на пороя или промяна на посоката и той съзираше част от околната обстановка. От бурята изникнаха призрачни очертания на площад и построени близо една до друга сгради, които бързо изчезнаха. Всичко изглеждаше мъртво. Също като товара им.

Той протегна ръка, за да се подпре, когато шефът му зави надясно, после превключи на задна скорост и рязко спря.

— Хайде — каза Лоуел, отвори вратата и изскочи навън.

Гелър още бе вкопчил пръсти в таблото, когато чу, че задните врати на микробуса се отварят.

— Гелър! Размърдай си задника. Веднага!

Той пое дълбоко въздух, мина през предните седалки и отиде в задната част на микробуса. Вътрешното осветление беше повредено и трябваше да действа на светлината на фаровете през предното стъкло.

— Хвана ли го?

Гелър протегна ръце надолу, сграбчи края на увития в найлон тежък пакет и скочи на земята. Дватамата с Лоуел го понесоха към двойните врати на порутен бетонен склад. Пакетът стана хлъзгав от дъжда и на десет крачки от сградата Гелър изпусна единия край в дълбоката вода, течаща около глезените му.

— За бога, момче!

— Съжалявам — тихо каза Гелър и усети горещина, въпреки студения дъжд, който го заливаше. — Аз...

— Вдигни го!

Гелър приклепна и започна да се бори непохватно с мокрия найлон, но не можа да хване здраво и да го вдигне. Този път Лоуел заговори бавно, наблюдавайки на всяка дума. Обичайното му контролирано, почти механично държание изчезна и Гелър ясно долови гняв в гласа му.

— Помогни ми! Вдигни шибаното нещо.

Гелър затвори очи и положи усилия да обгърне пакета и да склещи ръцете си отдолу. Усещаше всяка издутина и извивка. Вкочаняването на трупа бе настъпило и пакетът беше твърд като

каменна статуя. Статуя на мъртва жена, няколко години по-млада от него.

Изведнъж го обзе немощ, но Гелър се пребори с това усещане, отказвайки да предаде контрола на тялото си на съпротивяващото се съзнание. Добре че не бе хванал от другата страна — това щеше да бъде по-лошо, защото не знаеше как би могъл да докосне счупените прегънати крака на жената. Влязоха в голямо хале.

— Там горе.

Гелър помогна на Лоуел да сложат трупа върху конвейера в другия край на празното помещение, после отстъпи назад.

— Сър, бих искал да се извиня...

— Справи се чудесно.

Лоуел бе възвърнал хладнокръвието си и изглеждаше напълно безразличен, докато натискаше едно от копчетата, монтирани в стената. Шумът на бурята, проникващ в изоставената сграда, изведнъж бе заглушен от стържене на метални колела и свистене на газ.

Гелър се вторачи в увития в найлон труп, движещ се по лентата към отвор в стената, ограден от две тежки метални врати. Черният найлон и тиксото отразяваха приплъзванията на пламъка, който изскочи от тръбите край отвора в края на конвейера.

— Колко време ще продължи, сър?

Лоуел тресна двете крила на вратата след трупа и ги залости.

— Не много. Един час. Може би малко повече.

Гелър кимна сковано, без да е в състояние да откъсне очи от малката врата, зад която съскаше газта. Той усети топлината и се дръпна назад, за да я избегне.

5.

— Какво? — извика Куин, наведе се напред и доближи нос на няколко сантиметра от дъното на мивката в банята. Контактната леща, която бе изпуснала, сякаш се криеше нарочно.

— Казвам ти, Куин, старецът беше адски ядосан! — Дейвид беше във всекидневната и не желаше да се отдалечи от телевизора, но се опитваше да поддържа разговор. — Не знам какво е мислел Боб, но наистина оплеска нещата.

Куин най-после съзря лещата и успя да я залепи на пръста си. Изсуши я, отвори зачервеното си око и за трети път се опита да си я сложи. Хората не трябва да бъркат в очите си, за да виждат по-добре. Това не е естествено.

— От тази гледна точка не мисля, че той ще успее да спечели благоразположението на онзи мързеливец. А ти знаеш какво означава това, Куин.

Лещата се закачи в миглите ѝ и едно мигване я изпрати отново в мивката. Това, заедно със злорадството в гласа на приятеля ѝ и факта, че още нямаше представа какво е объркала в програмата за търсене в КСИД, беше достатъчно, за да избухне:

— За бога, Дейвид, Боб ти е приятел!

— Не му желая нищо лошо — извика Дейвид, сменяйки каналите на телевизора. — Но ако той не получи онази длъжност, може пък да съм аз.

Куин хвана крана и го завъртя гневно. На лицето ѝ се появи доволна усмивка, когато непослушната контактна леща изчезна в канала.

— Предполагам — каза тя.

Сложи си черните очила с рогови рамки и отиде в спалнята. Стъпи на леглото и се огледа в малкото огледало на гардероба.

Куин се вторачи в отражението си за няколко секунди и пое дълбоко въздух, за да въздъхне. Свръхкътската рокля, която Дейвид ѝ бе

купил, се опъна по тялото ѝ и разкри малка част от бялото ѝ бельо. Тя направи гримаса и грубо я дръпна надолу.

— Хей, Куин, струва ми се, че нещо гори.

Тя не отговори. Беше включила сешоара за пръв път от година. Пепеляворусата ѝ коса беше дълга около четири сантиметра и Куин я поддържаше лесно. Но леко разрошената и стърчаща прическа не подходеше на огненочервената микророкля. Нито очилата. Куин приличаше на момиче, което обръща буквите на кръстословицата в телевизионно състезание. При това без проклетите обувки с високи токове, също подарък от Дейвид, които добавяха още три сантиметра към ръста ѝ от метър и седемдесет и седем. Жестоко!

Дейвид се вцепени за миг, когато Куин влезе във всекидневната, и едва не изпусна дистанционното управление. Тя смутено намести очилата на носа си и се погледна. Полата от шифон беше дълга почти до глезените ѝ, но не закриваше коженото сабо на краката. Куин приглади безформения си пуловер, а Дейвид скочи от дивана и бавно се приближи до нея.

— Какво е това?

— Кое?

— Къде е роклята, която ти купих?

— Да. Роклята. Ами... Виж какво, роклята е малко... Не е съвсем...

— Каза ми, че ще я облечеш.

— Съжалявам, Дейвид! Не се чувствам удобно в нея. — Тя заби показалец в косата си. — Виж как стърчи. Няма да я помръднеш и с чука. И съм си сложила грим. Много.

Той я обиколи мълчаливо, очевидно равнодушен към онова, което Куин смяташе за страхотен компромис.

— Не разбирам, Куин. Наистина не разбирам.

— Какво не разбираш?

— Защо искаш да приличаш на дебела библиотекарка хипи?

Тя не знаеше как да реагира на това, нито дори дали въпросът изисква отговор. Остана на мястото си и примигна няколко пъти. Когато Дейвид спря пред нея и пхна ръце в джобовете на

обикновения си, но небрежно стилизиран панталон, Куин най-после се отърси от вцепенението.

— Виж какво, Дейвид, съзнавам, че не познаваш добре женската психика. Но мислиш ли, че трябваше да кажеш точно това?

Макар да не беше най-схватливият мъж, когото бе срещала, студената нотка в гласа ѝ не му убягна. Той дори отстъпи на безопасно разстояние.

— Куин... Аз... Щеше да изглеждаш много красива.

— Щях да изглеждам като средно скъпа проститутка, натруфена с дрехи от „Лора Ашли“.

Тя видя как изписаната на лицето му изненада се превърна в гняв. Дейвид Бергън беше свикнал да има последната дума, особено що се отнасяше до жени.

— Какво се опитваш да докажеш, Куин? Че си много умна и красивата външност не ти трябва, за да успееш? Слез на земята. Вече не живееш във ферма в Дог Пач, Западна Вирджиния. Тук е Окръг Колумбия. Важно е как изглеждаш и как се държиш. Ако наистина искаш да станеш агент на ФБР, научи правилата на играта.

Тя скръсти ръце на гърдите си.

— Дог Пач, Западна Вирджиния. Тази вечер сме пълни с комплименти, а?

Дейвид явно се притесни и осъзна, че е прекалил. Куин вдигна ръка и му направи знак да мълчи, преди да е започнал да отстъпва и да увърта.

— Виж какво, Дейвид, не мисля, че планът за тази вечер е добра идея.

— Какви ги говориш?

Тя въздъхна отчаяно, мина покрай него и тръгна към вратата.

— Куин! Къде отиваш?

Тя спря, сложи ръка на дръжката на вратата и се обърна към него.

— Ще се разходя с колата. Трябва да помисля. Имаш ли нещо против?

— За нищо на света — заяви той с онзи предупредителен авторитарен тон, който тя ненавиждаше. — Отиваме на купона. Хората ще питат за теб. Как ще изглеждам в очите им, ако не се появиш?

— Ще изглеждаш като ерген. Заклучи вратата, след като излезеш.

6.

Куин придърпа високото столче малко напред и подпря лакти на масата за бiliarд. Малкият бар беше почти празен, с изключение на един мъж, който много приличаше на Ейбрахам Линкълн, и обслужващата го висока жена. Куин откри заведението случайно, докато учеше в университета в Мериленд. Препъвайки се по калдъръмената уличка в един и половина сутринта заедно с неколцина приятели, тя бе решила, че се нуждаят от още по една бира, преди да тръгнат от Балтимор и да се върнат в общежитието. Влязоха в първия бар, който видяха, и прекараха там два часа, като се смееха истерично и се опитваха да играят бiliarд, без да паднат по лице.

Следващия уикенд те пак отидоха в малкия бар. Намериха го чак след като комбинираха откъслечните си спомени и съставиха груба карта. А след седмица започнаха да се отбиват там всеки ден и набързо да изпиват по една бира.

Куин и приятелите ѝ се дипломираха, разпръснаха се из страната и престанаха да поддържат връзка. Но тя продължи да посещава заведението. Харесваха ѝ клаустрофобичното усещане, че разноцветните плочки на тавана са надвиснали точно над главата ѝ, мирисът на старо дърво и плесен и лавиците, отрупани със сувенири за Елвис Пресли. Това я връщаше към онзи период от живота ѝ, когато всичко беше ново и вълнуващо. Преди реалността да го атакува толкова безмилостно.

Куин изправи рамене и се протегна, сетне продължи да преглежда листовете, разпилени по масата за бiliarд. Тя се върна в началото на програмата си за търсене в Съдебномедицинския индекс, присви уморените си очи и се вторачи в безкрайните редове. Беше ѝ трудно да чете на оскъдната светлина, но главоболието, заплашващо да я завладее, бе победено от трите и половина халби бира, които изпи. Нямаше нищо по-добро от комбинирането на неразгадаеми пречки в програмирането с алкохол, за да отвлечеш вниманието си от катастрофалния си личен живот.

В отсрещната страна на бара бедрата на Елвис се поклащаха хипнотично и часовникът в стомаха му показваше един. Куин седеше тук от четири часа и преглеждаше едно и също нещо отново и отново. Алгоритъмът на програмата за търсене беше елементарен — задача, с която би се справил и гимназист. Компютърът само трябваше да отвори базата данни и да сравни цифрите, обозначаващи фрагментите ДНК. И ако намереше еднакви фрагменти, ги изплюваше. Елементарна работа. Затова откъде се бяха появили петте попадения и защо старата търсачка не ги бе открила? Двете програми в основни линии работеха по един и същ начин.

Куин прерови листовите на масата за билиард и намери резултатите, подадени от нейната програма.

— Мериленд, Ню Йорк, Оклахома, Орегон и Пенсилвания — измърмори тя.

Каква беше връзката? Куин бе прочела информацията за базата данни на всеки щат, но не откри значителни несъвместимости между хардуера и програмното осигуряване. И не знаеше къде още да търси.

— Затваряме. Всички вълн.

Куин вдигна глава и видя, че старецът се обърна нестабилно на стола си и се вторачи в нея. Барманката хвана брадичката му и обърна лицето му към себе си.

— Нямам предвид нея, Барни, а теб.

Той беше твърде пиян, за да окаже сериозна съпротива, и с малко помощ и залитане излезе от бара. Барманката тресна вратата след него и се облегна на стената.

— Защо ли го правя, вместо да си гледам живота?

Куин се усмихна. Бърти беше другата причина, поради която не можеше да се откаже от посещенията си в малкия бар. Държеше се майчински с всеки клиент и споделяше философията на работническата класа. Куин винаги идваше при нея, когато имаше проблем. Тя вдигна чаша с шеговитата на здравица.

— Мислех, че това е хубавият живот. Нали ти така каза?

— Не вярвай на нищо, което ти казвам, миличка. — Бърти се наведе над бара и си наля бира. — Така ще живееш по-дълго и щастливо.

Куин започна да събира листовите на купчина, а Бърти взе стол и седна срещу нея.

— По случай ли работиш?

Куин я погледна строго.

— Сто пъти съм ти казвала, че не съм агент, а само чиновник. Изтривалка. Незначителна прашинка в подножието на сградата „Джей Едгар Хувър“.

— Въпрос на време. Не се тревожи. Ще станеш агент.

— Понякога се съмнявам. — Куин натъпка листовите в износена раница и я хвърли под масата.

— Защо дойде тук, миличка?

— Не може ли да се отбия и да кажа здрасти?

Бърти я погледна недоверчиво и запали цигара.

— Има по-удобни места за работа. Не е ли така?

— Предполагам. — Гласът на Куин прозвуча малко мрачно.

— Е? Проблеми с Дейвид ли имаш?

Куин кимна, без да откъсва очи от пода.

— Скарахме се.

— За какво?

— Заради проклетата рокля, която ми купи.

— Купил ти е рокля? Защо се карате за такова нещо?

— В повечето щати биха ме изхвърлили от заведенията, ако я облека.

Бърти замислено всмукна от цигарата и се закашля.

— Трябва да ги откажеш — рече Куин.

— И какво смяташ да правиш? — без да обръща внимание на съвета, попита Бърти.

— Може би трябва да си купиш от онези никотинови лепенки.

Бърти се намръщи.

— За роклята.

— Ще я изгоря. Ще го удуша с нея. Знам ли... — Куин млъкна.

Бърти продължи да пуши. Куин знаеше, че тя подрежда мислите си и ще даде някой мъдър съвет, преди пепелта да стигне до пръстите й.

— Виж какво, Куин, мисля, че реагираш прекалено остро. Мъжете обичат да се фукат с жените си, без да си дават сметка за това. Ако бях красива като теб, нямаше да го крия. Досега да съм се омъжила за кинозвезда. Или за някой готин бейзболист...

— Не става дума само за роклята, а за много други неща — прекъсна я Куин, преди Бърти да развихри фантазията си. — Започвам да мисля, че Дейвид не е подходящ за мен. Знам ли... Може би съм се променила. Пораснала съм. Знаеш ли, че преди да отида да следвам в Мериленд, не бях яла китайска храна? И най-високата сграда, която бях виждала, беше хамбар.

Бърти кимна, но не каза нищо.

— Опитвам се да обясня, че част от новото постепенно се е изпарило. Когато се запознах с Дейвид, мислех само за хубавите му дрехи, красотата му, доброто му образование в „Айви Лийг“ и работата му в ЦРУ. Не бях срещала мъж като него. Струваше ми се свършен и вълнуващ. Не вярвах, че ще се занимава с мен.

— Била си омагьосана.

— Да. Точно така. И мислех, че и двамата искаме едни и същи неща. Но сега не съм сигурна. — Куин тихо въздъхна и потърка очи. — Не знам. Може би просто съм недоволна. Така казваше майка ми, преди да напусне татко — че вечно съм била недоволна. И съм смятала, че съм много по-добра от нея.

— Това са глупости, Куин. Светът нямаше да е много интересно място, ако всеки беше доволен от живота си.

— Може би. Знам ли.

Бърти угаси цигарата си на ръба на масата за билиард и остави още една следа от изгаряне.

— Аз пък знам. Получих този бар, когато татко почина. Това беше през шейсет и втора. Бях горе-долу на твоите години. Казах си, че това е временно — после ще го продам и ще се преместя. Ще променя живота си. Но винаги има причина да не го направиш, нали? И все си казваш, че ще изчакаш още една година. А ето че още съм тук. И тук ще си остана.

— Стига, Бърти. Ти...

Барманката стана и грабна бирата си от масата.

— Заклучи, когато си тръгнеш, миличка.

— Чакай! Къде отиваш?

— Лягам си. Късно е.

— Но обикновено ти ми казваш какво да направя. Забрави ли?

— Не съм ти необходима, Куин. Това е решение, което трябва да вземеш сама.

7.

Куин се облегна назад на стола, потърка нос и огледа сивите стени наоколо. Беше точно дванайсет и трийсет в мрачния понеделник и просторното помещение беше почти безлюдно. Повечето служители бяха отишли да обядват. Един от колегите ѝ се приближи до машината за кафе, после се върна на работното си място.

Куин се бе схванала и не можеше да намери сили да стане от стола. През по-голямата част от почивните дни тя се бе опитвала да разбере къде е сбъркала в програмата и да отбягва Дейвид Бергън. И докато за щастие успяваше с второто, с първото бе стигнала до задънена улица.

Нямаше нищо сложно. Тя изпита желание да беше някаква свръхтрудна задача. Тогава щеше да се обади на старите си приятели, да ги натъпче с бира и чили кон куесо, за да стоят цяла нощ и да решат проблема. Но тук нямаше какво да се решава. Не съществуваха елементарни и изпитани алгоритми от тези, които бе използвала.

Куин дръпна стола си назад и видя плешивата глава на Луис Крейтър. Както винаги, той се опитваше да спечели малко време за писане, докато хората му обядваха. Скоро колегите ѝ щяха да започнат да се връщат, а Куин не искаше повече свидетели, отколкото беше необходимо. Унижението беше достатъчно и без публични зрелища.

Тя грабна купчината листове, съдържащи програмата ѝ, притисна ги до гърдите си като щит и тръгна към остъкления кабинет на Крейтър. Спря на прага, но не заговори веднага, а се облегна на рамката на вратата и прехапа долната си устна. Двайсет секунди по-късно Крейтър най-после вдигна глава.

— Куин, какво мога да направя за теб?

Тя не отговори, той повдигна вежди в недоумение и леко наклони глава надясно. Жестовете му не бяха трудни за тълкуване. Крейтър имаше по-важна работа, отколкото да я гледа как стои пред него.

— Питам се дали имаш няколко свободни минути да поговорим за КСИД, Луис.

— Разбира се. Вземи стол.

— Благодаря! — каза Куин, но не помръдна. — Нали си спомняш, че в петък изпробвах програмата за търсене в Съдебномедицинския индекс?

— Естествено. Казах на шефовете. Останаха смаяни.

Тя беше принудена да се престори, че киха, за да прикрие трепването си.

— Както ти казах, по време на теста програмата намери търсената информация. Наистина работи много добре.

Той се усмихна и кимна, което означаваше: „Давай направо“.

— Но има малък проблем...

Крейтър се изправи на стола и изведнъж насочи вниманието си към нея.

— Нали току-що каза, че работи безупречно?

— Не. Казах, че работи много добре. Работата е там, че програмата свърза пет други ДНК подписи от пет различни щата. Старата търсачка изглежда не ги разпознава.

Луис мълча дълго. И когато най-после заговори, сложи длани на бюрото. Куин не разбра дали е плод на въображението ѝ, но ѝ се стори, че ръцете му се разтрепериха от силата на натиска.

— Какви ги говориш, по дяволите?

Тя устоя на желанието да се обърне, за да види кой подслушва.

— Бях тук през почивните дни и не можах да си изясня...

— Затвори вратата.

Куин протегна ръка зад себе си, затвори вратата и се облегна на нея, за да стои колкото е възможно по-далеч от шефа си.

— Искаш да кажеш, че проклетото нещо не работи?

— Не. Работи, но...

— Работи, но не работи точно. Така ли е?

Тя погледна сабото си.

— Предполагам. Да.

— Исусе! — възкликна Крейтър и скочи от стола. Ръцете му бяха свити в юмруци, но останаха върху бюрото. — Нали каза, че всичко е готово?

Куин, разбира се, не му беше казала такова нещо. Така бе чул той.

— И точно така казах на шефа. Пък и защо трябваше да човъркаш проклетата система за търсене? Беше въпрос само на съвместимост с новия хардуер.

— Луис, трябваше да...

Той вдигна ръка и й направи знак да мълчи.

— Само искам да знам колко време ще ти е необходимо?

Гласът ѝ започна леко да трепери, но тя положи усилия да говори спокойно.

— Не знам. Не мога да открия проблема. Дори не съм убедена, че има проблем. Мисля, че може да е грешка в системите на отделните щати или някаква странна реакция. Вероятно има програмен дефект в старата търсачка.

— Добре. Разбира се. Това трябва да е — иронично каза Крейтър. — Програмата, която успешно използваме от десет години, трябва да е проблемът. Човек с твоя опит не може да допусне грешка, така ли? Та ти си завършила университета едва преди две години!

— Мислех, че ще работи. Няма причина да става така. — Куин направи крачка към него и му подаде нашареното с маркер копие на програмата си. — Нека ти покажа...

— Млъкни.

Тя спря на половината разстояние от бюрото му.

— Какво?

— Имаш ли представа в какво положение ме поставяш, Куин?

— Луис, аз...

— Не говори. — Той се огледа. — Не мога да повярвам! През цялото време те подкрепях. Другите изразиха недоверие, но аз им казах, че ще се справиш. Как според теб ще изглеждам в очите им?

Куин почувства, че нервното ѝ напрежение намалява, а раздразнението ѝ се засилва. Как се осмеляваше Крейтър да говори така, сякаш ѝ е правил услуга? Тя не искаше тази работа. Каза му, че модифицирането на програма, създадена от друг, е труден и изискващ време процес. Но както обикновено, той не я слушаше. Единствената му мисъл беше колко червени точки ще спечели, когато му свършат работата безплатно. Ако по чудо Куин бе успяла да се вмести в абсурдния му график, Крейтър несъмнено би обрал лаврите. А сега, когато нещата се объркаха, тя щеше да бъде виновна.

— Виж какво, Луис, все още мога да...

— Вън!

— Моля?

— Крайният срок изтече, а ти ми казваш, че не си направила нищо. Така ли е? Защото това чух.

Раздразнението ѝ прерасна в гняв.

— Не е нищо, Луис. Свърших много работа. Мисля, че е обикновен бѣг. Недоглеждане. Стават такива неща.

— Виж какво... Излез от кабинета ми. Трябва да помисля какво да направя, за да спася положението.

Куин изпита желание да го сграбчи за вратовръзката и да го принуди да проведат смислен разговор. Но разбра, че това няма да стане. Засега явно беше по-добре да се разкара и да го остави да охлади гнева си.

8.

В проекта нямаше нищо, което би успокоило сенатора Джеймс Уилкинсън. По-рано не беше така, но притесненията му се засилваха с всяка изминала година. Дали се дължаха на самия проект — развиваща се със скорост и неизбежност на вирус технология при невероятни нива на секретност и охрана? Или причината беше лична — той бе по-възрастен, по-умен и съзнаваше все по-ясно последиците от участието си?

Уилкинсън се наведе над чешмата и се опита да отмие лекия метален вкус от стерилните коридори и лаборатории около него, но не се получи.

— Моля, насам, сенаторе. Ще продължим да ви информираме в контролния център.

Уилкинсън кимна величествено на Ричард Прайс, президент и изпълнителен директор на „Модерна термодинамика“, и го последва през контролния пост по един твърде дълъг коридор. Сенаторът обръщаше глава ту наляво, ту надясно и наблюдаваше погълнатите от работата си мъже и жени през дебелиите стъклени стени от двете страни на коридора.

Той ненавиждаше и този аспект на проекта — структурата на помещенията. Учените, специалистите и лаборантите се разхождаха свободно сред безбройните апарати и устройства, работеха, без да бъдат контролирани, и обсъждаха техническите проблеми, провали и успехи. Уилкинсън оглавяваше сенатската комисия по разузнаването от много години, но така и не свикна с учените — с ексцентричното им държане, с арогантното им отричане на политическата и военната реалност и със склонността им да споделят откритията си с колегите.

Прайс сякаш прочете мислите му, докато пъхаше картата, окачена на врата му, в процеп в стената.

— Направихме каквото можахме, така че отделните зони на научноизследователска дейност да са напълно независими една от друга, сенаторе. Различни сектори, ограничен достъп и така нататък.

Само няколко души познават изцяло проекта, но както вече сме обсъждали, напредъкът на науката е в обмена на идеи...

— Зависи с кого ги обменяте — студено го прекъсна Уилкинсън. Той не харесваше Прайс, който беше арогантен като дървените философи, работещи за него. Тонът му винаги граничеше със снизхождение.

— Мисля, че през последните десет години секретността ни е безупречна, сър.

Уилкинсън кимна, по-скоро за да потвърди, че е чувал този факт, отколкото да признае постиженията на Прайс.

— Не сте идвал тук, откакто завършихме тази секция, нали, сенаторе?

Уилкинсън влезе и огледа помещението с размери на две футболни игрища едно до друго и със свършено чисти стени, под и таван. На петнайсет метра над главите им висяха релси от неръждаема стомана, по които се пренасяха и складираха множество огромни устройства, направени от титан, въглеродни нишки и керамика за космически кораби. Около стотина души сновяха из лабораторията, сякаш нямаха друга цел в живота, освен смирено да служат на творенията си. Те стояха на високи скелета, нагласяваха уреди и ожесточено тракаха на компютърни клавиатури, захранвайки със знания и инструкции загадъчните предмети. Правеха го така, сякаш свещенодействаха.

— Както знаете — заговори Прайс, като сложи ръка на гърба на сенатора и го насочи напред, — скоростта на развитие тук продължава да се увеличава и това наложи разширяване на централата. Минахме през компютърните симулации и сега ще комбинираме реално съществуващи системи с допустими вероятности. Моментът е изключително вълнуващ.

Уилкинсън потърка очи, за да намали напрежението в съзнанието си и заради ранния час. Той трябваше да стане в четири часа и да пътува до това затънтено място в планините на Южна Вирджиния. Никога повече нямаше да допусне да бъде слушател на Прайс в седем сутринта.

— И колко ще ми струват тези реално съществуващи системи, Ричард?

Прайс се усмихна малко неловко. Направи го по-скоро демонстративно, отколкото заради нещо друго. И двамата знаеха, че целта на тези срещи винаги беше една и съща. Пари.

— Деветдесет милиона.

Сенаторът ахна, без дори да опита да прикрие изненадата и раздразнението си.

— Освен онова, което наскоро платихме за осъвременяването на апаратурата?

Прайс кимна.

— Ричард, мисля, че не съзнаваш напълно какво искаш. Откъде според теб ще дойдат тези пари? Нима предполагаш, че ще отида ей така и ще поискам от Конгреса да финансира проекта? Не. Средствата трябва да бъдат източени от други поръчки и пренасочени тук, без другите сенатори да знаят това. Имаш ли представа колко е трудно да се направи така, че деветдесет милиона да се изпарят като...

— Мисля, че мен трябва да обвините за това, сенаторе.

Уилкинсън се обърна по посока на гласа и се вгледа изпитателно в мъжа, който се приближаваше към тях. Човекът никак не се вписваше в обстановката. Той не беше облечен в задължителната лабораторна престилка, а в скъп кафяв пуловер и бежов ленен панталон. Прошарените му коси бяха по-дълги, отколкото сенаторът смяташе за допустимо, обаче бяха старателно сресани и идеално подхождаха на острите черти на лицето му и на загорялата от слънцето кожа. Но най-вече спокойствието и самочувствието му го отличаваха от пъпчивите, вгълбени в себе си особняци, работещи по проекта.

— Сенаторе — обади се Прайс, — убеден съм, че си спомняте Едуард Марън, координатора на проекта.

— Разбира се. Радвам се да ви видя отново, докторе.

Усмивката на Марън разкри редици равни бели зъби, които засилиха достолепното му излъчване и му придадоха вид на по-възрастен. Уилкинсън знаеше, че ученият е на четирийсет и четири години. Бяха се срещали два пъти и Марън винаги го караше да се чувства неловко. Той беше малко прекалено спокоен, любезен и очарователен. Уилкинсън умееше да долавя неискреността у политиците, но нямаше критерий за Едуард Марън.

— Казвате, че вие сте виновен за това, докторе. Да предположа ли, че имаме неотстранима пречка?

Уилкинсън се запита колко пъти е чувал този израз по време на дългата си кариера при ръководенето на безброй правителствени поръчки.

Марън кимна учтиво към средата на лабораторията и тримата отново тръгнаха.

— Напротив, сенаторе. Направихме важен пробив, който не бях предвидил и не бях включил в бюджета.

Уилкинсън спря и се обърна към него, като изчака екипът от технически специалисти да се отдалечи.

— Мислех, че съм чул всичко. Но това е ново за мен.

— Както вече ви казах, сенаторе, случиха се вълнуващи неща — намеси се Прайс.

— Бихте ли уточнили, докторе?

— Разбира се. Имаме един много талантлив млад човек, който се занимава с теоретичната работа, и трябва да призная, че изненада дори мен. Беше възникнал проблем със системата с висока точност на възпроизвеждане, за който, мисля, знаете. Предполагах, че ще го решим до две години. Накратко казано, преди няколко месеца младежът направи чудо и онзи проблем вече не съществува.

Когато Марън млъкна и отново го удостои с блясъка на ослепително белите си зъби, Уилкинсън кимна с разбиране, макар че нямаше представа какво е система с висока точност на възпроизвеждане. Той загубваше интерес, когато се стигнеше до детайли. За тези неща имаше асистенти.

— И какво означава това за нас, доктор Марън?

— Освен деветдесетте милиона долара?

Сенаторът се намръщи.

— Да. Освен тях.

— Откровено казано, това означава, че проектът започва да се разгръща. Очевидно още имаме проблеми, с които трябва да се справим, и ще знаем повече...

— За какъв период от време става въпрос, докторе?

Прайс изглеждаше нервен, но прояви здравия разум да замълчи. Координаторът на проекта прокара показалец по гладко избръснатата си брадичка. Изпълнителните директори не обичаха членовете на техническия персонал да правят подобни изявления — винаги имаше риск да бъдат ненужно откровени.

— С финансиране и малко късмет, бих казал, че ще имаме работеща система, готова за инсталиране, за по-малко от три години.

Уилкинсън мигновено тръгна и бързината му принуди двамата мъже да подтичват след него, за да го настигнат. Продължиха да вървят мълчаливо, после Прайс, който явно се почувства неудобно, се залови да обяснява какво представляват системите около тях. Уилкинсън престана да го слуша и се съсредоточи върху собствения си проблем.

Доколкото беше известно на повечето членове на правителството, такъв проект не съществуваше. Уилкинсън смяташе, че за него е политически целесъобразно да продължава да го подкрепя, защото така щеше да изглежда съвестен и далновиден, ако крехкото равновесие в света внезапно се провали. Но той никога не бе приемал сериозно вероятността „Модерна термодинамика“ да сътвори нещо продуктивно по време на кариерата му. Винаги бе смятал това за поредната черна дупка, в която си заслужава да хвърляш пари от време на време.

Ако забравеше за миг потенциално опасния отговор на китайците и руснаците, каква щеше да бъде реакцията по-близо до родината? Колко подробно биха искали хората да разгледат огромното финансиране на „Модерна термодинамика“? Ами пълната и вероятно незаконна тайнственост? И накрая, когато всичко свърши, дали някой би поискал резултата? Тогава щеше да е твърде късно да се извърне и да се престори, че проектът не съществува.

Ръката на рамото му го върна в настоящето. Когато фокусира зрението си, Уилкинсън видя яркочервена ивица на пода пред себе си.

— Съжалявам, сенаторе, но заради личната ви безопасност няма да влезем в тази секция. В залата за съвещания е поднесена закуска. Защо не довършим обсъждането там?

9.

— Куин? Добре ли си? — Младият мъж бе спрял в средата на коридора, блокираше пътя ѝ към компютърната зала на ФБР и преценяваше тъмните кръгове около очите ѝ.

— Снощи стоях до късно — отговори тя и колебливо отпи малка глътка от стиропорената чаша в ръката си. Вълшебният ѝ чай вече не действаше. Това винаги беше лош знак.

— Дано да си се забавлявала.

Куин направи гримаса и отчаяно се опита да си спомни името му. Бяха ги представили един на друг преди няколко месеца и вече се познаваха достатъчно добре, за да си кажат „здрасти“, но той очевидно се интересуваше от задълбочаване на взаимоотношенията им.

— Нямах такъв късмет, Чарли — каза тя, когато кофеинът най-после започна да реанимира мъртвите и умиращите ѝ мозъчни клетки. — Работа, работа, работа. Нали знаеш.

— Ясно.

Куин нарочно погледна часовника на стената и тръгна.

— Довечера се опитай да поспиш — рече Чарли и се дръпна от пътя ѝ.

— Едва ли... Няма голям шанс.

Куин продължи по коридора и без желание влезе в компютърния център. Наведе глава и се отправи към бюрото си, чувствайки се неловко от погледите, които усещаше върху себе си. Сигурно вече всички знаеха, че предния следобед Луис Крейтър ѝ бе крещял.

Тя се осмели да погледне надясно и разбира се, един от служителите ѝ се усмихна колебливо, макар да се преструваше, че гледа някъде покрай нея. Куин проследи погледа му и спря в средата на помещението.

Двамата мъже до компютъра ѝ изглежда вече се чувстваха като у дома си. Единият седеше на стола и бе вдигнал крака върху кутиите с папките ѝ, а другият бе преместил личните ѝ вещи на пода и бе положил задника си на ръба на разчистеното ѝ бюро.

— Извинете — каза Куин, като се приближи до тях, — мога ли да ви помогна?

Мъжът, който седеше на стола ѝ, мързеливо обърна глава, ухили се самодоволно и незаинтересовано и отново се вторачи в екрана.

— Ти ли си Куин?

— Да. И това е моят стол.

— Трябва да отидеш да говориш с Луис — каза другият.

— Кой сте...

— Куин!

Тя се обърна и видя, че Луис Крейтър е подал глава от кабинета си.

— Може ли да дойдеш за малко?

Макар да беше глупаво, Куин имаше чувството, че личната ѝ свобода е накърнена, и не искаше да оставя тези грубияни да се разполагат на мястото ѝ...

— Куин! Веднага! — извика Крейтър, защото тя не бе помръднала.

Куин осъзна, че в компютърния център е настъпила пълна тишина, и послушно тръгна към кабинета на Крейтър.

— Седни — каза той и затвори вратата след нея.

— Кой са онези мъже, Луис? — попита тя, макар да знаеше отговора.

— Те са от „Модерна термодинамика“, създателите на програмата.

Куин усети, че мускулите на челюстите ѝ се стягат, и дори не помисли да прикрие негодуванието си.

— Повикал си МТД?

— Казах да седнеш.

Отначало тя не помръдна от мястото си, но после реши, че войнствеността вероятно няма да подобри положението ѝ.

— Луис...

Той вдигна ръка.

— Не се намесвай! Проектът трябва да бъде довършен, а от вчера е в застой.

— Мога да го довърша, Луис. Докато онези двамата разберат докъде съм стигнала, аз вече ще съм стартирала програмата.

— Я стига, Куин! Последния път, когато разговаряхме, ти дори не знаеше откъде да започнеш, по дяволите!

— Ще започна с програмата на МТД и отделните лабораторни системи. Продължавам да мисля, че проблемът не е в моята програма...

Крейтър се изсмя и поклати глава.

— Възхищавам се на самочувствието ти, Куин. Харесвам дори известна доза твърдоглавие. Но нека ти дам един съвет: не прекалявай. Никой не уважава човек, който отказва да признае, че е сгрешил. И не бихме допуснали агентите ни да притежават това качество. Ние играем в един отбор, Куин.

Тя присви очи, но не каза нищо.

— Знам, че направи всичко възможно, и оценявам усилената ти работа. Но сега очевидно си се натъкнала на нещо, което е над твоите възможности. Може би и аз имам известна вина за това...

Нямаше смисъл да спори. Колкото и тъпо да беше, Крейтър очевидно бе взел решение. И загатнатата заплаха в забележката му за агентите и отбора беше прозрачна.

— Къде отиваш? — попита той, когато Куин се надигна от стола.

— Да инструктирам онези типове. Трябва да им обясня много неща, преди да стигнат до същинската работа.

Крейтър поклати глава.

— Те ме увериха, че всичко е под контрол.

— Моля?

— Виж какво, Куин, те са професионалисти и не се нуждаят от помощта ти.

— Луис, аз съм професионалист и ти казвам...

— Премествам те да програмираш в Куонтико. Нейтън Шейл от отдела в помощ на разследванията се нуждае от модифициране на системата.

Куин го гледаше втренчено, докато той заобиколи бюрото и се отпусна на стола си.

— Сигурно не говориш сериозно, Луис. Програмният дефект не е очевиден и трудно ще бъде открит. Без помощта ми онези двамата напълно ще се объркат.

Крейтър сякаш не я чу.

— Защо не си прибереш нещата и не си починеш до края на работния ден? Казах на Нейт, че утре сутринта ще си там, готова за работа.

10.

Усещането за упадък, което го бе измъчвало, вече почти изчезна. Крайниците му бяха натежали, сякаш кръвта му се бе сгъстила. Способността му да се съсредоточава намаляваше обезпокоително и разумът се бореше да надделее над емоциите.

Той свали стъклото на колата и опря лакът на вратата. Вятърът нахлу вътре. Това би било неприятно за повечето хора, но той се радваше на усещането — едва осезаемо стягане на кожата и корените на косъмчетата по ръката му, които настръхнаха, за да задържат телесната топлина.

Утринният въздух му се струваше идеално чист, макар че не беше сигурен дали причината е в атмосферните условия, или се дължи на изострената му чувствителност. Той долавяше разликата в леките промени в мириса, докато минаваше от една група дървета към друга, сякаш усещаше аромата на листата, чийто цвят есента вече променяше.

Погледна в огледалото за обратно виждане без определена причина, а само за да види пустия път, който криволичеше през яркочервените и златисти багри на пейзажа. Знаеше, че зад него няма никого. Хората, чиято работа беше да го следят и да се опитват да го контролират, бяха на стотици километри разстояние.

Бяха му необходими години на бавен и често болезнено изнервящ труд, но накрая той бе успял да обърне всичко срещу тях. Безкрайната им поредица от електронни устройства и внимателно монтирани системи за наблюдение сега бяха съсипани. Това си беше жива ирония! Колкото по-сложни ставаха методите им, толкова по-лесно му беше да ги контролира. И сега контролът му беше абсолютен. Те виждаха и чуваха само онова, което им позволяваше да видят и чуят, докато той беше всезнаещ — осведомен за телефонните им разговори, електронната поща, семейните истории и медицинските им картони. Нямахме нищо, което можеха да скрият от него.

Той стисна волана и се усмихна. Силите му се възвръщаха. Почти бе забравил това усещане.

Колата сякаш сама намали скоростта, когато се появи първата къща. Понякога той се питаше дали това не е най-приятната част. Години на очакване, кулминиращи в непоносимо кресчендо, докато наблюдаваше и планираше. И после тези последни мигове преди самото действие, когато времето сякаш спираше и съществуваша единствено ударите на сърцето му и странното противоречие между пресъхналото му гърло и свръхактивните слюнчени жлези.

Пътят стана стръмен и най-после се изкачи до хребета — най-високата точка в радиус от няколко километра. Долината приличаше на юрган от геометрични фигури — нивите, които фермерите още обработваха в тази част на страната. Той проследи с поглед правите синори между различните насаждения, спирайки за миг там, където се пресичаха до някоя от старинните къщи, разпръснати по хълмистата земя.

Той знаеше, че ги притиска твърде много. Беше ги стреснал и внезапно събудил от самодоволството, в което сам ги бе приспал. Имаше точка, когато глупостта ставаше непредсказуема, както при смъртно ранено животно, което още не съзнава, че животът му е свършил. Но това беше само част от играта. Част от вълнението. Част от връщането към живота.

Колата спря — отново сякаш без негова намеса. Нямаше вятър и слънцето напече гърба му, когато той слезе и тръгна по пътя. Алеята не беше далеч, вероятно на петстотин метра. Той зави по нея и прокара пръсти по ръба на нагрятата от слънцето метална пощенска кутия.

Докато вървеше към къщата, всичко останало сякаш се замъгли. Обикновен човек не би забелязал това, но не и той. Цветовете избледняха, само малката къщица и грижливо поддържаната градина около нея сякаш заблестяха с едва доловими трептения.

Ефектът ставаше все по-ярък, докато той се приближаваше. Преди да потропа на вратата, спря и огледа безцветния свят наоколо. Най-близката къща, която се намираше на петстотин метра, почти чезнеше в царевичната около нея.

Той осъзна, че е потропал на вратата, едва когато жената отвори. Фланелката и джинсите ѝ бяха изцапани. На ръцете ѝ имаше изпокъсани ръкавици. Дългите ѝ кестеняви коси бяха вързани на

опашка, но няколко непокорни кичура се бяха измъкнали и висяха над лицето ѝ, насочвайки вниманието към гладката кожа и младежките ѝ черти.

Знаеше, че тя е морски биолог и изучава въздействието на индустрията върху околната среда в залива Чесапийк. Много умна и талантлива млада жена.

— Мога ли да ви помогна? — попита тя, махна ръкавиците и ги напъха в предния джоб на джинсите си.

Мускулестата плът на бедрото ѝ се сви съблазнително под краткотрайния натиск и после мигновено се отпусна.

Усмивката ѝ беше доверчива и спокойна. Тя се чувстваше в безопасност, също като другите преди нея. Те виждаха само онова, което той им позволяваше да видят. По-късно щеше да ѝ покаже повече, но в момента той излъчваше само любезност, леко примесена с безпокойство и несигурност. Това беше маската, която действаше безотказно.

11.

Купи Бари свали спортния си сак на стълбите, водещи към апартамента ѝ, и го ритна към площадката. На път за дома тя се бе отбила в спортния център, за да изразходва част от енергията си и да се опита да забрави ужасно скапания ден, който бе имала, но дори след двайсетминутната атака върху сака още беше ядосана.

Прибирането на вещите от бюрото беше едно от най-унизителните преживявания в живота ѝ. Тя се бе приближила до двамата мъже от „Модерна термодинамика“, след като Луис я бе изгонил, и великодушно им бе обяснила каква работа е свършила и къде пази информацията. Единствената им реакция беше снизходителен поглед с поклащане на главите. А после ѝ бяха обърнали гръб и бяха продължили работата си. Куин трябваше да изблъска единия, за да стигне до чекмеджето си.

Арогантни копелета! Държаха се с нея като с идиот — бездарен наемник на правителството, който няма представа какво е компютърна клавиатура. Е, тя би могла да мери с тях силите си в програмирането всеки божи ден. По дяволите, ако веднага след колежа бе постъпила в „Модерна термодинамика“, сега те вероятно щяха да работят за нея!

Беше се появил вятър, когато Куин взе сака си и тръгна по откритата площадка към апартамента си на втория етаж. Докато минаваше край прозореца на кабинета, в който бе превърнала малката стая за гости, с периферното си зрение тя забеляза движение. Спря, приближи се до прозореца и се опита да надникне през щорите. И когато очите ѝ свикнаха с по-слабата светлина вътре, дъхът ѝ секна.

С гръб към нея стоеше мъж, който ровеше в листовете до компютъра ѝ. Той премести купчината в края на бюрото и седна на стола. Куин го наблюдаваше вцепенена. Тя засенчи очи, за да вижда по-добре. Мъжът се обърна наляво и разкри профила си.

Дейвид.

Куин направи крачка назад и освободи въздуха, който бе затаила дълбоко в белите си дробове. Само това ѝ липсваше днес! Погледна

към паркинга. За миг колата ѝ заприлича на превозно средство за бягство.

— О, я порасни! — прошепна Куин и тръгна към вратата на апартамента си.

Влезе безшумно и остави сака на килима, а маратонките до дивана. После се приближи до вратата на кабинета си и спря.

Дейвид седеше превит на стола ѝ и разглеждаше купчина листове на пода.

— Търсиш ли нещо?

Както Куин бе планирала, той подскочи и рязко се обърна, като едва не падна върху компютъра ѝ.

— Господи, Куин! Какво правиш тук?

— Тук живея. А ти какво търсиш?

— Нещо, на което да ти напиша бележка.

В гласа му прозвучаха нервност и колебание, каквито тя не бе забелязвала преди. Не знаеше каква е причината. Дали Дейвид бе притеснен за бъдещето на връзката им, или се опитваше да се отърси от ефекта при появата ѝ?

Куин се приближи до него, измъкна тефтер от бъркотията върху бюрото и го удари с него по гърдите.

— Какво имаш за казване?

— Щях да напиша, че ти се извинявам.

Подозренията ѝ се засилиха. Откакто се познаваха, думата „извинявай“ не бе излизала от устата му. Той бе завършил право и обикновено извиненията му бяха дълги, сложни и пълни с отрицания.

— Разбирам — каза тя.

Двамата се вторачиха един в друг. Дейвид изглежда не знаеше какво да направи. Куин също, макар и по други причини. Но не искаше да оставя убеждението, че е в настроение да приема извинения. Злият близък на Купидон очевидно ѝ предлагаше изхода от тази връзка и тя беше склонна да го приеме.

— Виж какво, Куин... За онова, което казах... Сгреших.

И това го казваше за пръв път. Денят беше пълен с изненади.

— Не искам да се заяждам, Дейвид, но трябва да поговорим...

— Знам. Затова запазих места в „Тони“. Мисля да вечеряме спокойно, само ти и аз.

Куин тихо въздъхна, защото знаеше какво ще каже. Не. Трябваше да му обясни, че двамата не искат и не очакват едни и същи неща от живота и е време да се разделят, преди да е станало късно. Но ѝ беше трудно да произнесе думите. Те бяха заедно почти от година и беше неоспорим факт, че Дейвид е хубав, умен, амбициозен, както и предан приятел по свой начин. Точно неподходящият мъж за нея.

— Разбира се, Дейвид — чу се да казва тя. — Звучи добре.

— Страхотно! А какво правиш вкъщи по средата на деня? — попита той, явно изгаряйки от нетърпение да смени темата.

— Преместиха ме в Куонтико — отговори Куин, излезе от стаята и седна до масата в кухнята.

— Сериозно? Това е чудесно. Ще ти даде възможност да видиш по-отблизо работата на агентите.

Дейвид изглеждаше разсеян, сякаш мислеше за съвсем друго нещо. Но може би щеше да я попита как се чувства от внезапната промяна в кариерата ѝ.

— А ти, Дейвид?

— Какво? Ами... обядвах късно. Искан да ти оставя бележка, защото не отговаряш на обажданията ми, и да разбера дали ще може да вечеряме заедно.

Очевидно никой от двамата нямаше какво повече да каже, ала Дейвид не помръдваше от вратата на кухнята. Той сякаш бе потънал в размисъл, но се опитваше да прикрие това с глуповата усмивка. Куин се запита дали Дейвид започва да гледа сериозно на връзката им. Страхотен момент, няма що!

Той най-после тръгна към външната врата и сложи ръка на дръжката, но спря и се втренчи в сака.

— Куин...

— Да?

— Не. Нищо.

— Хайде, Дейвид, казвай.

— Искан да те помоля за една услуга. Но моментът вероятно не е...

— Изплюй камъчето, Дейвид.

— Колата ми се тресе, като спирам...

Куин завъртя очи.

Тя бе израснала във ферма, бе прекарала голяма част от детството си в поправяне на камиони и селскостопански машини. Оттогава непрекъснато даваше безплатни съвети.

— Вероятно спирачките трябва да бъдат регулирани. Ако се отървеш от онова луксозно чудовище, няма да имаш този проблем.

— Не е чудовище, а джип.

— Все едно. Нямам инструменти да...

— Не, не. Питах се дали може само да го погледнеш и да ми кажеш какво да се направи и колко ще струва ремонтът. Знаеш какви са момчетата в сервиза, когато мислят, че не разбираш за какво става дума.

Куин се запита за миг дали Дейвид е по-загрижен за спирачките на колата си, отколкото за факта, че връзката им се разпада, но после се укори за цинизма. Макар да бе стигнала до извода, че не са толкова близки, за да бъдат подходящи един за друг, нямаше причина да става злобна.

— Разбира се, Дейвид. Няма проблем.

Тя му хвърли ключовете от колата си, а той остави неговите върху сака ѝ.

— Благодаря, сладурче! Ще се видим в ресторанта в седем.

Няколко минути по-късно Куин най-после събра сили да стане от стола и да извади кутия сладолед от фризера. Тя започна да яде, опитвайки се да прогони Дейвид от съзнанието си и да обмисли всичко, което ѝ се бе случило през последните няколко часа.

В светлината на голямата черна точка, която Луис несъмнено щеше да нарисува в служебната ѝ характеристика, имаше ли реални шансове да стане агент? По дяволите, имала ли бе изобщо някога такъв шанс? Фактът беше, че Дейвид не сгреси напълно по време на тирадата си в петък. Нито видът ѝ, нито държанието ѝ показваха, че работи за правителството. Дори вече бе започнала да се ежи на властите, които непрекъснато си пъхаха носа в работата ѝ, и действаше автономно. Какво би станало, ако някой възрастен шеф ѝ кажеше, че не харесва цвета на костюма ѝ? И че обувките ѝ не са лъснати достатъчно добре? И че трябва да го нарича „сър“?

Може би бе прекалила в отчаяното си усилие да избяга от провинциалната Западна Вирджиния? Още във втори клас Куин си бе обещала, че при първа възможност ще се махне оттам, ще види света и ще опита всичко, което той ѝ предложи. Но вероятно това беше единственото, което можеше да ѝ предложи. И най-доброто, на което би могла да се надява, беше сваятна и добре платена работа в частния сектор. Сваятна къща. Сваятен съпруг. Сваятни деца. И сваятно куче — нищо необикновено, например лабрадор.

Може би щеше да си възвърне предишната работа. Куин си беше много добре, преди да отиде във ФБР. Компенсациите бяха много повисоки, обстановката — съвсем неофициална, а и работата беше интересна. Е, донякъде. Тя направи гримаса и лапна парче сладолед с големината на снежна топка. Кого заблуждаваше? Най-възбуждащата случка в частния бизнес беше някой да хукне за понички, посипани със захарни пръчици.

Куин остави сладоледа и потърка чело, опитвайки се да разсее главоболието. Всичко това бяха глупости. Колкото повече мислеше за промените, които бе направила в КСИД, толкова повече се убеждаваше, че вината не е нейна. След като двамата скапанияци, изпратени от МТД да отстранят грешката ѝ, я поляха със студен душ, тя започваше да мисли, че проблемът си е техен. Вероятно в прехвалената им система нещо не беше наред и бяха дошли, за да прикрият задниците си.

Куин влезе в кабинета си, отвори килера, започна да рови в хартиите, складирани там, и след половин час най-после намери копие от оригиналната програма, създадена в МТД. Преди да започне модификацията, тя бе прегледала някои секции, но без да се задълбочава. Сега може би беше време да го стори. Куин нямаше да се откаже от мечтите си за престрелки и слава заради един компютърен терминал и джипа на Дейвид. Не и без битка.

12.

Беше единайсет часът вечерта, когато Куин излезе на междущатско шосе номер деветдесет и пет и се отправи към светлините на Балтимор. Тя настъпи педала на газта, изчаквайки последната секунда, за да удари спирачки. Предпазният колан болезнено се впи в пълния ѝ стомах, когато лексусът на Дейвид плавно спря. Това беше третият ѝ опит да определи каква е повредата. И за трети път не откри нищо нередно. Куин тъкмо реши да се откаже и да обяви джипа за изправен, когато едно ченге забеляза безразсъдното ѝ шофиране и я провери за употреба на алкохол.

Вечерята беше необикновена и Дейвид се държа по-добре, отколкото тя смяташе за възможно. Той отново се извини и изглеждаше неуверен и разкаян през цялата вечер. Като се замислеше, Куин вероятно се бе държала като абсолютна кучка, но просто не знаеше как да реагира. Дали Дейвид бе обсебен от очарователен демон, който имаше слабост към високи блондинки, облечени като библиотекарки хипи? Дали ѝ изневеряваше и се чувстваше виновен? Наистина ли бе прозрял грешките си?

Каквато и да беше причината, промяната у него я обърка и сломи волята ѝ. Куин беше необичайно мълчалива през по-голямата част от вечерята и му позволи да говори, опитвайки се да събере смелост. Но накрая всичко остана нерешено.

След вечерята Дейвид я покани в апартамента си, но тя отказа, използвайки като извинение предстоящия първи ден на новото работно място. Той изглеждаше искрено разочарован и се разстрои още повече, когато Куин му каза, че в петък веднага след работа ще замине за фермата на баща си. Дейвид намекна, че иска да отиде с нея, но тя се престори на разсеяна. После той добави, че се е надявал да прекарат стойностно време заедно. Наистина се изрази така — „стойностно време“. Да, сигурно беше обсебен и се нуждаеше от добра врачка, която да прогони злите му духове.

Куин огледа порутените сгради наоколо, докато джипът криволичеше по познатите улици в индустриалния район на Балтимор. Какво в този град я привличаше да се завръща там? Тя не се чувстваше съвсем удобно в атмосферата на Окръг Колумбия. Мястото ѝ се струваше претенциозно и някак празно. А Балтимор беше истински.

Куин зави по тясна калдъръмена уличка и качи на тротоара колелата от дясната страна на джипа. Знаеше, че Дейвид би изтръпнал при тази маневра. Тя грабна раницата си от задната седалка и изтича до очуканата врата на бара на Бърти. Беше заключено, но отвътре се чуваше гласът на Патси Клайн. Куин удря по вратата цяла минута и най-после Бърти отвори.

— Куин? Какво правиш тук посред нощ?

— Бях в квартала.

— Аха. — Бърти огледа улицата и я пусна да влезе.

— Мислех да пийна нещо, но ако ще затваряш...

— Цяла вечер беше мъртвило. Няма причина барът да остане отворен. Сипи си. Направи и на мен.

Куин остави раницата си на едно от високите столчета и предпочете чаша вода.

— Вечерях с Дейвид — каза тя, докато смесваше за Бърти джин и тоник.

Възрастната жена престана да мете пода.

— Сериозно? Как мина?

— Изумително. Той сякаш беше друг човек.

Бърти се подпря на метлата. Изглеждаше толкова учудена, че Куин загуби нишката на мисълта си.

— Какво има? — попита тя.

— Понякога забравям колко си млада.

— Какво означава това?

— Мъжете не се променят, миличка. Или ги харесваш такива, каквито са, или не.

Куин махна очилата си и потърка очи, но замъгли още повече зрението си. Докато помагаше на Бърти да почисти, единственият извод, до който стигнаха, беше, че е нерешителна. Въпросът Дейвид, както бе станал известен, явно нямаше да се реши от само себе си.

Бърти се качи горе да си легне, но Куин остана, направи си чай и разтвори програмата на МТД на малкия бар. Това беше преди три часа.

Тя отново си сложи очилата и прати страницата, която току-що бе прочела, на пода. Куин бе прегледала два пъти алгоритъма на търсенето и бе установила точно каквото очакваше — елементарна и ефикасна програма за търсене. Сега беше по средата на раздела за въвеждане на информацията и бе на път да установи същото. Колкото повече се задълбочаваше, толкова често се питаше дали Луис беше прав. Системата на МТД работеше от години. Какъв беше шансът Куин да е права, а системата да греши?

И след още един час тя откри проблема. Куин беше уморена и сигурно щеше да пропусне най-обикновен ред от програмата, ако там нямаше един познат математически двучлен — 30, 33.2. Тя прерови страницата си, намери разпечатката с петте загадъчни попадения, прокара пръст надолу по страницата и стигна до неидентифицирания ДНК подпис.

15,16/30,33.2/16,20/20,25/11,17/14,16/8,13/11,11/9,11/1
0,10/8,11/7,9.3/9,13

Онзи ред от програмата на МТД, който бе открила, имаше недвусмислено предназначение — ако фрагментът ДНК съдържаше математическият двучлен 30,33.2, системата го пропускаше и прескачаше на друго място в програмата. Куин зарови ръце в документите, натрупани на купчина на масата, и изведнъж осъзна, че за пръв път от три дни се усмихва.

Намери онова, което търсеше, в купчината листове на пода до игралния автомат. На търсеното място имаше друг ред от програмата, почти еднакъв с първия. Но този път загадката беше математическият двучлен 8,13. И ако фрагментът съдържаше тази цифра, програмата прескачаше друг ред от програмата, прикрит в един от драйвърите към принтера.

— Имаме победител! — каза Куин, прокара пръст по загадъчния фрагмент и намери математическия член 8,13.

Четири часа по-късно тя още седеше в средата на пода, обградена от четиринайсет разпилени страници с произволни секции

13.

Той виждаше пукнатините.

Те бяха невидими за всеки друг, но ги имаше и разваляха съвършенството. Отново се опита да сложи на лицето си непроницаемата маска на любезност и безпокойство, която успешно му бе осигурила достъп до малката къща, но очите го издаваха. Очите винаги бяха най-трудното. Имаше нещо особено в бялото около зелените му ириса и в комбинация с малките бръчки по кожата и разположението на веждите му притежаваше изумителната способност да излъчва...

Какво?

Той си спомни как в детството си мислеше, че това е нещо, което живее в него. Малко и немошно. Нещо, което можеше да потиска. Мина много време, докато осъзнае истината. Но дали беше така? Може би винаги е бил наясно. Той беше нещото, скрито в него. Всичко друго беше само маска.

Премести пълната с цветя ваза и се наведе по-близо до огледалото на бюфета. Щеше да става все по-лошо. Помнеше това отпреди. Знаеше, че хората ще започнат да го отбягват и да се питат какво се е променило у него. Дори хората, с които се разминаваше в магазините или на улицата, щяха да чувстват леко неудобство, когато той беше близо до тях, и да намират причина да се извърнат в опита си да избегнат смътното усещане за заплахата, предшестващо близостта му. Нямаше друго подобно усещане — сякаш беше различен вид от човешките същества и физическият му облик беше само маска от плът и кръв. Но той знаеше, че това не може да продължи вечно. Идваше край, а не начало. Край, който отдавна трябваше да позволи да настъпи.

Прокара пръсти през косата си, още хипнотизиран от отражението си в огледалото, и се отказа от несъвършената си маска. Сякаш беше господар на сенките, призоваваше ги и ги насочваше да се

плъзгат през лицето му, да заличават фасадата за пред света и да оставят само оголения череп отдолу.

Той най-после се обърна и погледна към пода. Слънчевите лъчи току-що бяха започнали да проникват през прозореца, осветяваха малката кухня и хвърляха леки отблясъци върху черния найлон пред краката му. Жената сякаш се бе вторачила в него, макар да не виждаше нищо. Светлината постепенно озари студените ѝ безжизнени очи. Ръцете ѝ бяха завързани за тежката дъбова маса в средата на стаята, а краката — за двете страни на бюфета зад гърба му.

Той внимателно стъпи между разтворените ѝ крака и прокара босото си ходило нагоре по бедрото ѝ. Разликата между приятния слънчев загар на краката ѝ и кремавобялото на таза ѝ вече беше едва забележима. Тялото беше покрито с тънки резки. Дълбоки червени линии като разперени напосоки ветрила. Засъхналата кръв отчасти прикриваше голотата ѝ. Той затвори очи и придвижи стъпалото си по гъсто окосмения триъгълник между бедрата ѝ и сетне по корема. На места стъпалото му залепваше за миг върху още прясната кръв. Обожаваше това усещане.

Но и то вече не му достигаше. Спомняше си го отпреди — чувството, че танцува на ръба на преживяването. Отчаяната необходимост да се вмъкне в жертвите, да бъде част от страха и болката им, да усети отлива и да се влее в него. Да разбере какво виждат в онези последни мигове. Да ги последва в смъртта.

Той легна до жената, сви се на кълбо и сложи глава на лявата ѝ гърда. Утринното слънце бе започнало да сгрява стаята и той усети как топлината пълзи по голата му кожа.

Беше им се оставил да го хванат и да го затворят. Да бъде хранен и обучаван и да се грижат за него. Беше им позволил да измъкнат от преживяванията му чувството за опасност и непредсказуемостта. Но това вече свърши. Отне му години, но сега той контролираше нещата.

Нямаше да действа веднага, а щеше да остави предвкушването за крайния миг бавно да се засили, както правеше винаги. И когато то станеше непоносимо и ръцете му започнеха да треперят от прилива на адреналин в организма, а съзнанието молеше за избавление, тогава щеше да настъпи неговият миг.

14.

Куин показа временния си пропуск и пазачът ѝ направи знак да мине през портата, без да я кара да сваля стъклото на колата. Това беше незначителен проблясък на късмет, след като бе изпуснала между седалките ментовите си бонбони, с които заместваше пастата за зъби. Но трябваше да ги намери.

Слава богу, движението не беше натоварено и ако не се изгубеше, докато се опитваше да намери сградата, щеше да отиде навреме на работа. Куин караше с максималната позволена скорост, почти без да забелязва разположените на голямо разстояние една от друга постройките и дърветата с пъстри багри в базата Куонтико на ФБР, докато се гледаше в огледалото за обратно виждане.

Косата ѝ изглеждаше добре — беше къса и не можеше да се разроши твърде много. Лицето ѝ беше бледо от липсата на сън, но очилата скриваха тъмните кръгове около очите ѝ.

Вече беше почти убедена, че изглежда добре, когато видя група обучаващи се агенти на ФБР, които бягаха от другата страна на пътя. Те имаха слънчев загар, атлетични фигури и ясен поглед. Сякаш се бяха появили нарочно. Тъпаци!

За щастие указанията, които бе получила, бяха относително лесни за следване и тя спря колата си на паркинга три минути преди началото на работното време. Грабна чашата с чая, намери ментовите бонбони и изскочи от колата. Тъкмо посегна да затръшне вратата, когато забеляза раницата с програмата КСИД на МТД на предната седалка. Раницата не притежаваше достойнството и изискаността на кожено куфарче, но Куин щеше да изглежда мъничко по-добре, ако отидеше на работното си място с нея, отколкото само с чаша чай и ментови бонбони.

Тя я грабна, метна я през рамо и хукна към сградата, пред която бе паркирала. Според часовника ѝ имаше още трийсет секунди, преди официално да закъснее за първия си работен ден тук.

— Мога ли да ви помогна? — попита жената на рецепцията.

— Опитвам се да намеря Дона Фелдман.

— Успяхте. Аз съм Дона. А вие трябва да сте Куин. — Жената стана и протегна ръка. — Боя се, че сутрешното съвещание на Нейт току-що започна, затова аз ще трябва да ви заведа до бюрото ви. Той ще се освободи около единайсет часа.

Куин се усмихна с разбиране и Дона ѝ направи знак да я последва. Стъпалата, по които слязоха, бяха твърде много за такава малка сграда. Постройката явно имаше повече етажи под земята, отколкото над повърхността.

— Съжалявам за обстановката — каза Дона. — Тук трябва да водиш битка, за да получиш кабинет с прозорец.

— Няма проблем — измърмори Куин. — Единственото нещо, което убива компютърния програмист по-бързо от слънчевата светлина, е заострен кол в сърцето.

Дона се засмя, влезе през отворена врата и тръгна през лабиринт от сиви преградени стаички.

— Ето, това е работното ви място — каза тя и посочи малко помещение с метално бюро и един-единствен син стол.

Куин хвърли раницата си на бюрото, но не седна, нито остави чашата с чая.

— Нейт иска да ви покаже помещенията и после да обядва с вас, ако нямате други планове. Ще се опитам да ви намеря офис материали. Кажете ми, ако ви трябва нещо.

— Благодаря, Дона!

— Няма защо. Ще се видим по-късно.

Дона тръгна, а Куин се отпусна на стола и се загледа в тавана. Бученето на гласове, проникващо иззад околните прегради, беше малко по-тихо и неясно, отколкото в Окръг Колумбия, но атмосферата беше почти същата.

Куин нямаше какво да прави през следващите няколко часа и безделието не беше добър вариант, защото щеше да заспи на стола само след пет минути. Тя се поколеба, после изсипа на бюрото съдържанието на раницата и нареди листовите пред себе си.

Куин бе мислила за проблема през целия път и беше по-убедена от всякога, че странните програмни инструкции, които бе открила в програмата на МТД, са скрити умишлено. Нямаше друга причина някой да ги разпръсне из цялата система. И за това имаше само едно

обяснение — МТД бяха използвали същия метод за тестване на търсачката като нея. Те бяха въвели фантомен ДНК подпис в компютрите на определени щати и после го бяха търсили, докато отстранят неточностите в програмата си. И когато бяха приключили, по неясни причини им бе коствало повече усилия и неприятности, отколкото си заслужаваше, да отстранят фантома от системите на пет щата. За да си спестят труда, те бяха направили така, че програмата да го игнорира.

Куин се усмихна, взе малка купчина листове и ги доближи до лицето си, изучавайки гъстите линии с цифри.

— Куин? Нейт Шейл.

Тя хвърли листовите на бюрото и скочи.

— Господин Шейл, приятно ми е да се запознаем.

Кожата му беше хладна и суха, а ръкостискането — крепко, но не твърде силно.

— Наричай ме Нейт. Наистина се радвам да те видя. Изненадан съм, но се радвам.

— Изненадан?

— Отправих искането преди две седмици. Не бих го нарекъл важно, но идеята беше някой да изглади нещата в една от програмите ни.

Куин присви очи и изкриви устни, преди да успее да се въздържи.

— Добре ли си? — попита Шейл.

— Чудесно. Защо питаш?

— За миг ми се стори, че искаш да изтръгнеш сърцето ми с лъжица.

Супер! Вече успя да смае новия си шеф.

— Всъщност съм болна от грип и снощи не спах добре.

— Съжалявам — каза той с тон, който внушаваше, че ѝ вярва и е искрено загрижен. — Работата не е спешна. Може да се прибереш вкъщи и да си починеш.

— Благодаря, Нейт, но се чувствам добре. Наистина.

Шейл погледна часовника си.

— Дойдох тук за малко през кратката почивка, за да се запознаем. Нека да обядваме заедно и да ти разкажа какво мисля за работата.

Куин се усмихна и кимна. Настроението ѝ се развали още повече, докато наблюдаваше как Нейтън бърза обратно към съвещанието. Ако мислеше, че може да я прати в глуха линия за нещо, което не е нейна грешка, Луис дълбоко грешеше.

Тя се тръшна на стола и набра номер на телефона.

— Луис Крейтър.

— Луис, обажда се Куин.

— Куин — повтори той. Явно не беше доволен, че чува гласа ѝ.
— Какво мога да направя за теб?

— Обаждам за онзи бгг...

— Вече не е твоя работа! Сутринта разговарях с момчетата от МТД. Те са отстранили грешката и сега всичко е наред.

— Обзалагам се, че е така.

Тонът ѝ изглежда го стъписа за миг, но той бързо се овладя.

— Казаха, че си свършила много добра работа. Видяха ми се направо смаяни. Очевидно проблемът, който не можа да откриеш, е бил незначителен.

Куин се намръщи. „Видяха ми се направо смаяни...“ Да, в това имаше логика. Последното, което МТД искаха, беше Куин да вдигне шум. Те трябваше да я усмират и да я убедят да се откаже от цялата работа. И смятаха, че ще е достатъчно да кажат добра дума за нея на шефа ѝ. Но за тяхно съжаление тя беше адски уморена и гладна и седеше в празна стаичка в Куонтико, Вирджиния. И ѝ беше писнало.

— Това не е съвсем вярно, Луис. Снощи поработих по въпроса и се оказа, че грешката не е моя...

— Нали това казах!

— Това означава, че...

— Спри дотук — отново я прекъсна той. — Тази история става абсурдна.

— Луис, аз...

— Виж какво, Куин, в програмата ти имаше дефект и ти не можа да го отстраниш. Не можа. И аз трябваше да повикам онези момчета, за да те измъкнат от затрудненото положение. Те казаха, че си свършила добра работа, и аз им вярвам. Забрави всичко, за бога!

— Но...

— Зарежи го, Куин! Спомняш ли си, когато ти казах, че неспособността да признаеш грешката си е качество, което не бихме

желали да открием у агентите ни? Имаш нова работа. Съсредоточи се да я свършиш добре — каза Крейтър и затвори.

Куин тресна слушалката.

— „Ти не можа да го отстраниш“ — подигравателно повтори тя и ритна стената. Това бе предал Луис на шефовете си и така щеше да пише в служебната ѝ характеристика. — Тя направи всичко възможно, но накрая се наложи да повикаме професионалистите, за да оправят нещата.

Куин скръсти ръце на гърдите си и гневно се втренчи в листовите по бюрото си. Това беше всичко. Беше прецакана и не можеше да направи нищо. Луис явно не искаше да я изслуша. Той вече бе взел решение.

Тя дълго седя на стола и гледа сивите стени, които я обграждаха. А след пет минути по лицето ѝ се разля лукава усмивка.

Материалите от разследванията! Точно така. Това беше отговорът. Куин само трябваше да използва новия си служебен адрес в Куонтико, за да поръча копия от петте досиета, които програмата ѝ бе посочила. И ако се окажеше, че нито едно от тях не съществува, теорията ѝ щеше да бъде доказана. Тогава би могла да изпрати загрижено писмо до МТД, в което да изкаже предположението, че остатъчните данни от пробния им тест може да предизвикат проблеми в инсталираната от нея програма. Щеше да изпрати копие до Луис и до шефа му и — готово. Куин не само щеше да си отмъсти, но и да изглежда съвестна в очите им. А това беше качество, което ФБР търсеше в агентите си.

15.

Ричард Прайс стоеше пред големия прозорец с изглед към необитаемите планини на Вирджиния около научноизследователската база на „Модерна термодинамика“, но не ги виждаше.

— Втора жена за една седмица, Брад. Какво се случи, по дяволите?

Отражението на Лоуел в стъклото се размърда неспокойно. Тъмният му костюм и червената вратовръзка бяха безупречни както винаги, но у него имаше нещо различно. Погледът му беше твърде напрегнат, а брадичката — издадена доста напред. Мълчеше.

Прайс се обърна и го погледна в очите.

— Не ме карай да питам втори път.

Той не разбра дали тези думи отслабиха волята на Лоуел да мълчи, или засилиха решителността му да говори. Но всъщност нямаше значение.

— Казах ви, този път беше различно, сър.

— Мисля, че не те попитах това. Искам да знам как се случи. Удвоих проклетия ти екип...

— Да, сър!

Прайс седна на кожения стол зад бюрото си, без да откъсва очи от мъжа, който стоеше неподвижно като статуя върху килима.

— Не желая да участвам с теб в тази игра, Брад. Ако имаш да кажеш нещо, говори.

— Сър, трима от хората ми са новаци, а единият работи едва от няколко седмици. Бива ги, но не са подготвени... не и за това. И дори да имах време да ги подготвя, пак няма да са достатъчно за изпълнението на задачата, особено след заповедта ви да не допускаме да ни видят.

— Престани, Брад. Много добре знаеш, че...

— Сър! — Силният глас на Лоуел стресна Прайс, който млъкна.

— Сър, той сякаш е неуловим за електронното наблюдение. Вече обсъдихме това. Сутринта намерихме компютърен чип, вграден в

проследяващото устройство на колата му. Чипът изпращаше фалшива информация и затова не можахме да го проследим. Хората ми дори нямат представа как действа...

Лоуел започна да изглежда неуверен и гласът му загуби част от убедителността си.

— Свърши ли? — попита Прайс.

— Не, сър. Имайки предвид ограниченията, при които работя, мисля, че е невъзможно да овладеем положението.

— Не желая оправдания.

— Няма да се оправдавам, сър. Ако смятате, че работата ми не е достатъчна, оставката ми ще бъде на бюрото ви още днес следобед.

Прайс въздъхна дълбоко и посочи един от столовете пред бюрото си. Лоуел седна, но малко сковано.

— Знаеш, че не искам проклетата ти оставка, Брад.

— Да, сър.

— Краят на тази операция наближава. И двамата го знаем. Всеки ден е ценен. Просто трябва да издържим.

— Разбирам, сър. Но не съм сигурен дали е възможно.

Прайс стана, заобиколи бюрото и седна на стола до Лоуел. Времето да разчита на йерархията и на силата на сплашването отмина. Той искаше Лоуел да се съсредоточи. И да не губи вяра още малко.

— Какво е положението, Брад?

— Къщата е чиста и се грижим за тялото...

— Но?

— Ако това продължава, някой ще забележи схемата. Млади, добре образовани, привлекателни жени изчезват в рамките на кратък период от време в относително малък географски район. С нищо не можем да противодействаме на това.

Прайс потърка устни, но не каза нищо.

— Мислите ли, че може да се направи нещо, сър?

— Не знам, Брад. Честна дума.

— Тогава вероятно ако променим някои от насоките, които спазвам, бих могъл да...

Прайс поклати глава.

— Не. Още не сме стигнали дотам. Може би това скоро ще стане, но не сега. А жената от ФБР?

— Куин Бари. Наблюдаваме я, но не очаквам повече неприятности от нея. Прехвърлиха я в Куонтико и ние отстранихме проблемите в КСИД.

Прайс стана. Лоуел стори същото, като правилно се досети, че е освободен.

— Имаш доверието ми, Брад. Винаги е било така.

Изненадата, която се изписа по лицето на Лоуел, не беше напълно неочаквана. Прайс рядко изказваше похвали, защото смяташе, че така значително се увеличава силата на въздействието им.

— Положението очевидно е изключително трудно — продължи той. — Но знаеш какъв е залогът. Само печелим време. Сега е ценна всяка секунда. Съзнаваш това, нали, Брад?

Лоуел кимна рязко и излезе от кабинета, оставяйки Прайс да стои неподвижно наред стаята.

Изключително трудно положение.

Той се запита дали винаги е било така, или си беше невъзможно още от самото начало.

Прайс кимна мълчаливо за поздрав на петимата мъже, седнали около масата за конференции, и зае обичайното си председателско място.

— Радвам се, че сте тук, сър. Тъкмо се готвехме да започнем.

Лаборантът затвори стъклената врата пред високата два метра грамада от аудио-визуална техника, отстъпи назад и се съсредоточи върху дистанционното управление в ръката си. Огромният екран на отсрещната стена проблесна, стана зелен и след миг се появи мъгляв образ.

— И така, уловихме картина от сателита. Ако възникнат проблеми, ще бъда навън — каза младият мъж, остави на масата дистанционното управление, угаси лампите и излезе.

На екрана бавно преминаваха бледи, зеленикавобели хълмисти дюни, заснети с видеокамера с прибор за нощно виждане, монтирана на долната част на „Ф-18 Хорнет“. От време на време спокоен глас се смесваше с атмосферните смущения, съскащи от вградените в стените говорители. За повечето присъстващи картината беше неразгадаема, но

за Прайс беше съвсем ясна. Двайсетте години, прекарани в армията, бяха превърнали пилотските радиовръзки в негов втори език.

Пустият терен бавно започна да се променя. Появиха се светлинни проблясъци на голямо разстояние един от друг — вероятно огньовете на пастири или номади, после геометрични очертания на малки постройки и накрая — светлини и познат изглед на град.

Атмосферните смущения утихнаха, когато тягата намалая, и говорът стана малко по-разбираем. Прайс огледа хората около себе си, наблюдавайки степента на съсредоточеност по лицата им на приглушената светлина.

Изстребителят пусна товара си върху голяма квадратна сграда близо до центъра на града. Малкият обект се стрелна надолу, насочван със смъртоносна безпогрешност от лазер, фокусиран върху постройката. Прайс измърмори одобрително, когато бомбата улучи целта и сградата избухна с безшумен взрив.

Светът сякаш се наклони, когато Ф-18 бавно започна да завива обратно натам, откъдето бе дошъл. Камерата остана насочена към мишената колкото бе възможно по-дълго, снимайки мъглявината от бели пламъци, разсейвани от пустинния вятър.

— Какво разхищение!

Всички се обърнаха към задната част на стаята и източника на гласа.

— Моля? — попита Прайс, когато фигурата се наведе напред под светлината от екрана.

— Казах — какво разхищение.

— Бихте ли обяснили, доктор Марън? — попита един от другите мъже в помещението, очевидно ядосан от неприятния тон на учения.

— Афганистанците са много далеч от разработването дори на нещо малко опасно — отговори Марън.

— Откъде сте сигурен, по дяволите?

— О, моля ви! Всички тук, включително вие, знаете, че афганистанците не представляват заплаха. Ако има такава страна, това е Северна Корея. Но те са твърде тясно свързани с китайците, за да бъдат практическа мишена, нали? Не са съвсем безпомощни.

Прайс предпочете да не се намесва в последвалия разгорещен спор. Всъщност в основни линии преценката на Марън беше правилна. Параноята в Съединените щати продължаваше да нараства, докато

медиите злорадо си играеха със заплахата, идваща от терористични страни, разработващи преносими системи, които можеха да вкарат в страната някое от жестоките си ядрени оръжия. Можеше да се спори дали това не е най-сериозната заплаха, пред която някога са били изправяни САЩ, засенчваща дори студената война, ако се имаше предвид пълната безразсъдност на врага. През следващите десет години страни, управлявани от луди и религиозни фанатици, щяха да станат ядрени сили. Президентът на Съединените щати трябваше да си придаде вид, че прави нещо, и това беше най-доброто, което съветниците му бяха измислили.

Но никой друг в стаята не знаеше, че сградата, която военновъздушните сили току-що бяха взривили, няма нищо общо с разработването на оръжия. ЦРУ не бе успяло да открие ракетната научноизследователска база на афганистанците. Това обаче нямаше значение. Както Марън убедително подчерта, афганистанците не бяха сериозна заплаха. Всъщност важното беше, че нещо се взриви и медиите го заснеха.

Доктор Едуард Марън изведнъж се изправи и заплашително посочи с пръст мъжете около масата.

— Аз съм виновен за това. Аз и хората като мен. Ние стерилизирахме войната и я направихме лесна. Лишихме я от мириса на инфекция и от тишината на смъртта. Заличихме ужаса и скръбта. И заради нас сега силата да започнат война е в ръцете на страхливци и лицемери.

Викове се разнесоха почти мигновено, но Прайс отново не взе участие. Гневът и личните му чувства към доктор Едуард Марън вече нямаха особено значение. Емоционалните изблици бяха лукс, който не можеше да си позволи.

Стореното — сторено.

16.

В сравнение с други проблеми в програмирането този се оказа елементарен. Куин беше в Куонтико едва от ден и половина, но вече бе близо до изпълнението на задачата си. Тя погледна по навик към края на бюрото, но после си спомни, че чашата, която ѝ носеше късмет, е вкъщи, набутана в кашона при останалите вещи от централата на ФБР. Нямаше смисъл да я носи тук. Ако нещата следваха своя ред, Куин щеше да отстранява софтуерни грешки още един ден, а после за обучение още два-три дни. И сетне...

Какво? Предстоеше ѝ почти година, докато евентуално я изберат да се яви на изпит за подготовка за агент. Ако все още съществуваше тази възможност, след като в служебната ѝ характеристика вече имаше черна точка. Но Куин се надяваше, че ще има шанс да се реабилитира и да върне доброто си име. Но през това време вероятно щяха да я изпратят в Айова като специален агент, отговарящ за видеоапаратурата.

Жалко! Куонтико ѝ харесваше. Новият ѝ шеф беше страхотен и подкрепяше амбициите ѝ. Местността беше красива — дървета с разноцветни листа и сгради, построени на голямо разстояние една от друга. Беше съвсем различно от бетона и градския шум във Вашингтон. И най-хубавото беше, че по време на едночасовото ѝ пътуване движението не беше натоварено.

Спокойното шофиране до дома ѝ даваше време за размисъл, а разстоянието — извинение да отбягва Дейвид. Дали това не беше признак на незрялост? Да. Но помагаше. Куин почти се бе отърсила от колебанието и емоционалните противоречия, които я измъчваха предишната седмица. А след почивката във фермата на баща ѝ тя щеше да събере смелост най-после да скъса с Дейвид.

Куин нямаше намерение да седне пред него и да му го каже направо, макар че той едва ли щеше да се разстрои.

Тя протегна ръка, завъртя чаша и тропна с нея веднъж по бюрото. Това не беше чашата, която ѝ носеше късмет, но трябваше да

свърши работа. Куин натисна ENTER на клавиатурата и тръгна към стълбите, за да излезе да хапне нещо набързо.

Компилирането не би трябвало да отнеме много време. Куин искаше да свърши тази работа колкото е възможно по-бързо. Макар че би желала да остане в Куонтико няколко седмици, на този етап беше по-важно да се представи като способен специалист.

Когато се върна, видя, че на стола ѝ има пакети, изпратени по пощата. Куин предположи, че е станала грешка и пратките са за предишния обитател на кабинета, взе ги и се приготви да ги занесе на рецепцията. Но в същия миг забеляза собственото си име, надраскано на дебелия плик най-отгоре. Сигурно бе забравила нещо на работното си място във Вашингтон.

Тя хвърли пакетите на бюрото, захапа сандвича и се опита да отвори първия плик с мазните си пръсти. В него имаше една-единствена папка, която Куин дори не бе виждала. Може би беше нещо, свързано със следващата ѝ задача.

Тя остави папката разтворена, и се дръпна назад, защото бе вдъхнала зелен пипер и едва не се задави. Куин овладя кашлицата си и се огледа, за да види дали някой я наблюдава. Обитателите на съседните килийни бяха отишли да обядват и никой от останалите не я гледаше. Тя предпазливо протегна ръка към отворената папка, взе я и я сложи на коленете си.

Снимката беше малка, ясна и фокусирана, закачена с кламер за другите документи. Жената на нея бе просната на пода с разперени ръце и крака. Голото ѝ тяло беше жестоко обезобразено и лежеше в локва от собствената ѝ кръв.

Куин хлопна папката и извади от кошчето за боклук плика, в който бе пристигнала. Адресът на подателя беше труден за разчитане и тя го доближи до лампата на бюрото. Ню Йорк. Полицейската лаборатория.

— По дяволите! — тихо изруга Куин, бутна под бюрото неотворените пликове и стъпи върху купчината, като отново се огледа, за да се увери, че никой не я е видял.

Устата ѝ изведнъж пресъхна и тя отпи глътка от хладкия чай, опитвайки се да разсъждава. Някой очевидно бе направил сериозна грешка. Това трябваше да е. Грешка.

Куин извади от чекмеджето разпечатката на създадената от нея програма за търсене в КСИД и сравни номера на досието в папката, която бе получила, с номерата на досиетата от петте попадения.

Единият номер съвпаднаше.

— По дяволите! — отново прошепна тя.

Не. Пак можеше да е грешка. Погрешен номер или някакво друго недоразумение. Непрекъснато ставаха такива неща. Куин отвори втория плик. А после следващия.

След по-малко от минута тя пхна своята разпечатка обратно в чекмеджето и подпря краката си на петте папки, които се оказаха реални доклади от разследвания и тя нямаше абсолютно никакво право да ги поръчва. Можеше да я уволнят или да ѝ сторят нещо по-лошо. Предполагаше се, че тези материали са плод на електронното въображение на КСИД.

Куин дълго седя там, като си даде вид, че яде сандвича си, когато колегите ѝ започнаха да се връщат от обяд. Какво да направи? Да върне папките? Това беше приемлив вариант. Може би никой нямаше да забележи, че са ѝ били изпратени. Във ФБР несъмнено се получаваха множество поръчани документи от разследвания, но сигурно никой не им обръщаше внимание. Вероятно веднъж месечно ги слагаха в архивите и повече никога не ги виждаха. Дали?

Докато Куин гризеше нокътя на палеца си и се опитваше да измисли изход от затрудненото положение, в което я бе вкарало твърдоглавието ѝ, съзнанието ѝ проряза друга мисъл. Какво означаваха материалите? Ами ако някой наистина извършваше ужасяващи престъпления и заради небрежността в програмирането на „Модерна термодинамика“ никой не знаеше за това?

Тя продължи да гризе нокътя си, като мислеше за снимката, която бе видяла, за номерата на досиетата и за странната функция на програмата, която бе разкрила. Бедата беше факт. Куин не само бе поръчала досиетата, но и ги бе отворила. Все пак какво лошо има в това да хвърли един бърз поглед и да се увери, че става въпрос за компютърна грешка — свързване на несвързани случаи? Трябваше да бъде сигурна.

Тя извади най-горната папка и се обърна с гръб към вратата на стъкления си кабинет, използвайки тялото си, за да скрие онова, което държеше в ръцете си.

Куин отдавна мечтаеше да стане агент и да работи за ФБР, но още не бе виждала досие от разследване, освен по телевизията. Тя бързо прелисти отделните секции, за да разбере как са организирани материалите и да събере обща информация. Мъртвата жена беше Шанън Дорси, дваисет и пет годишна, биолог в „Дау Кемикалс“. Куин се вторачи в друга нейна снимка, която вероятно бе изрязана от албум от колежа. Шанън беше хубава, със слабо лице, дълги черни коси и черни очи. Усмивката ѝ издаваше стеснителност и излъчваше топлота. Куин пое дълбоко въздух, прелисти обратно до началото на досието, твърдо решила да разгледа всички снимки на Шанън.

Фотографиите бяха цветни, а не черно-бели като във филмите. Тялото на младата жена беше покрито със засъхнала кафява кръв и осеяно с пресичащи се тънки резки, които изглеждаха почти черни. Бежовият килим под нея беше изпъстрен с тъмночервени петна, явно още влажни, защото отразяваха блясъка на светкавицата на фотоапарата.

Жената беше гола и ръцете ѝ бяха завързани за дивана над главата ѝ с нещо, което не приличаше на въже. Краката ѝ също бяха завързани за двете страни на шкаф, а в устата ѝ бе напъхана кърпа. Тя беше безпомощна и безмълвна в последните мигове от живота си.

След минута-две Куин намери доклада за огледа на местопрестъплението и проследи с пръст детайлите в него. Жената беше завързана с телени закачалки за дрехи. По някаква причина този факт смрази кръвта на Куин повече, отколкото снимката на мъртвата жена.

Причината за смъртта беше загуба на кръв. Съдебният лекар смяташе, че е бил използван бръснач и че жертвата е била жива, докато убиецът многократно я е порязвал и изнасилвал.

Куин неволно си представи какво е преживяла жената и в очите ѝ бликнаха сълзи. Дали бе изпитала облекчение, че умира? Страхувала ли се е накрая, или е била благодарна?

Тя рязко разтърси глава, опитвайки се да проясни съзнанието си и да се съсредоточи върху най-сензационните аспекти по случая. Жената бе умряла в дома си около десет часа сутринта, на 11 ноември 1991 година. По това време кварталът е бил почти безлюден. Децата са били на училище, а родителите — на работа. Полицаяте бяха

разпитали всички известни изнасилвачи в радиус от триста километра, но не бяха попаднали на нищо подозрително.

Куин отново почувства прилив на адреналин, когато прочете доклада за клетките от кожа, намерени под ноктите на жертвата. КСИД, която е била създадена едва от две години, не бе открила сходство с ДНК на осъдени престъпници или връзка с други неразкрити убийства. Куин прехапа устни и пак прочете този раздел. Сигурно имаше грешка. Това не можеше да е истина...

Следващото досие сякаш подкрепи теорията ѝ. То беше много по-тънко и бе изпратено от полицейски участък близо до Алънтаун, Пенсилвания. Докладът разказваше историята на двацет и седем годишната Катерин Танър, проектантка на компютърно оборудване. Още една красива млада жена с дълги черни коси. Но смъртта ѝ беше съвсем различна. Тя бе умряла през 1989 година, когато не бе успяла да вземе завой по криволичещ път в Пенсилвания и колата ѝ бе паднала в плитък каньон.

Куин разгледа снимките на изгорялата кола и се спря на доклада на съдебния лекар. Съдейки по състоянието на белите ѝ дробове, жената бе починала по време на катастрофата, а не в последвалия пожар. Куин започна да изпитва облекчение, докато четеше доклада. Между двата случая нямаше почти нищо общо и това подкрепяше теорията ѝ, че връзката между тях се дължи единствено на странно преплитане в базата данни.

Накрая стигна до следното изречение:

Множество повърхностни порезни рани отпред на трупа (но не и отзад). Нараняванията може да се дължат/или да не се дължат на катастрофата/или на последвалия пожар.

Куин преглътна с усилие, прелисти папката и намери доклада за пробата ДНК, изпратена на ФБР. Полицаята бяха открили стъкла от колата на жената на място, отдалечено от катастрофата. От стъклата бе взето малко количество кръв, която не принадлежеше на жертвата, и бе изпратено за КСИД анализ. Търсенето в базата данни, разбира се, се бе върнало с отрицателен резултат.

Куин се поколеба, преди да разгърне третата папка. Не беше сигурна дали иска да види какво има вътре. Накрая я отвори и мигновено усети, че на челото ѝ избива пот.

Лиза Еган, студентка четвърти курс в университета „Джон Хопкинс“, бе намерена мъртва на пода във всекидневната си. Гърлото ѝ бе прерязано с един-единствен разрез с изключително остър инструмент през януари 1992 година. Нямаше други наранявания или следи от сексуално насилие.

Но най-ясно се открояваше един факт. Разследващият полицай, детектив Рой Ренкуист, беше почти сигурен, че е открил убиеца — седемнайсетгодишен гений по физика, преподавател в същия университет. Но въпреки убедеността си Ренкуист не бе съумял да събере достатъчно доказателства, за да изправи заподозрения пред съда.

Куин хвърли папката под бюрото си и извади последните две. Те бяха по-скорошни — от 1995 и от 1999 година — и изглеждаха съвсем различни. И в двата случая жените бяха безследно изчезнали и телата им не бяха намерени. Жертвите бяха млади и привлекателни, но бедни и сравнително необразовани. И двете бяха живели с мъже, които са упражнявали насилие над тях. При случая в Оклахома през 1995 година пробата ДНК бе взета от петно кръв върху килима. Една от безбройните изпратени проби. Полицаяте не ѝ бяха обърнали голямо внимание, особено след като КСИД не я бе разпознала. Очевидният заподозрян в случая беше приятелят, но се бе оказало, че той е претърпял сериозен инцидент на работното си място в деня преди жената да умре и е прекарал две седмици в болница с парче желязо в крака. Непоклатимо алиби.

Изчезването през 1999 година в Орегон имаше подобен сценарий. Неидентифицираната ДНК бе взета от един-единствен косъм, намерен на дивана, и главният заподозрян пак беше приятелят. Тъй като нямаше алиби и притежаваше дълго полицейско досие с нарушения, той бе изправен пред съда. Но поради липса на свидетел и труп го бяха признали за невинен.

Куин прочете полицейското му досие. Имаше няколко случая на насилие, за които мъжът бе осъждан на затвор. След сбиване в бар той бе изпратен зад решетките през втората половина на 1991-а и по-

голямата част на 1992 година. Беше невъзможно да е замесен в убийството на Лиза Еган...

— Как върви работата?

Куин обърна глава. Сигурно изглеждаше ужасена, защото Нейтън Шейл се засмя.

— Съжалявам. Не исках да те уплаша.

— Няма нищо. Хората непрекъснато постъпват така с мен — отговори тя, надявайки се, че това ще обясни и треперещия ѝ глас. После придвижи стола си към Шейл така, че да скрие папката на бюрото зад гърба си. — Почти приключих, Нейт. Програмата се компилира. Утре би трябвало да съм готова и да я прегледаме заедно, за да се увериш дали е това, което искаше.

— Вече си готова? Страхотно!

— Нямаше много за вършене — каза Куин, изпитвайки затруднения да се съсредоточи върху разговора. — Разбира се, може да поискаш да внесе някои подобрения и да обуча всеки, който ще я използва...

— Фантастично!

За миг ѝ се стори, че той ще влезе в кабинета, и инстинктивно се дръпна назад, за да скрие по-добре папката. Но Шейл се обърна и тръгна към стълбите.

— Кажи ми, когато стартираш програмата, Куин. Изгарям от нетърпение да видя какво си направила.

17.

Куин протегна ръка към купчината книги, натрупани до нея на леглото, и избра една, от която се подаваха залепени бележки. Тя прегледа главата за различните видове сексуално мотивирани убийци и се съсредоточи върху описанието на извратен садист. Профилът почти идеално пасваше.

Куин пусна книгата на пода и огледа разхвърляните на леглото справочници, пълни със снимки на трупове, направени на местопрестъплението, на прословути серийни убийци, със записи на разпити на Тед Бънди, Чарлз Менсън и Дейвид Берковиц и с разсъждения върху психиката на убийците, които още бяха на свобода. Отделите в Куонтико, подпомагащи разследванията, бяха пълни с такива неща и Нейтън Шейл с радост насърчи интереса ѝ, като ѝ даде назаем няколко учебника.

Куин бе започнала проучването си преди четири часа и беше облечена в обичайните си дрехи за спане — клин и стара фланелка с емблемата на университета в Мериленд. Но докато четеше ужасяващите подробности за най-бруталните убийства в Америка, тя си сложи анцуг и чорапи. Куин погледна за стотен път през отворената врата на спалнята, претърси с очи кухнята и всекидневната за някакво движение и устоя на импулсивното си желание да провери отново вратите и прозорците. Твърде много въображение и твърде малко сън бяха лоша комбинация.

Тя свали няколко книги на пода и се съсредоточи върху една от папките, които неправомерно бе поръчала. От петте случая този беше единственият с относително подходящ заподозрян — тогава седемнайсетгодишният гений по физика, преподавател в университета „Джон Хопкинс“. Куин отвори папката, извади леко пожълтяла статия от университетския бюлетин и внимателно я прочете за трети път.

През 1986, на дванайсет години, Ерик Туейн бе приет в Нюйоркския университет, където бе започнал да изучава изобразително изкуство. Но въпреки успехите му там, по неясни

причини той бе напуснал година по-късно. В кратката бележка към статията се изказваше предположение, че е бил „разочарован от света на изкуството“.

Куин се опита да си спомни какво правеше в часовете по изобразително изкуство, когато беше на тази възраст. Сигурно е била в седми клас. Вероятно бе рисувала кончета с цветни моливи и бе убеждавала баща си да ги залепи на хладилника.

След като бе напуснал Нюйоркския университет, Туейн се бе преместил при своите родители, обикновени работници, въпреки лошите си взаимоотношения с тях и бе продължил да се занимава с изкуство. Когато не рисувал и не правел скулптури, той очевидно се разнообразявал с леки четива в областта на квантовата механика, теорията за единното поле и гравитацията. И любимото му занимание го бе подтикнало да запише няколко свои идеи за ядрения синтез, базирани върху един от трудовете на някакъв професор от „Джон Хопкинс“.

Туейн изпратил статията си в списанието по физика, за което бил абониран, надявайки се да получи обратна информация от издателите. Но те я публикували без съкращения. И въз основа на тази разработка на „зрялата“ възраст тринайсет години Ерик Туейн бе получил докторска степен по физика, при това без да е учил в университет. Година по-късно той вече преподавал и се занимавал с научноизследователска дейност в „Джон Хопкинс“.

Лиза Еган, жената с прерязаното гърло, била асистентка на Туейн. Двайсет и три годишна по време на смъртта си. Шефът ѝ още не бил навършил осемнайсет.

Първият полицейски разпит на Туейн беше рутинен. Повечето въпроси бяха от сорта дали Лиза е имала врагове или отхвърлени любовници. Но в края на доклада разследващият полицай на име Ренкуист бе записал личните си разсъждения. Ерик бил изключително нервен и разсеян и се изразявал двусмислено. Изглеждал неспособен към обществото и се чувствал неловко.

Куин протегна ръка към чашата с чай на нощното шкафче и си спомни за едно научно изследване, което ѝ бе попаднало — за децата гении. Не помнеше дали Ерик Туейн бе един от обектите на проучването. Историята беше зловеща — малки деца в безупречно изгладени костюми и рокли се изразяваха с феноменална

терминология и безжизнена, механична прецизност. Приличаха на кукли на вентрилок.

Първият разпит бил достатъчен, за да накара Ренкуист да се вгледа малко по-отблизо в младия физик. Алибито му за нощта на убийството изглеждало неубедително — бил в апартамента си и работел със студент. Но според полицията студентът обожавал младия си преподавател и имало вероятност да излъже заради него.

Куин се намести в малко по-удобно положение и прелисти докладите от разследването. Най-изобличаващата улика срещу Туейн се бе появила, когато установили, че е излъгал за взаимоотношенията си с жертвата. По време на разпит в полицията той бе признал, че приятелството му с двайсет и три годишната Еган е надхвърляло границите на професионалния контакт. Седмица по-късно Туейн бе признал, че са имали интимна връзка.

След това разкритие разследването бе фокусирано изцяло върху него. Той бе отказал да даде кръвна проба за анализ на ДНК, позовавайки се на факта, че неговата ДНК несъмнено ще е една от многото в апартамента ѝ и вероятно върху тялото ѝ. По-късно, по съвет на адвоката си, Туейн бе отказал и да се подложи на тест с детектора на лъжата.

Въпреки изтощителното разследване полицаите така и не бяха намерили достатъчно доказателства, за да го изправят пред съда. Накрая детектив Ренкуист бе зарязал случая. Той беше убеден, че Туейн е убиецът, но няма начин да го предаде на правосъдието.

Последните записки в материалите от разследването бяха отпреди няколко години и се отнасяха до факта, че Туейн се е преместил от Мериленд в Окръг Колумбия.

Куин отпи глътка от хладкия чай и отново прочете последния известен адрес на Туейн. Къщата се намирал на по-малко от трийсет километра.

Тя се облегна на таблата на леглото и се загледа в старата изрезка от вестник. Снимката на Ерик Туейн беше некачествена, но достатъчно ясна, за да прочете надписа на фланелката му. Там беше изобразена галактиката Млечния път и имаше стрелка, сочеща към думите „Ти си тук“. Косите му бяха разрошени и висяха небрежно над ушите и яката. Той се бе облегнал смутено на лабораторна маса, отрупана с епруветки и мензури.

Куин дълго гледа снимката, опитвайки се да проникне в съзнанието му, както правеха профайлърите. Искаше да открие дали онова, което го отличава от останалите хора, е отразено в очите му. Гениалност, жестокост, омраза — каквото и да било. Но колкото повече го гледаше, толкова по-малко виждаше. Той просто си беше хлапе. Със скоби на зъбите, акне и така нататък.

Куин остави изрезката и продължи да добавя още към пространните записки, които си бе водила, като задраскваше някои прибрзани изводи и вмъкваше разсъждения за детството му.

Сякаш всичко пасваше — неговото местожителство, личностните му черти, миналото и настоящето му, както и липсващите доказателства по време на полицейското разследване.

А може би не.

Тя се смъкна надолу и легна неподвижно сред справочните материали по леглото. Какво знаеше, по дяволите? Четири часа бе преглеждала учебници и досиета на серийни убийци. Това не можеше да се сравни с годините на обучение и подготовка на психолозите от ФБР. И въпреки това те първи признаваха, че понякога объркват нещата.

Какво трябваше да направи? Да зареже всичко? Това беше разумното решение. Да изпрати папките там, откъдето бяха дошли, и да стиска палци никой да не разбере, че са били у нея.

Всичко беше измишльотина на компютъра. Програмата бе свързала група отделни смъртни случаи, между които случайно имаше сходни елементи. Може би нещо странно се бе случило в различните щати при безбройните модификации на хардуер и софтуер. Или поради някаква причина „Модерна термодинамика“ бяха въвели в реални материали от разследвания измислен за теста ДНК подпис и фрагмент. Имаше безброй обяснения.

Ами ако не беше програмен дефект, а някой наистина убиваше по жесток начин млади жени? Колкото и невероятно да звучеше, това беше възможно. Можеше ли Куин да забрави цялата история? Тя се вторачи в белия таван, обмисляйки този въпрос.

Но не се колеба дълго. Познаваше се добре и знаеше, че няма да остави нещата така. Не и след като прочете информацията за смъртта на онези жени, видя снимки, на които бяха усмихнати, а после си представи какво бяха преживели, преди да умрат.

Куин протегна ръка към чая и отново отпи, макар че вкусът и хладността му вече не ѝ допадаха. Разполагаше с по-малко от седем часа, преди да започне да се приготвя за работа. Тя избута учебниците на пода и посегна да загаси лампата. Но размисли — след всичко, което бе видяла и прочела тази нощ, реши да я остави да свети.

18.

Сенките не се скъсяваха.

Въпреки този очевиден извод Куин Бари не помръдна. Тя седеше в колата и надничаше през прозореца. Страхът и лекото поклащане на автомобила от вятъра предизвикваха у нея все по-силно чувство за гадене.

Всъщност това не се дължеше на квартала, където се намираше. По нищо не личеше, че някой живее или е живял някога тук. Куин бе спряла зад полуразрушена каменна стена, която скриваше колата ѝ, но в същото време ѝ позволяваше да вижда околността. Съдейки по декоративните елементи на тухлените сгради наоколо, тя предположи, че са построени най-малко преди седемдесет и пет години — преди утилитаризмът да удържи окончателна победа над естетиката. А съдейки по степента на разрухата им, тя реши, че са изоставени поне от половината на това време.

Куин се наведе напред и огледа срутените покриви, ръждясалите врати и счупените стъкла на постройките в стария индустриален парк. Очите ѝ бавно се насочиха надясно, търсейки доказателства за човешко присъствие, но не откриха нищо, докато не се спряха на сградата пред нея.

На пръв поглед тя не изглеждаше много по-различна от другите. Но когато човек се вгледаше, ставаше очевидно, че сградата е още непокътната, както и високите тесни прозорци, вградени в избелелите тухлени стени. Къщата бе опасана с каменна ограда с ръждясали, но още страховити на вид железни шипове. Навремето сигурно бяха представлявали надеждна охрана, но сега от портата бяха останали само изкривените панти. Най-отличителното нещо беше металната врата, която не бе ръждясала, а боядисана в яркосиньо с рисунка на странен жълт геометричен символ.

Куин пое дълбоко въздух и бавно издиша. Беше време да вземе решение. Онова, което вече ѝ се струваше тъпо, бързо щеше да

премине в категорията на безумното, когато слънцето се скриеше зад хоризонта и мракът покриеше всичко наоколо.

Тя бе прекарала по-голямата част от деня на работното си място, но съзнанието ѝ беше заето от КСИД и материалите от разследванията, затова не свърши кой знае какво. След часове на размисъл Куин най-после бе принудена да приеме, че има само три възможности за избор и нито една от тях не е добра.

Най-очевидната беше тихомълком да върне досиетата и да забрави цялата история. После една година можеше да се скъса от работа и да се надява Луис да не я унищожи в служебната характеристика. Така поне щеше да има шанс да бъде одобрена за подготовка за агент. Но можеше ли да забрави всичко ей така? Съществуваше малка вероятност случаите да са свързани, но бяха станали и по-странни неща. Как щеше да се почувства, ако след време разбере, че всичко това е реалност и още жени са умрели по ужасен начин, защото бе предпочела да се погрижи за кариерата си?

Другата възможност беше да занесе досиетата на новия си шеф и да му разкаже цялата история. Но не ѝ отне много време да открие недостатъци в този план. Ако се окажеше празна работа, както по всяка вероятност щеше да стане, шефовете ѝ щяха да запомнят, че незаконно е поръчала документите от разследванията. Щеше да ѝ провърви, ако отървеше затвора, и трябваше да забрави за идеята да стане агент.

Но най-важното беше, че Куин искаше да е сигурна. Ако съумееше да намери доказателства, че Ерик Туейн е извършителят на тези престъпления, тя щеше да занесе досиетата на Нейт и нямаше да се безпокои за работата си. Какво щяха да направят във ФБР? Да я уволнят, защото е намерила сериен убиец, за чието съществуване дори не подозираха? Не. Те щяха да бъдат принудени да ѝ дадат медал и да забравят, че е нарушила правилата.

Куин излезе от колата и бързо тръгна по разбития асфалт. Мина през свода в оградата и спря в средата на големия двор, за да огледа високите сложни скулптури пред нея.

Те сякаш бяха изваяни от разпръснатите в района изхвърлени материали — сиви и кафяви метални листове, назъбени краища на парчета от стари машини и ръждясали вериги, тихо подрънкващи на вятъра. Някои се извисяваха на четири-пет метра над главата ѝ и се

открояваха като тъмни силуети на фона на розовеещото небе. След няколко минути Куин тръгна, опитвайки да се отърси от усещането, че това са изкривени надгробни плочи и че се намира в гробище.

Нищо не загатваше, че жилището е обитаемо. Куин спря пред вратата и стоя там почти минута, събирайки смелост. Повтаряше си, че всичко ще бъде наред и историята, която бе измислила, ще я предпази от неприятности. Но дали наистина щеше да стане така?

Тя най-сетне протегна ръка и удари по вратата, която изтрака в рамката си. Неизвестно защо, звукът ѝ подежда успокояващо, затова Куин продължи да блъска още няколко секунди, за да се увери, че някой ще я чуе.

Минаха минута-две, но никой не отвори. Тя тъкмо реши, че вътре няма никого, когато вратата се откряна. Стърженето на метал бе заглушено от силна музика, разнасяща се отвътре.

Мъжът, който застана на прага, не беше такъв, какъвто се бе подготвила да види. Черните му коси бяха дълги и завързани на опашка на тила. Беше облечен в джинсов комбинезон, без риза отдолу. Ръцете му бяха тънки, но мускулести, а раменете — широки. На едното имаше черна татуировка на геометричен символ, подобен на онзи на вратата. От по-близък поглед се виждаше, че това е сложно преплитане между образи на екзотични животни и птици. Мъжът приличаше на индианец. Чертите му бяха изящни и смуглата кожа изглеждаше по-скоро наследствена, отколкото загоряла от слънцето. А може би това беше ефект от тънкия пласт прах, с който бе покрита.

— Я, таен агент!

— Моля? — Куин положи усилия гласът ѝ да не прозвучи стреснато.

Той присви очи, докато я оглеждаше изпитателно — започна от лицето, спря на очилата с рогови рамки на носа, мина през безформения пуловер и полата и накрая стигна до маратонките, които бе избрала за това посещение.

— Тук не идват много гости. Особено красиви жени под прикритие.

Изражението и гласът му показваха безразличие. Думите му не означаваха нито покана, нито дори комплимент, а само отбелязване на факт.

Куин бръкна в чантата си, извади служебната си карта и му я показа.

— Аз съм от ФБР. Търся Ерик Туейн.

— Ерик Туейн — тихо повтори той. — Какво бихте могли да искате от него?

— Боя се, че това е личен въпрос. Вкъщи ли е Туейн?

Мъжът се поколеба и в този кратък миг на несигурност Куин разпозна момчето от снимката във вестника, което се чувстваше неловко.

— Вие сте Ерик Туейн — каза тя и отстъпи назад, после осъзна, че оставя повече разстояние между тях, отколкото беше естествено.

— Онова, което е останало от него.

— Бих искала да...

— Имате ли заповед?

— Не. Аз...

— Тогава сбогом.

Той протегна ръка да затвори вратата. Преди да осъзнае какво прави, Куин скочи напред и я блокира с ръка. Тази импулсивна реакция я доближи на петнайсет сантиметра от мъжа, който почти сигурно бе прерязал гърлото на приятелката си и може би бе изтезавал, изнасилил и убил още няколко млади жени.

Докато се опитваше да устои на изпитателния му поглед, Куин установи, че той не е много по-висок от нея. Истината беше, че бе вцепенена от страх, но Туейн изглежда сметна това за непоколебимост. Той наведе глава и тръгна. Куин не помръдна, докато Туейн не се скри зад ъгъла на коридора. Тя изпита желание да побегне към колата си и да се махне оттам. Но знаеше, че не може да го направи. Щом беше готова да рискува кариерата си, Куин се нуждаеше от по-солидно доказателство от една странна компютърна разпечатка и няколко полицейски досиета.

Тя най-сетне постигна компромис между съзнанието и опънатите си нерви. Щеше да влезе, но да остави вратата отворена. За всеки случай.

Куин тръгна по дългия коридор. Музиката се засили — дезориентираща вълна от звуци с елементи на кънтри, познати от детството ѝ, но изопачени до неузнаваемост. Когато влезе в стаята, тя вече не чуваше нищо друго.

Помещението беше дълго трийсетина метра, високо около дванайсет метра и построено предимно от тухли и стъкло. Вградените в тавана и стените тръби и машини бяха боядисани в основни цветове, контрастиращи на големите картини, окачени около тях.

— Може ли да погледна? — изкрещя Куин, за да надвика музиката.

— Мислех, че нямате заповед за обиск — отговори Туейн и седна пред голяма маса, отрупана с инструменти.

— Попитах за картините.

Куин се опитваше да изглежда спокойна, да прикрива нервността си и да си придаде вид, че това е рутинно посещение на служител от Федералното бюро за разследване.

И май успя. Туейн махна уклончиво с ръка и ѝ обърна гръб.

Тя тръгна покрай стените, като внимаваше да не го изпуска от поглед и в същото време да търси нещо подозрително. Не беше сигурна какво би могло да бъде. Според учебниците, които бе прочела, този тип убийци често запазваха сувенири — бельо, бижута или части от телата. Куин се запита какво ли е скрито от погледа ѝ.

Картините бяха зрелищни и тя почувства, че се съсредоточава все повече върху тях. Те представляваха чудата смесица от стилове, съчетани в неповторима цялост. Сюжетите бяха обикновени — жена, дете или пейзаж. Но изразните средства бяха много по-сложни. Картината, пред която спря, напомняше произведение на Пикасо, после се превръщаше в леко подобие на Матис и накрая — на Рембранд.

— Ваши ли са? — извика Куин.

Туейн се обърна и присви очи, после натисна нещо на масата и музиката утихна.

— Какво?

— Ваши ли са картините?

Той кимна.

— Изумителни са.

Тя спря за миг пред свръхмощен компютър. От двете му страни имаше черни дъски, които явно никога не бяха използвани. Но стените зад тях бяха осеяни със сложни математически изчисления.

— Имате ли име? — попита Туейн и отново се залови за работа. Той сякаш рисуваше нещо по масата.

— Име? Съжалявам, сър. Казвам се Куин Бари.

Мъжът се обърна към нея и тя се вцепени. Туейн не държеше четка или молив, а инструмент за дърворезба, който приличаше на скалпел.

— Добре ли сте?

Ерик Туейн несъмнено беше красив. Кожата му беше гладка и нежна, устните — сочни, а зъбите — бели. Тъмната му коса проблясваше на слабата слънчева светлина, проникваща през прозорците. Беше ли се научил да използва външността си, за да привлича жертвите?

— Госпожице Бари, желаете ли вода или друго за пиене?

Тя се усмихна окуражително.

— Не, благодаря. Е, художник ли сте или физик?

— Няма съществена разлика. — Той остави ножа на масата и Куин направи крачка към него. Дърворезбата още не бе придобила ясни очертания и представляваше само поредица от изящни линии. — Не искам да бъда груб, госпожице Бари, но защо сте тук?

— Само за да се уверя, че това е постоянният ви адрес, и да установя линия за комуникация.

— Линия за комуникация — повтори Туейн.

В гласа му не прозвуча любопитство, а само нарастваща меланхолия.

— Да, сър. Въз основа на някои нови доказателства възобновихме разследването по смъртта на Лиза Еган. — Куин внимателно наблюдаваше реакцията му. Човек като него, с докторска степен на тринайсет години, би трябвало да е достатъчно умен и да приеме прякото участие на ФБР като знак, че смъртта на Еган е свързана с убийствата на други млади жени. — Искате убиецът да бъде изправен пред съда, нали?

Туейн не я погледна, а се вторачи през рамото ѝ в задната част на стаята.

— Убиецът. Това би трябвало да съм аз. Неприспособеният към обществото малък ненормалник, убил жената, с която е спял. Прерязал гърлото ѝ от ухо до ухо без причина. Вслушвал се е твърде внимателно в гласовете в главата си, а?

— Ние... търсим истината.

Устните му леко се изкривиха, но Куин не беше сигурна дали това може да се опише като усмивка.

— Ще ме извините, но десетте години на контакти с хора като вас ме карат да се съмнявам в това.

— Излъгал сте за взаимоотношенията си с нея.

Туейн изведнъж стана още по-сдържан, сякаш бавно се затваряше в себе си.

— Да. Излъгах.

Куин вече не можеше да се откъсне от това. Тя беше като хипнотизирана от него и от опасността, която той представляваше. Все едно гледаше хищник в зоопарк, но без решетки.

— Може ли да попитам защо?

— Защо излъгах ли?

— Да.

Куин сякаш видя болката в очите му. Изумителна илюзия!

— Лиза беше до мен, когато най-много се нуждаех от приятел. Но не искаше връзката ни да става публично достояние, защото тогава бях твърде млад. Тя се шегуваше, че това дори е незаконно в Мериленд. Все едно, Лиза беше мъртва. Реших да проявя уважение към желанието ѝ връзката ни да остане в тайна. И заради това ченгетата стигнаха до извода, че съм я убил... — Гласът му заглъхна за миг. — Не знам защо ви го казах.

— Затова ли живеете тук?

— Опитах на други места — там, където мислех, че още има живот за мен. — Туейн я погледна обвинително. — Но където и да отидех, хората научаваха за миналото ми.

— Значи живеете сам?

Той кимна.

— Ренкуист и колегите ви се погрижиха за това.

Куин позна името на ченгето от Балтимор, ръководило разследването на убийството на Лиза Еган. Доколкото можеше да прецени, участието на ФБР беше минимално — само консултации.

— Къде работите, господин Туейн?

Той скръсти ръце на гърдите си и се облегна на стената зад него, очевидно опитвайки се да реши дали иска да продължи да участва в нейното малко разследване. Куин вече започваше да мисли, че го е притиснала твърде много, когато Туейн най-после отговори.

— Още работя за „Хопкинс“. Но вече не преподавам, разбира се. Сключихме споразумение — стига да им предоставям интересна математика и да не се доближавам на километър и половина от университета, те ще продължават да ми плащат. Комуникираме предимно по електронната поща.

— Разбирам. — Куин бръкна под пуловера си, извади тефтерче и нарочно надраска няколко бележки. — Е, благодаря за съдействието.

— Това ли е всичко?

— Мисля, че да... А, още нещо.

— Да?

— Имате ли нещо против, ако използвам тоалетната ви, преди да си тръгна? Шофирах дълго.

Той сви рамене и посочи отсрещния ъгъл на стаята.

— Благодаря — отговори тя и опита да се държи естествено, докато се отдалечаваше от него достатъчно, за да се чувства спокойна.

Куин влезе в банята, заключи вратата, облегна се на нея и изведнъж усети немощ. Няколко пъти пое дълбоко въздух и си повтори отново и отново, че се справя добре и това е изпълнението на живота ѝ. Когато се успокои, приближи до мивката и благодарение на дължината на косите на Ерик Туейн лесно намери няколко косъма с неповредени корени. Прибра ги в малко найлоново пликче и го затъкна в колана на полата си, после пусна водата в тоалетната.

Куин още не бе сложила ръка на дръжката на вратата, когато си представи невероятно образно как Ерик Туейн я чака с две телени закачалки и ножа за дърворезба. Тя се вцепени за втори път този следобед и усети как сърцето ѝ блъска в гърдите.

„Я се стегни!“

Куин се приближи отново до мивката, наплиска лицето си със студена вода и се избърса. Очите ѝ бяха кървясали.

Тя претърси набързо банята, но не намери нищо, с което би могла да се отбранява. Накрая отиде до вратата и я отвори.

Туейн не бе помръднал от мястото си.

Куин въздъхна облекчено, усмихна се престорено и тръгна самоуверено по стария дървен под.

— Вие не сте агент на ФБР — каза той, без да вдига глава от масата, върху която работеше. — Какво правите тук?

— Моля?

— Служебните им карти са други. И всички се обличат като погребални агенти.

Тя се бе надявала да не ѝ зададе този въпрос.

— Всъщност се занимавам с научноизследователска работа. Казах ви, че съм дошла да потвърдя адреса ви и да науча някои дребни неща.

— Как попаднахте на тази работа?

— Стори ми се, че ще бъде вълнуващо.

Туейн най-после я погледна и започна да върти ножа за дърворезба в ръката си със сръчност, на която би завидял и фокусник виртуоз.

— Така ли е?

— И още как!

Той кимна замислено. Куин тръгна по коридора, водещ към спасително отворената външна врата.

— Очаквайте разследващите агенти да ви се обадят през следващата седмица.

Туейн не каза нищо.

Тя спря едва когато разстоянието между тях беше петнайсет километра. Паркира до административна сграда, пред която имаше пощенска кутия, угаси двигателя и удари глава във волана. Беше успяла. И с изключение на лекия пристъп на паника в банята бе желязна. Не се представи зле. Можеха ли типовете от Куонтико да ѝ възложат нещо по-трудно от това?

Куин сложи найлоновото пликче с космите на Ерик Туейн в плик, който вече бе адресирала, наведе се през сваленото стъкло и го пусна в пощенската кутия.

След няколко дни щеше да получи отговор.

19.

— Всичко е още експериментално, така ли?

Ричард Прайс огледа подобната на пещера лаборатория и титаниевите, стоманени и фибровъглеродни съоръжения в нея. В по-голямата си част специфичните им функции бяха загадка за него. Преди десет години магистърската му степен по физика беше достатъчна, за да разбере проекта и дори да дава насоки за осъществяването му. Но сега се бе примирил с факта, че оглавява нещо, което е извън интелектуалния му обсег.

— Изпробването ли? — попита доктор Едуард Марън, приближи се до компютърния терминал и подаде няколко команди. — Разбира се.

— Кога ще приключи?

— Най-много след три седмици.

— И какво очакваш да откриеш?

Марън отново се обърна към него. Усмивката му беше едва забележима, но Прайс видя нюанс на снизходителност в нея.

— Очаквам да открия проблеми, Ричард. Напредъкът в компютрите през последните няколко години внесе повече реализъм в симулациите ни, но има твърде много непознати термини, за да ги направят съвършено точни. Този макет би трябвало да ни покаже докъде сме.

Прайс прикри нетърпението си.

— И докъде сме, доктор Марън?

— Ако знаех...

— Хайде, докторе. Принуждаваш ме да се мъча. Искam само предположение.

Марън се облегна на плота покрай стената. Той се чувстваше като у дома си сред безбройните технически съоръжения около него.

— Това не е математическа задача или лично дело, Ричард. Имаш ли представа колко части се опитвам да сглобя? Слив някъде в системата може да предизвика забавяне от час или от година. Не знам.

Прайс възприе по-раболепен тон. Прекланянето пред този негодник му причиняваше почти физическа болка, но в края на краищата беше целесъобразно.

— Няма да те притискам, докторе, но ми трябва нещо. Искam да поддържам интереса, така че парите да продължат да текат...

Марън вдигна ръце.

— Разбира се, Ричард. Извинявай! Ще разберем, че сме там, където трябва да бъдем, с помощта на компютрите. Ще възникнат няколко проблема с енергията, които бързо ще решим. Ако попаднем на нещо трудно, мисля, че ще се окаже смешно банално. Например фина настройка на механичните системи, за да се преодолеят вибрациите.

— Но това може да бъде направено, нали?

— Абсолютно. Но работата е трудна.

— Пари?

Марън поклати глава.

— Имаме необходимото, за да завършим тази серия опити. Ако нещата вървят добре, ще се нуждаем от деветдесетте милиона на сенатор Уилкинсън чак когато сме готови да започнем строителството на оперативния агрегат.

— Кога ще стане това?

— Предполагам, че тази фаза на тестове ще завърши до два месеца. После ще е необходима година, за да се отстранят проблемите. И след това... Ами ще зависи от теб и от сенатора да решите как да продължим.

С периферното си зрение Прайс забеляза, че Брад Лоуел влиза в лабораторията. Макар разстоянието между тях да беше голямо, Прайс разбра, че е дошъл по спешна работа.

— Благодаря, докторе! Нали ще ми кажеш, ако нещо се промени?

— Разбира се, Ричард.

— Тогава, ако ме извиниш...

Марън кимна учтиво и тръгна. Явно изгаряше от нетърпение да забрави административните аспекти на проекта и да се върне при уредите и теориите си.

— Бихте ли ми отделили минута от времето си, сър? — попита Лоуел и направи знак на Прайс да се уединят в тих ъгъл на

лабораторията. — Възникна ситуация, за която съм длъжен да ви уведомя.

Прайс кимна, подсказвайки му да продължи.

— Обади се нашият приятел от ФБР.

— И?

— Момичето... рови.

— Куин Бари? Нали ми каза, че сме се отървали от нея?

— Тя беше отстранена от проекта КСИД и преместена на друга работа в Куонтико.

— И какво прави, за което трябва да се тревожа?

Лоуел изопна гръб и изправи рамене — жест, който винаги предшествахше лошите новини.

— Бари е поръчала материалите от разследванията в отделните щати.

— По дяволите! — изруга на висок глас Прайс, после се огледа, за да се увери, че никой от специалистите в лабораторията не го е чул.

— Колко доклада е поръчала?

— Пет, сър. Всичките, в които има ДНК доказателства, вкарани в КСИД.

— И те са при нея?

— Доколкото знаем, да, сър.

— Мамка му! На своя глава ли го прави? Или някой от Бюрото я подкрепя?

— Действа сама, сър. Нашият човек е заличил данните за поръчката на докладите...

— Сигурен ли си, че действа сама?

— Да, сър.

Прайс прокара пръсти през късо подстриганата си коса и въздъхна. Така започваха фаталните провали — с нещо глупаво и незначително. Нов хардуер за главния компютър на ФБР и двайсет и четири годишна програмистка. Камъче, хвърлено в езеро. И сега вълните прииждаха...

Той опита да проясни съзнанието си. Имаше един-единствен разумен ход на действие. Още един отвратителен, но наложителен акт — капка в онова, което бързо се превръщаше в море.

— Сър, да смятам ли, че това е проблем, с който трябва да се справим? — попита Лоуел.

Прайс не откъсна очи от бялата стена, докато отговаряше.

— Човекът от ФБР съзнава ли заплахата, която представлява жената?

— Да, сър.

— И разбира какво може да бъдем принудени да предприемем?

— Да, сър.

Прайс кимна. На Лоуел не му беше необходимо нищо повече.

20.

Облачното небе и безлунната нощ покриваха с мрак всичко около колата на Куин Бари. Фаровете едва пронизваха тъмата и осветяваха тихия селски път, но това нямаше значение, защото тя бе минавала оттам стотици пъти и можеше да шофира със затворени очи.

Преди седмица Куин очакваше с нетърпение спокойните почивни дни във фермата на баща си, а сега ги желаше още по-отчаяно. След шест години в големия град ритъмът на живота в родното ѝ място изглеждаше приятно муден. Тя щеше да убеди баща си да я остави да спи до обяд, после щеше да направи палачинки и може би да издои няколко крави. И да размишлява.

Проблемите ѝ с Дейвид — главната причина да предприеме това пътуване — ѝ се струваха далечни, както и спокойствието, което обикновено изпитваше, докато караше сред природата на Вирджиния. Разбира се, за това беше виновен Ерик Туейн. Куин бе избягала от склада, който той наричаше дом, само преди двайсет и четири часа, но още беше нервна. Страхът ѝ се засилваше, докато осъзнаваше реалността, в която се бе забъркала.

Но тя искаше да разбере в какво точно се бе забъркала. Колкото повече мислеше за необяснимо манипулираната система КСИД, толкова повече се объркваше. Куин измисли безброй обяснения за странните програмни инструкции, които бе открила, но никое не заслужаваше сериозно внимание.

Вероятността пет отделни програмни засечки в компютърните системи на пет различни щата да свържат пет престъпления с очевидни сходства беше около едно на милиард. А шансът МТД случайно да са използвали реално съществуващ ДНК подпис за теста — макар че бяха достатъчно глупави да направят тази грешка — беше толкова малък, че би било трудно да се изчисли.

Куин протегна ръка и включи радиото на местна станция, предаваща кънтри музика. Гласът на Ханк Уилямс младши нахлу в колата, но не можа да проникне в съзнанието ѝ и да прогони

заклучението, което тя отчаяно се опитваше да потисне — че престъпленията са реални и програмата на МТД е умишлено усилие да се прикрие връзката между тях.

Но въпреки доказателствата това изглеждаше невъзможно. Какво щяха да спечелят във ФБР, като запазеха в тайна факта, че дваайсет и шест годишен преподавател в „Хопкинс“, художник и отшелник, обикаля страната и убива жени? И ако в манипулирането на КСИД бе замесен някой с висок пост във ФБР, какво можеше да й донесе това? Нищо добро. Странното и внезапно преместване в Куонтико започваше да й прилича не толкова на произволно действие, а по-скоро на преднамерен ход да се отърват от нея. И ако това беше истина, логично бе да я изпратят някъде, където да могат да я наблюдават. Дали някой във ФБР знаеше, че е поръчала докладите от разследванията?

— Не — високо каза тя, но музиката, изпълваща колата, заглуши гласа ѝ.

Защо я обземаше параноя? Ставаше дума за програмен дефект, който ФБР не бяха забелязали. Най-късно в понеделник частната лаборатория, на която бе изпратила коса от Туейн, щеше да ѝ съобщи резултата от анализа на ДНК. И тогава Куин щеше да разполага с всичко необходимо, за да запази работата си и да се погрижи Ерик Туейн да прекара зад решетките остатъка от окаения си живот, рисувайки стенописи в килията си.

Тя спусна стъклото и се замисли за посещението си в дома му — за мириса на дърво и стари тухли, за ярките цветове и музиката, за физическата му красота и обезоръжаващото държание. Беше ѝ неприятно да го признае, но бе невероятно вълнуващо да стои близо до толкова гениален и толкова зловещ човек. Да играе на котка и мишка с него и да успее да избяга.

Изведнъж колата се наклони, което накара Куин да опъне предпазния колан и я изтръгна от размисъла. Тя настъпи педала за газта и двигателят отново заработи равномерно, но не за дълго. След по-малко от минута Куин бе принудена да спре в ниските треви край пътя.

— Страхотно! — измърмори тя, грабна фенерчето от жабката и излезе в мрака.

Съдейки по звуците, до двигателя не стигаше гориво. Куин вдигна капака, наведе се и провери инжекционната система. Нищо. Тя

отново седна зад волана и се опита да включи двигателя, но безуспешно. Дали не бе свършил бензинът? Но това не беше възможно, защото докато отиваше на работа, Куин бе напълнила резервоара догоре и уредът показваше, че има гориво. Отново слезе от колата, погледна полата и блузата си, опитвайки да си спомни колко бе платила за тях, седна на тревата и се пъкна под колата. Няколко удара по резервоара затвърдиха подозренията ѝ, че е празен.

— Какво става?! — зачуди се тя, изправи се и изтупа дрехите си.

Стори ѝ се невероятно някой да пробие резервоара, докато колата е била на паркинга пред Академията на ФБР.

Куин се пъкна под таблото и освети уреда за нивото на горивото. Той изглеждаше съвсем нов. Сякаш току-що бе монтиран, при това калпаво.

— Какво, по дяволите...

В същия миг тя чу бръмчене на двигател и после я осветиха фарове. Куин се надигна и видя стар пикап, който спря до нея. Мъжът вътре смъкна стъклото.

— Проблем ли имате, госпожице?

Тя сви рамене. Никой автомонтьор не бе докосвал колата ѝ. Куин си я поправяше сама и беше сигурна, че не е сменяла нито един от измервателните уреди.

— Да, предполагам.

Човекът се ухили и изскочи от пикапа.

— Може ли да взема това?

Тя му даде фенерчето, като все още се опитваше да проумее какво се е случило.

Мъжът прегледа двигателя, обърна се, избърса ръце в мазните си джинси и рече:

— Да.

Гласът му я изтръгна от мислите и я върна в реалността.

— Какво?

— Карбураторът.

— Моля?

Той ѝ направи знак да се приближи до него и посочи двигателя.

— Знам много неща за колите — провлачено каза мъжът. — Карбураторът ви е запушен. Проблемът не е сериозен, но няма да можете да помръднете оттук.

Той направи няколко крачки към пикапа си, оставяйки я да гледа двигателя, който изобщо нямаше карбуратор, още по-малко запущен.

Куин се обърна към човека и забеляза кола, която се приближаваше от противоположната посока. Мъжът погледна към автомобила, но сякаш не го видя. Колата спря на стотина метра от тях.

— Вижте какво, на трийсет километра оттук има град. Ще ви закарам дотам.

Куин усети, че дланите ѝ се изпотяват, когато незабелязано започна да отвинтва болта, който крепеше крика от едната страна до двигателя. Тя отговори, долавяйки нервността в гласа си:

— Благодаря, но вече се обадох на „Пътна помощ“ от мобилния си телефон. Ще бъдат тук всеки момент.

Мъжът се усмихна и хвърли бърз поглед надясно, за да се увери, че колата, която бе спряла на пътя, е още там.

— Не мога да ви оставя сама тук. Защо не им напишете бележка?

Куин отвинти болта и стисна хладния метален крик.

— Не се безпокойте.

— Опасявам се, че трябва да настоя — каза той.

Провлеченият му говор изведнъж изчезна.

Мъжът протегна ръка към нея и Куин замахна с крика, като уцели рамото му. Ударът беше достатъчно силен, за да го извади от равновесие и да го повали на пътя. Куин видя изненадата на лицето му, осветено за миг от фаровете на пикапа, и чу изсвирване на гуми, когато третата кола потегли към тях.

Тя стоеше, стискайки крика, без да знае какво да направи. Мъжът се възползва от колебанието ѝ, бръкна под джинсовото си яке и извади пистолет.

Този път Куин го удари по гърдите, използвайки всичката си сила. Тя ясно чу как въздухът излезе от белите му дробове и как пистолетът изтрака на асфалта въпреки шума от приближаващата кола.

Нямаше време. Тя се наведе през отворената врата на колата си, грабна раницата и хукна към пикапа на мъжа. Двигателят още работеше и Куин настъпи педала за газта. Третата кола спря, но след няколко секунди потегли след нея.

Куин усети удара, когато предната броня на автомобила блъсна пикапа отзад. Ръцете ѝ станаха хлъзгави от потта и затрудниха използването на волана, докато се опитваше да се измъкне от

преследвачите си. Тя забеляза в огледалото за обратно виждане, че колата зад нея намали скоростта и после отново я увеличи. Този път явно щеше да я блъсне много силно — катастрофата беше сигурна.

В последния възможен момент Куин дръпна назад лоста за скоростите и завъртя волана. Пикапът се плъзна на пътя, разби някаква дървена ограда и започна да подскача през ливада с окосено сено. Сетне калта намали скоростта му.

Куин не отлепи крак от педала за газта, избягвайки препятствията, доколкото това бе възможно с тази бясна скорост. Тя погледна назад и видя, че колата, която я преследваше, е спряла. Забеляза краткотрайно замъгляване на фаровете, сякаш някой мина пред светлините им. Тя наведе глава, продължи да кара напред и когато най-после излезе от черния път, настъпи до пода педала за газта.

Куин бутна празния пикап още няколко крачки напред и после се промуши между него и огромния резервоар. Големият пикап бе скрит зад затворена бензиностанция на осемдесет километра от мястото, където колата ѝ се бе повредила. Тя понечи да се качи в кабината, но усети пристъп на клаустрофобия, затова грабна раницата си, прегърна я, за да се стопли, и се качи отзад.

Всичко беше планирано. Нямаше съмнение в това. Неизвестно как, те бяха разбрали къде отива. Бяха пробии резервоара ѝ, за да я принудят да спре на най-усамотеното място на пътя между Куонтико и фермата на баща ѝ. Бяха сменили уреда за нивото на горивото, за да не се усети.

Куин изведнъж осъзна, че цялата трепери. Кой бяха те? И какво искаха? Трябваше да е заради КСИД. Какво друго би могло да бъде? С изключение на тази история животът ѝ беше съвсем обикновен. Които и да бяха, те не искаха загадъчните препращания в компютърната програма да станат публично достояние. Каква беше връзката им с Ерик Туейн? Покровителстваха ли го поради някаква причина? Защо? Каква точно причина биха могли да имат?

Когато се поуспокои, тя слезе от пикапа, приближи се безшумно до телефона на задната стена на бензиностанцията, пое дълбоко въздух и набра номера на Дейвид.

— Ало? — Гласът му беше сънен.

— Дейвид!

— Куин! Къде си? Цяла седмица се опитвам да се свържа с теб, по дяволите!

— Слушай, Дейвид...

— Колко е часът?

— Дейвид! Поне веднъж млъкни и ме изслушай.

— Господи! Какво има?

— Мисля, че съм в беда, и се нуждаю от помощта ти.

— Какви ги говориш?

— Спомняш ли си онова място, където бягахме понякога, след като се запознахме?

— Имаш предвид...

— Не го казвай!

— Какво ти става, Куин?

— Може да ни подслушват.

— Да ни подслушват? Какво...

— Можеш ли да дойдеш там? След два часа?

— Да, предполагам.

— Не позволявай на никого да те проследи.

— Да ме проследи? Куин...

Тя затвори и хукна към пикапа. Бе останала твърде дълго там. Те сигурно я търсеха.

21.

Куин бе тръгнала решително, но увереността ѝ започна да намалява. С всяка измината крачка стъпките ѝ по чакъла ставаха все по-тихи и колебливи. Тя спря на разклона между двете алеи за бягане за здраве. Дъхът ѝ излизаше на бързи мъгливи облачета, озарени от слабите светлини на Вашингтон, проникващи през гъстата гора.

Куин не можеше да проумее какво се случва с нея. И колкото повече мислеше за това, толкова по-силно я обземаше параноята. Тя се опитваше да си внуши, че не трябва да се държи безразсъдно и да позволява на страха да измести логиката, но неуспешно.

Куин доближи часовника до очите си, за да види колко е часът. Беше 3:15. Дейвид сигурно вече я чакаше. Дейвид — единственият човек, на когото бе казала, че отива при баща си. Дейвид, когото бе заварила да рови в разпечатките ѝ в деня, когато я лишиха от работата ѝ в централата. Дейвид, чийто внезапен интерес да прекарва повече време с нея бе съвпаднал с откриването на грешката в системата КСИД.

„Престани!“

Куин положи усилия да помръдне, но краката ѝ бяха като забити в земята. После изведнъж си спомни, че Дейвид бе поискал да сменят колите си, за да може тя да провери несъществуващ — както се оказа — проблем със спирачките му. Дали бе искал да претърси колата ѝ? Или да ѝ сложи проследяващо устройство?

Куин поклати глава. Сега вече наистина започваше да се побърква. Но въпреки тази самокритика тя се отклони от алеята, нагази в мократа трева, за да заглуши стъпките си, и се изкатери по малкия хълм, откъдето се виждаше останалата част от парка.

Дейвид беше там и стоеше под висока лампа. Куин се промъкна до една редица телефонни автомати, скри се зад тях и внимателно огледа района.

Нямаше нищо друго, освен дървета и безлюдни пътеки. Дейвид беше единственият движещ се обект в парка. Той нетърпеливо

пристъпваше от крак на крак, докато чакаше Куин да се появи от мрака.

Това беше глупост. Тя позволяваше скорошният ѝ гняв към него да избухне неконтролируемо. Въпреки несъвършенствата си Дейвид не би предал приятел. Той можеше да ѝ помогне. Работеше за хора на властта и имаше влиятелни приятели. Можеше да даде материалите от разследванията на хора, които да направят нещо с тях и да не подведат под отговорност самата нея.

— Хайде, Куин! — прошепна тя.

Но беше безнадеждно. Не можеше да се убеди. Тя погледна Дейвид още веднъж и после телефона, зад който се криеше. Ще му се обади. Да, това беше решението. Така щеше да се почувства по-добре.

Тя бръкна в чантата си, извади монета и набра номера на клетъчния му телефон.

— Ало?

— Дейвид...

— Куин! Къде си, по дяволите? Стоя в дъжда от половин час.

Той наведе глава и започна да обикаля светлия кръг под лампата.

— Съжалявам, Дейвид. Забавих се и... няма да мога да дойда.

Куин забеляза, че движенията му станаха по-бързи, но заради разстоянието между тях не можеше да види изражението и мимиките му, които познаваше добре.

— Шегуваш ли се, Куин? Събуди ме посред нощ и ме накара да дойда тук за нищо? — Гласът му започваше да звучи с онзи авторитетен тон, който Дейвид бързо възприемаше, когато се перчеше пред хората.

Куин присви очи, и се наведе напред, опитвайки се безуспешно да види лицето му, което беше скрито в сянка.

— Съжалявам, Дейвид.

Той заговори веднага, сякаш да не ѝ позволи да затвори. Авторитетният му тон се смекчи и се превърна в загриженост.

— Направих каквото поиска. Уверих се никой да не ме следи. Каза, че си в беда. Какво става, Куин? Искам да ти помогна. Знаеш това, иначе нямаше да ми се обадиш.

Нещо не беше наред. Куин бе готова да приеме, че обичайната ѝ проницателност беше леко притъпена от страх и объркване, но

промяната у Дейвид беше очевидна. Той почти я молеше да ѝ помогне — нещо абсолютно нехарактерно за него.

— Съжалявам, че те събудих, Дейвид. Трябва да помисля. Ще ти се обадя по-късно.

Той спря да крачи и запуши свободното си ухо, за да чува по-добре с другото.

— Куин, чакай...

Тя затвори, обърна се и си помисли, че е взела правилното решение. По-добре да бъде предпазлива, отколкото после да съжалява. Така казваше баща ѝ. Разбира се, баща ѝ вероятно би предположил, че има и други възможности за избор.

— Мамка му!

Гласът на Дейвид беше силен и отекна в парка. Куин спря и го погледна. Той размахваше телефона си. Когато се успокои, започна да набира някакъв номер, очевидно без да се притеснява, че е три и половина сутринта, и след миг заговори настоятелно, но Куин не чу нищо.

Разговорът продължи по-малко от минута. После Дейвид хукна към улицата.

— Искате ли още?

Куин отмести поглед от компютърния екран и погледна младия сервитьор.

— Няма да мигнете цяла нощ, а? — попита той и напълни догоре чашата ѝ с чай.

Интернет кафето беше само на няколко преки от университета в Джорджтаун. Посещаваха го предимно студенти. Куин беше достатъчно млада, за да се слее с тях, и затова го бе избрала.

— Моля? — попита тя.

Сервитьорът кимна към компютъра.

— Не сте готова за теста?

Тя го възнагради с усмивка, която бе усъвършенствала през последната си година в университета. Учтива, но не и подканваща.

— Да. В осем часа съм на изпит. Знаете как е.

Той разбра намека ѝ и тръгна към неколцина други посетители.

— Желая ви успех.

— Благодаря!

Куин се огледа, за да се увери, че никой не ѝ обръща особено голямо внимание, и написа www.DNAassessment в полето за търсене. Връзката беше бавна и тя имаше време нервно да отхапе от кифлата до клавиатурата, преди страницата да се зареди.

Сърдечният ѝ ритъм се ускори, когато щракна върху бутона за резултатите, но не защото не бе наясно какво ще види, а защото не беше сигурна какво трябва да направи с информацията, след като я получи. При кого да отиде? Не и във ФБР. Определено не и при Дейвид. Медиите? Местната полиция? Куин написа паролата в бялото квадратче в средата на екрана и натисна ENTER.

Тя отново погледна кифлата, докато компютърът получаваше достъп до информацията, но не можеше да се насили да я вземе. Липсата на сън, адреналинът и кофеинът започваха да се отразяват на обикновено железния ѝ стомах.

Куин прегледа информацията на екрана и спря, когато стигна до ДНК подписа, извлечен от косата на Ерик Туейн. Тя го гледа втренчено дълго време, без дори да погледне ДНК подписа на убиеца, който бе записала на листче.

Между двата нямаше нищо общо.

22.

Вятърът бе продължил да се усилва през деня, а дъждът беше пороен. Пуловерът ѝ беше мокър и тънката пола се бе усукала около краката ѝ. Куин допря гръб до полуразрушената тухлена стена зад нея и чу как изтрака парче от стърчащия метален покрив. Тя погледна нагоре и реши, че покривът ще издържи, ако вятърът запази скоростта си.

Седеше там от няколко часа и нямаше представа още колко ще чака. Минути? Дни? Пейзажът около нея беше безлюден. Единствените звуци и движения бяха дело на вятъра. Тя надникна от малката ниша, в която се бе свила, и за пореден път се опита да открие нещо интересно в порутените сгради и хвърчащите боклуци. Трябваше да остане будна. Вече се бе уловила да задрямва два пъти...

Отначало Куин не беше сигурна какво е, но то я събуди. Наведе се напред, опитвайки да съзре някаква промяна. Отначало не забеляза нищо, но след няколко минути чу бръмчение на двигател. Куин скочи и тръгна през боклуците срещу шума, придържайки се до стара стена, дълга около трийсет метра. Схванатите ѝ крака я забавиха малко, но тя успя да стигне навреме до края на стената, където запустели железопътни релси пресичаха пътя. С течение на годините асфалтът около тях бе хлътнал и бе образувал дълбоки бразди, но Куин успя да ги пресече.

Малката сива хонда намали скоростта и с необходимата предпазливост се приближи до релсите. Куин изчака да я подмине, хукна след нея, отвори вратата, хвърли раницата си на задната седалка и седна отпред до шофьора.

— Господи!

Тя се изхлузи почти до пода, когато колата спря, и удари рамото си в таблото.

— Какво правиш, по дяволите?

Куин видя изумлението по лицето на Ерик Туейн.

— Продължавай да караш!

Той не помръдна.

— Вие от ФБР сте шайка психопати. Слушай внимателно, Куин Бари. Не съм убил Лиза Еган.

— Моля те, Ерик...

— Чакай малко. — Лицето му изведнъж помръкна. Той се сви на седалката и бавно поклати глава. — Защо се криеш? Те са тук, нали?

— За бога, Ерик...

— Довела си ония от специалните части, които се прицелват в главата ми. Ще направиш така, че да ме убият.

Куин хвана ръката му.

— Никой няма да те убие, Ерик! Имаш думата ми. А сега карай!

Туейн се поколеба за миг, но накрая освободи ръчната спирачка и мина през релсите.

— Какво искаш от мен? Защо не ме оставите на мира, по дяволите?

Тя не отговори, а се надигна и погледна през задното стъкло. Нищо. Дали това означаваше, че е в безопасност, или те не бяха толкова глупави да се оставят да ги види?

— Виж какво, Ерик, изслушай ме внимателно. Имам неопровержимо доказателство от анализ на ДНК, че онзи, който е убил асистентката ти, е убил още най-малко четири жени.

— Какво? Какви ги говориш?

— Знам, че ти не си го направил.

Той прокара пръсти през дългите си коси, отмятайки ги назад от лицето си. Изглеждаше объркан.

— Ерик? Добре ли си?

Туейн сякаш загуби сили да натиска педала за газта и колата намали скоростта.

— Не, не. Не спирай — каза Куин, сложи ръка на коляното му и го натисна.

— Аз... — Той покри с ръка устата си за миг. — Съжалявам. Не очаквам да разбереш, но... това отдавна ми тежи. Имам малък проблем... Наистина ли всичко свърши?

Куин отново погледна през задното стъкло, увери се, че не ги следят, и се изправи. Ерик я погледна. Тя не беше сигурна дали

погледът му е омекнал, или само така ѝ се струва.

— Благодаря! — заеквайки, каза той. — Благодаря!

— Не ми благодари.

— Защо не? Нямах представа какво е всички да мислят, че си...

— Забрави ли, че всъщност не съм точно агент на ФБР?

— Е, и?

— Самостоятелно открих доказателството.

Подозрителността, която бе видяла, когато се запознаха, отново се изписа на лицето му.

— Ерик, не знам какво точно става, но имам причина да смятам, че ФБР не искат това да стане публично достояние и прикриват...

Той отново удари спирачки и Куин полетя напред, но този път се хвана, преди да се удари в таблото.

— Не мога да повярвам, че допуснах да постъпиш така с мен — ядосано каза Ерик. — Слизай.

— Какво правиш? Продължавай да караш. Аз...

Той се пресегна пред нея и отвори вратата от нейната страна.

— Вън!

— Ерик, имам доказателство...

— О, да, това е различно. Доказателство? Имаш ли представа с колко манияци по конспирациите от ФБР като теб трябваше да се справям през тия години?

— Моля? Аз не съм маниак по конспирациите.

— Вероятно мислиш, че Джон Кенеди е бил убит от извънземни, нали?

— Разбира се, че не.

— И ЦРУ е създадо СПИН, за да убива хомосексуалистите?

— Не! Виж какво, аз...

— Психо.

— Какво?

— Ти си психо. Смяташ, че Лиза всъщност не е мъртва, а хора къртици я държат под земята.

Куин хвана ръцете му. Ерик не се възпротиви, но присви очи.

— Изслушай ме — започна тя, като не го гледаше, а наблюдаваше пейзажа наоколо, търсейки някакво движение. — Видя картата ми. Наистина работя за ФБР. И на задната седалка има

полицейски документи от разследвания, които доказват думите ми. Искам само да ми отделиш половин час от времето си.

— Защо?

— Защото искаш да знаеш кой е убил Лиза. И защото в момента няма какво друго да правиш.

23.

Слизането от колата се оказа по-сложно, отколкото Брад Лоуел очакваше. Дясната му ръка беше превързана и най-малкото движение предизвикваше силни болки. Той хвана предпазния колан със здравата си ръка и стисна зъби, докато се измъкваше на алеята за коли пред къщата на Ричард Прайс.

Лоуел вървеше по-бавно от обикновено, но не заради нараняванията си, а за да обмисли отговорите на въпросите, които Прайс несъмнено щеше да зададе. Разговорът им по телефона сутринта беше необичайно рязък. И бе приключил с доста настоятелна „молба“ да се срещнат. Лоуел бе посещавал само веднъж новия дом на шефа си, и то при съвсем други обстоятелства. Не знаеше какво да очаква. Но най-лошото беше, че вече не му пукаше.

Той почука колебливо, отстъпи назад и оправи сакото си. След миг младо момиче отвори вратата.

— Полковник Лоуел! Мили боже! Какво се е случило с вас?

Лоуел се усмихна обезоръжаващо и се вгледа в красивото лице на петнайсетгодишната дъщеря на Прайс.

— Показвах на децата си как се кара велосипед, Рейчъл, но явно съм поостарял.

Тя го покани да влезе.

— Сигурно е така. Как се чувствате?

— Казаха ми, че ще живея и пак ще карам велосипед.

— Убедена съм, че децата ви ще се зарадват, като чуят това. Татко е отзад.

Той тръгна по коридора, влезе в голяма кухня и видя възпълничка жена на около четирийсет години, която месеше тесто.

— Брад?

— Паднал е от велосипед, мамо — каза Рейчъл и грациозно седна на едно от високите столчета, наредени до стената.

Лоуел сви рамене, доколкото можа.

— Добро утро, Кони!

Жената поклати глава и продължи да работи.

— Ставаме малко възрастни за тези неща, а?

— Да, днес наистина се чувствам възрастен — рече той, мина през плъзгащата се врата и излезе в задния двор.

Прайс седеше на стол до басейна и четеше. Той вдигна глава, когато Лоуел се приближи, но не коментира нараняванията му.

— Ще разговаряме в кабинета ми — каза Прайс.

— Мисля, че проявих разбиране, Брад.

Лоуел затвори вратата след себе си. Прайс седна зад бюрото.

— Да, сър.

— Не ме наричай „сър“. Мислиш ли, че не ти съчувствам?

Въпреки че се бе подготвил, Лоуел не беше сигурен как трябва да отговори на този въпрос.

— Оказахте ми голяма подкрепа. И аз го оценявам...

Той не знаеше дали уцели с отговора, защото Прайс продължи да го гледа гневно.

— Несправедлив ли съм, Брад? Нелогично ли е да бъда леко озадачен, че ти и двама от хората ти не сте хванали момиче на двайсет и четири години? — Прайс посочи ръката му. — И че си позволил да ти направи това?

Лоуел не помръдна, макар да трепереше, и не каза нищо.

— Чакам.

Лоуел отново се озова в непоносимо положение, движейки се по тънката линия между обясненията и оправданията.

— Сър, според мен тя е разбрала, че колата ѝ е повредена умишлено.

— И как е възможно това?

— Не знам, сър. Поради ограниченията във времето не можахме да я проучим добре. Знаем само, че преди да отиде на работа във ФБР, е била автомонтьор.

Както Лоуел предполагаше, лицето на Прайс се зачерви. Той бе наредил тази спешна операция, бе одобрил плана и бе настоял да участват ограничен брой хора.

— Тогава вината е моя, така ли, Брад?

Тонът на Прайс издаваше, че Лоуел е прекалил.

— Не казвам това, сър. Аз...

— Достатъчно!

Лоуел погледна към вратата. Викът на Прайс беше силен и близките му вероятно бяха чули.

— Какво правим, Брад? Залогът е твърде голям за такива гафове.

— Разбирам, сър.

— А гаджето й? Каза, че тя установила контакт.

— Дейвид Бъргън, сър. Бари си е уговорила среща с него.

— И?

— Не се е появила. Обадила се и му казала, че няма да отиде.

— Защо?

— Може би е подозирала, че е замесен, сър.

Прайс въздъхна дълбоко и се прегърби на стола.

— А той какво мисли?

— Той е добър боец и адски амбициозен. Казахме му, че я разследваме за шпионаж...

— И повярва ли?

— Че е замесена в нещо незаконно ли? Не. Но така стана по-добре за нас. Бъргън ще изгаря от нетърпение да ни помогне, за да изчисти името й. И ще мълчи. Ако се разбере, че жената, с която има връзка, е заподозряна... Да кажем само, че съзнава какви ще бъдат последиците за кариерата му.

— Хубаво. И какво ще правим сега? — попита Прайс.

— Следим баща й и още трима души, с които Бари може да се срещне. Проучваме я и ще разширим наблюдението и върху други хора въз основа на онова, което ще научим.

— А медиите?

— Правим каквото можем да ги контролираме, но както знаете, това е трудно.

Двамата се умълчаха и Лоуел се взря в шефа си. Излъчването на хладнокръвен контрол се бе разсеяло отчасти, позволявайки на Лоуел да погледне през него. За пръв път, откакто познаваше Прайс, той видя проблясък на същите чувства и слабости, които измъчваха обикновените човешки същества. И това го обезпокои.

— А досиетата?

— Смятаме, че още са у нея.

Прайс сви устни и кимна.

— И нямаш представа къде е тя и какво прави?

Лоуел изправи рамене, но не отговори.

— Брад, сега това е най-важното. Възлагам ти лично отговорността да я намериш и... да се справиш със заплахата, която тя представлява за нас и за проекта. Ако се нуждаеш от допълнителни ресурси, за да си свършиш работата, незабавно ми се обади. В момента няма нищо по-важно. Няма да приемам повече извинения. Разбираш ли?

— Да, сър.

Лоуел знаеше, че вече е свободен, но не помръдна.

— Какво има? — попита Прайс.

— Сър, ще трябва да пренасоча почти всичките си хора към тази задача. Няма да ми останат ресурси за...

— Аз ще се погрижа за това — прекъсна го Прайс.

— Да, сър. Благодаря, сър!

24.

— Времето ти започна да тече — каза Ерик Туейн, насочвайки колата към безлюден ъгъл на отбивката за почивка.

— Така ли? И за къде си се разбързал? Среща ли имаш? — попита Куин, но мигновено съжали за думите си. — Извинявай, Ерик. Това беше гадно от моя страна. Не съм спала от известно време и...

Той размахва заканително пръст към нея. Хондата спря пред редица маси за пикник.

— Остават ти само девет минути и трийсет секунди. И ако не чуя нещо реалистично и убедително, ще пътуваш на автостоп до дома си.

Куин знаеше, че заслужава това отношение. Не беше се справила много добре, но щеше да промени нещата. Тя бръкна в джоба си и подаде на Ерик служебната си карта.

— Истинска е. Работя като компютърен програмист във ФБР. Или поне беше така до миналата седмица.

Той разгледа картата и сравни снимката с лицето ѝ.

— Може да си я взела отнякъде. Но говори. Слушам те.

— Трябваше да програмирам отново някои части от КСИД — Комбинирана система за индекси на ДНК. Знаеш ли какво е това?

Ерик поклати глава.

— Полицията във всеки щат има база данни с ДНК подписи, свързани с престъпления и извършители. Тази комбинирана система на ФБР е нещо като централа за събиране, класифициране и разпращане на информация или главен склад за всичко, така че отделните щати да имат достъп до всички данни в национален мащаб.

— Мисля, че знам нещо по този въпрос — каза той и ѝ върна картата. — Взимат кръв от осъдени и заподозрени и използват ДНК характеристиките им както пръстовите отпечатыци. Искаха да им дам кръв, когато разследвах убийството на Лиза.

Куин си спомни тази подробност от досието му.

— Но си отказал.

Ерик сви рамене.

— Не искам да бъда вулгарен, но аз спях с нея. Естествено, че щяха да открият моята ДНК навсякъде в апартамента ѝ. Остават ти осем минути. На твое място бих пристъпил към същността на въпроса.

— Ще трябва да ми позволиш да ти обясня спокойно всичко и да ме изтърпиш още малко. Използването на ДНК за пресяване на заподозрените и за наблюдение на осъдените е само част от функциите на системата. Аз работех върху нещо друго — подсистема, наречена Съдебномедицински индекс.

— И какво по-точно прави тази подсистема?

— Съхранява и категоризира проби от ДНК, взети от местопрестъпления, където няма заподозрян. И по този начин може да бъде установена връзка между някои престъпления.

Ерик изглежда разбра, затова Куин продължи да обяснява понататък.

— ФБР ми възложи задачата да модифицирам КСИД, за да може да работи с нов хардуер. Искаха да им излезе по-евтино и не се обърнаха към създателя на оригиналната програма. Направих го и новата ми програма за търсене откри пет попадения, които не бяха разпознати дотогава.

— Под „попадения“ имаш предвид, че програмата ти е свързала пет неразкрити престъпления, между които дотогава не е била установена връзка?

— Точно така. Някой е оставил една и съща ДНК при убийствата или изчезването на пет млади жени. Лиза Еган е една от тях...

Куин млъкна, търсейки нещо в непроницаемото му изражение, което да ѝ покаже дали вярва на думите ѝ, или тя само си губи времето.

— Искаш да кажеш, че Лиза е жертва на сериен убиец, действал в няколко щата, и ФБР не са забелязали това, защото има грешка в системата им? Ако се опитваш да ме убедиш, че правителството, и по-точно силите на реда са некомпетентни, ще трябва да положиш доста усилия. Но ако това, което казваш, е вярно, струва ми се, че трябва да говориш с шефа си, а не да седиш на отбивка от пътя с мен.

Куин отвори уста да каже нещо, но се поколеба. Източникът на информацията ѝ за Ерик Туейн бяха непълното полицейско досие и няколко статии във вестници отпреди десет години. Можеше ли да му вярва? Нямаше начин да бъде сигурна в това. Тя знаеше едно — ако

някой имаше мотив да ѝ помогне, това беше той. Убиецът на Лиза Еган не само му бе отнел жената, с която е бил близък, но и бе съсипал живота му.

— Не е грешка — каза Куин, взе раницата си, извади купчина листове и му ги даде.

Ерик веднага започна да ги прелиства.

— ДНК кодовете, които ФБР използва, са цифрени. Тринайсет математически изрази, състоящи се от два члена...

Тя беше сигурна, че той не я чу. Скоростта, с която Ерик прелистваше страниците с програмата, продължи да се увеличава, докато стигна до степен, при която беше невъзможно да чете и да осмисли оградените секции.

— Редовете, които съм отбелязала, са разпръснати из програмата. Бяха скрити умишлено. Малко е сложно, но...

— Това е функцията „ако-тогава“. — Ерик посочи първата страница. — Ето тук. Ако фрагментът ДНК съдържа 8,11, тогава програмата прескача на следващата запаметена секция.

Той прелисти няколко страници.

— И после тук, ако фрагментът включва 7,9.3, програмата отново продължава напред. Последната секция проверява дали въпросните математически изрази са подредени в правилния ред и после ги игнорира.

Куин се вторачи в него и изведнъж се почувства още по-несигурна. Стори ѝ се невероятно, че Ерик разбра всичко това толкова бързо, без да познава програмата. Тя явно не прикри добре безпокойството си, защото когато я погледна, той наклони глава на една страна и рече:

— Забрави ли, че съм бог по математика?

Куин прехапа устни, но после реши да не поставя под съмнение думите му. Поради две причини. Първо, тя нямаше представа колко знае човек, овладял висшата математика още в началното училище. И второ... нямаше резервен план.

— Да, имаш право.

— И така, искаш да кажеш, че тези редове от програмата са я карали да подминава определен ДНК подпис. Но в твоята програма тези редове липсват. — Той хвърли листовите на коленете ѝ. — И до какъв извод стигна?

— Не съм сигурна — откровено отговори Куин. — Само знам, че когато повдигнах въпроса, незабавно ме преместиха и извикаха първите програмисти да довършат работата. Отне им около един ден да „оправят“ системата, за да не се появят още попадения.

Ерик потърка брадичка и се загледа в младото семейство, което се приближи до масите пред колата им.

— Смятам, че накрая все пак ще стигнем до теорията на конспирацията.

— Не ми ли вярваш?

— Съжалявам, Куин, но се запознах с много агенти на ФБР, докато ме разследваха за убийството на Лиза. Не съм техен фен, но ако не друго, поне са изключително старателни. Твърдиш, че умишлено прикриват някакъв психар, който броди насам-натам и убива жени, но аз не го разбирам. — Той посочи листовите на коленете ѝ. — Това може да са остатъци от стар тест, който са правили.

— Отначало и аз помислих така. От съображения за сигурност КСИД дава съвсем ограничена информация на запитванията — само номера на досието и местоположението на полицейската лаборатория. И аз поръчах документите от разследванията.

— Мислила си, че те не съществуват. Че са фикция.

Куин кимна.

— Е, и?

Тя протегна ръка към раницата си и я сложи между седалките.

— Как мислиш, че те намерих? Пет полицейски досиета и пет изчезнали или мъртви жени. Реални случаи и реални хора. И има повече неща, които ги свързват, освен ДНК подписа.

Ерик докосна една от папките, но не я разтвори. Очите му се замъглиха и той сякаш се пренесе на друго място за няколко минути.

— Помислила си, че съм аз.

Куин усети, че се изчервява, и измърмори:

— Всички останали имаха непоклатимо алиби.

Държането му се промени. Неизвестно защо, той сякаш изведнъж започна да ѝ вярва.

— И се намъкна съвсем сама в къщата на човек, който според теб убива жени, за да го разпитваш.

— Съжалявам, Ерик. Аз...

Той вдигна ръце.

— Не се извинявай. Не знам, Куин. Може и да си откачена, но трябва да призная, че си умна. Имам предвид... — Ерик изведнъж млъкна и се усмихна многозначително. — Но ти всъщност не ме разпитваше, нали? Обиколи стаята и отиде в банята. Търсеше ДНК.

Куин се вторачи в таблото.

— Предполагам, че си намерила каквото си търсила.

Тя кимна, но не го погледна.

— Изпратих няколко твои косъма в частна лаборатория за анализ на ДНК. Не съвпадна с тази на извършителя.

— Аха... Е, колкото и да ми се иска, това още не доказва нищо. Случаите, които КСИД е свързала, може да са дефект в хардуера или програмна грешка. Подсистемата, която си открила, може да е направена лошо. Няма да е за пръв път.

Куин вдигна глава и се взря изпитателно в него. Той изглеждаше съвсем различен от човека, с когото се бе запознала преди два дни. Очите му бяха сериозни като преди, но сега не заплашваха, а изследваха задълбочено. Изящните черти и атлетичното телосложение, които тогава ѝ се сториха хищнически, бяха изгубили странната си заплашителност и бяха възвърнали красотата си. Куин съзнаваше, че промените може да са плод на въображението ѝ, но това не беше важно сега. Тя нямаше нито възможност, нито време да опознае Ерик Туейн. Налагаше се да рискува.

— Снощи някой се опита да ме убие.

— Какво? — Той прикри ироничната си усмивка.

— Знам, че вероятно не ми вярваш, но е истина. Някой умишлено бе повредил колата ми така, че да спре на усамотено място на пътя за Западна Вирджиния. Появи се един мъж, който насочи пистолет срещу мен.

— И как се измъкна?

— Ударих го с крика и взех пикапа му.

Това изглежда го притесни.

— Куин... Пак помисли. Сигурна ли си, че е насочил пистолет срещу теб? Не си ли уплашена от всички тези разкрития и само ти се е сторило така? Как разбра, че колата ти е повредена умишлено?

Тя се намръщи и присви очи. Ерик разгада изражението ѝ, схвана намека и млъкна.

— Израснах във ферма — студено каза Куин. — Разглобявах и сглобявах колата със завързани очи. Можеш да бъдеш сигурен в това.

Отначало тя смяташе да му разкаже и за Дейвид, но разбра, че ще направи грешка. Ерик явно беше склонен да стигне до извода, че е напълно откачена. Пък и самата тя още не можеше да прецени дали подозренията ѝ към Дейвид са основателни. Онази нощ беше сигурна, но сега започваше да се пита дали не са резултат от случилото се преди това на пътя.

— Съжалявам, Куин. Не знам какво да ти кажа.

Тя натъпка папките в раницата си.

— Разбирам. Искam само два часа. След като прегледаш документите от разследванията и другите неща и все още мислиш, че съм луда...

— Не мисля...

— Мислиш. И ако след два часа не си променил мнението си, тогава може да си тръгнеш. Какво ще изгубиш?

25.

В стаята без прозорци не се чуваше друг звук, освен прелистването на страници, докато Ерик четеше досиетата. Куин не бе проронила дума от час. Дори не помръдваше, а само от време на време го поглеждаше, когато той вдигнеше глава и се обърнесе към нея.

Ерик бе стигнал почти до края на четвъртата папка и масата, до която седяха, беше отрупана със съдържанието ѝ — статии от вестници, анализи на ДНК, ужасяващи снимки и доклади. Цинизмът и подозрителността му, които бяха толкова очевидни в началото, намаляваха с всяка прочетена страница.

Куин забеляза, че той започна да чете по-бавно, когато се приближи до края на четвъртата папка, и изпита състрадание към него. Беше останала само една неотворена папка — разследването на смъртта на Лиза Еган. И на неговия живот.

Ерик не изглеждаше готов да я прочете и на Куин ѝ хрумна да наруши мълчанието, за да му даде възможност да отложи отварянето на папката. Но после реши да си държи устата затворена. Той трябваше да прочете всичко и да вземе решение дали да ѝ помогне, или не.

Ерик спря да чете и облегна глава назад на стола. Дишането му забави ритъма си и тялото му се отпусна, създавайки илюзията, че той спи с отворени очи.

Минута по-късно Ерик излезе от унеса, изправи се и извади страници от тефтерче, скрити до задната корица на папката.

— Ерик, чакай — извика Куин, скочи от стола и се подхлъзна на половината път към него.

Внезапното движение и звукът го стреснаха, но не забавиха рефлексите му. Той дръпна стола си назад и грабна страниците точно когато Куин посегна към тях.

— Какво има? — попита Ерик, отстъпи още назад и разгърна листчетата. — Нещо, което не трябва да видя?

— Нищо. — Куин бързо заобиколи масата.

— Ерик Туейн — прочете той и се обърна с гръб, пазейки страниците с тялото си, когато тя се опита да ги измъкне от ръцете му.

— Моля те, Ерик. Забравих, че са там. Аз само...

Той скочи от стола и изтича на безопасно място.

— Предполагам, че това е твоят почерк. Моята психика според Куин Бари, а?

— Престани, Ерик. Това са само размисли. Не означават нищо...

— Не искаш ли да знаеш как си се представила?

Куин отчаяно се отпусна на стола. Едва ли щяха да станат приятели.

— Докъде бях стигнал? А, да, до мен.

Тя се хвана за главата.

— „Ерик Туейн — прочете той. — Твърде висок коефициент на интелигентност, за да бъде измерен. Приет в колеж на дванайсет години. Сигурно се е чувствал изолиран в гимназията. Предполагал е, че ще се представи по-добре в колежа. Но става по-лошо. Съучениците му установяват връзки, но той не може. Туейн е аутсайдер — навлиза в пубертета без момичета на неговата възраст около него.“

— Хайде, Ерик. Остави това.

— Не, не. Дотук си се справила страхотно... — каза той и продължи да чете. — „Началото на 1989 година. Петнайсетгодишен. Назначава Лиза Еган за своя асистентка. Започват връзка. Млад за изнасилвач садист. Но от друга страна, от години живее в света на възрастните.“

Ерик я погледна.

— Винаги съм постигал свръх резултати. Да видим по-нататък... „Еган е по-голяма, властва над него и предизвиква негодувание. Вероятно не иска да правят секс. Обидата нараства. През юни 1989 година той убива Катерин Танър — вероятно първото му убийство. Танър прилича на Еган и е също толкова добре образована. Докато я убива, той чувства, че упражнява контрола, който Еган му е отнела, и осъществява сексуалните си фантазии. Туейн прикрива следите от първото убийство. Следващата жертва също прилича на Лиза, но следите от убийството не са прикрити. Туейн става все по-уверен и разгневен. Накрая събира смелост да убие Лиза, но убийството не е обмислено и планирано като другите. Нещо го уплашва и едва не го изправят пред съда. А може би не е така. Това не изглежда типично за

изнасилвач садист. Вероятно гневът му се е натрупвал независимо от отношенията с Еган? Недостъпността на жените наоколо? Въпреки катарзиса от убийството на жената, която е имала власт над него, и за разлика от Ед Кемпър...” — Ерик вдигна глава и погледна Куин. — Кой е Ед Кемпър?

— Ами правил е дисекция на момичета от колежи, защото мразел майка си — измънка тя. — Накрая изрязал гръкляна ѝ и го изхвърлил в кофата за боклук. После се предал.

— Приятно... — отбеляза Ерик и продължи да чете. — „Той още е отблъскван от жените около него — младите физици не са точно това, за което жените мечтаят...”

Туйейн се ухили.

— „Липсва му абсолютният контрол, който е имал над тях, докато ги е убивал. През 1995 година, а може би и по-рано, той започва отново, но по-пресметливо. Действа далеч от родното си място и жертвите вече не приличат на Лиза, а са избрани така, че да се намали до минимум вероятността от разкриване или арест...”

Куин го чу внимателно да сгъва страниците, но лицето ѝ беше наведено почти до коленете.

— Забележително — каза Ерик и седна до нея.

— Не знам как да ти се извиня.

— Няма за какво да се извиняваш. Хипотезата ти е логична. Искаш ли да знаеш къде си сбъркала?

— Да — с въздишка отвърна Куин.

— Лиза. Тя беше умна и красива и с нея се чувствах добре като личност, а не като пресметлив човек. Прекарах по-голямата част от детството си с консултанти и психоаналитици, които се надпреварваха да проникнат в съзнанието ми. Не защото им пукаше за мен, а защото искаха да докажат някоя своя теория и да напишат научен труд. И след като петнайсет години живях като лабораторен плъх, никой от тях не разбра какво всъщност представлявам. Лиза беше единствената, която успя.

В гласа му прозвуча искрена болка и Куин вдигна глава.

— Родителите ми се плашеха от мен, а другите деца ме смятаха за ненормален. Светът на изкуството искаше да ме използва, а мнозина учени — да видят провала ми. Лиза беше единственото в моя живот, което струваше нещо.

Куин докосна ръката му, но той не забеляза това, сякаш гледаше през нея.

— Странно. Минаха само десетина години, а вече ми е трудно да си я представя. Като че ли е изместена от всичко останало. Единственото, което си спомням, е колко много неприятности ми причини смъртта ѝ...

— Колко време бяхте заедно? Две години? А плащаш цяло десетилетие. Наложило се е да живееш с подозренията, да напуснеш дома си...

Ерик шумно изпусна въздух през носа си. А може би беше горчива насмешка. Куин не беше сигурна.

— Не можех да понасям въпросителните погледи. Ако работех до късно, жените намираха извинения, за да не останат сами с мен в стаята. И онова копеле от Балтимор...

— Ренкуист?

Той кимна.

— Непрекъснато ме преследваше, задаваше ми едни и същи въпроси отново и отново и измисляше поводи да се обажда на всеки, с когото се сближавах. Опитваше се да ме уличи в нещо, вместо да търси убиеца на Лиза. И до ден-дневен единствените ми приятели са хората, които ме познаваха, преди да се случи всичко това, и не повярваха, че съм виновен. А те не са много.

Ерик млъкна и погледна папката на пода между тях. Куин дръпна ръката си, защото реши, че е готов да я вземе, но той не го стори. Облегна се назад на стола и замислено се загледа в нея.

— Стига съм се оплаквал. Разкажи ми нещо за себе си.

— Какво?

— Знаеш цялата история на живота ми и най-съкровениите ми мисли, а аз не знам нищо за теб.

Тя сви рамене.

— Няма много за разказване. Животът ми не е интересен като твоя.

Той не каза нищо, оставяйки я да говори.

— Израснах в малка кравеферма в Западна Вирджиния. Завърших университета и се магнах оттам колкото бе възможно по-бързо.

— Защо?

— Очевидно никога не си бил в малка кравеферма в Западна Вирджиния.

— Искала си да видиш света?

— Може и така да се каже. Отидох в Окръг Колумбия и си намерих работа като програмист. Около година по-късно станах чиновник във ФБР, защото исках да бъда агент.

— Сериозно? Не те виждам като агент на ФБР.

— Мога да върша тази работа не по-зле от другите — защити се Куин.

— Казах го като комплимент. Но защо искаш да станеш агент на ФБР, за бога?

— Видя ми се вълнуващ начин да си изкарвам хляба.

— Затова ли не върна материалите от разследванията? Заради вълнението?

Куин бавно поклати глава.

— Може би вълнението е част от работата. Знам ли... Най-важното е, че умират хора.

Ерик изглежда остана доволен от отговора й.

— Омъжена ли си?

Тя поклати глава.

— Гадже?

— Вече не.

Той захапа края на молива, но не откъсна очи от нея, и седя така почти пет минути. Куин не издържа и наруши мълчанието.

— Е, какво ще кажеш? Вярваш ли ми, или не? Или още смяташ, че съм луда.

— Не мисля, че си луда. Но трябва да призная, че не мога да проумея някои неща. Сигурно има елементарно обяснение, което пропускаш...

— Например?

Ерик бръкна в джоба си, извади ластик и прибора на опашка дългите си коси.

— Не знам. Чела си материалите от разследванията по-задълбочено от мен. Всички онези жени имали ли са нещо друго общо помежду си, освен че са били на една и съща възраст и със сходно телосложение?

— Всички? Не. Поне не съм открила.

— Тогава нищо не предполага, че са били убити поради някаква логична причина. Престъпникът е действал хаотично. Сигурно е психопат.

— На пръв поглед може би това е отговорът. — Куин кимна към папката на пода, като се почувства виновна, че насочва вниманието му към нея. — Ти познаваш този случай по-добре от всеки друг. Може да намериш връзка. Да видиш нещо, което аз не съм забелязала. Нито полицията.

— Знам ли. Мина много време. — Ерик се наведе, взе папката и бавно прокара пръсти по картоната, но не я разтвори.

Куин стана и тръгна към вратата.

— Ще отида за кафе.

Той бе обичал Лиза Еган. Това личеше от начина, по който говореше за нея. Куин изпита почти физическо страдание, че го принуждава да види ужасяващите снимки на трупа и да преживява отново най-болезнения период от живота си. Не искаше да седи там и да го гледа.

26.

Дълго математическо уравнение запълваше по-голямата част на компютърния екран, но доктор Едуард Марън не го виждаше, нито го чувстваше. По-рано уравненията бяха живи същества за него — дишаха, пееха, шепнеха тайните си и притежаваха красота и емоции. Но сега бяха мъртви. Безжизнени символи, които вече нямаха реално значение.

Той се обърна и погледна към научноизследователската лаборатория, която се виждаше през остъклената северна стена на кабинета му. Лабораторията също се бе смалила до незначителност — стерилна пещера, пълна с безполезни уреди, представляващи десет години от живота му. Десет пропилиени години. Как бе допуснал това да се случи? Как се бе оставил да бъде затворник толкова дълго време?

Принтерът забръмча и прекъсна мислите му. Марън завъртя стола си, за да се обърне в посоката, от която се чуваше звукът.

Тя беше с гръб към него. Слабото ѝ атлетично тяло беше скрито под лабораторна престилка. Белият плат ярко контрастираше на дългите ѝ тъмни коси. Днес беше с джинси и сиви маратонки.

В началото Синтия рядко идваше в събота. Но сега той намираще поводи да я държи там — да му намери някаква информация, да отстрани проблем с компютрите или да напечата и изпрати писмо. Марън правеше всичко, за да може да я вижда. Само двамата в празната сграда...

— След малко разпечатката ще бъде готова, доктор Марън — каза тя, поглеждайки съблазнително през рамо. — Искате ли да я сложа на бюрото ви?

— Не. Аз ще я взема, Синтия.

Тя тръгна към него. Вродената грациозност на движенията ѝ биеше на очи дори сред всичката тази техника.

Въпреки нейната интелигентност истината беше, че Синтия още бе млада и неопитна, за да му бъде първи асистент, и от време на време това го нервираше. Но недостатъците бяха незначителни в сравнение с

облагите, които младостта ѝ предлагаше. Малките съвършени гърди, мускулестите крака, стегнатият корем — всичко това бе загатнато под лабораторната престилка, но оставаше неразкрито.

Той взе разпечатката от ръката ѝ и се вслуша в звука от допира на хартията по гладката ѝ кожа.

— Има ли още нещо, което искате да направя за вас, докторе?

Синтия отстъпи половин крачка назад. И в тази половин крачка той отново видя края.

Когато я назначи на работа, усещаше у нея страхопочитание. И докато времето минаваше, страхопочитанието се превърна в привличане, което преди около шест месеца достигна кулминационната си точка — неизбежния физически контакт, едва забележимата неловкост, когато знаеше, че той я гледа, и непохватните опити да поведе разговор, когато настъпеше мълчание.

После онези сигнали изчезнаха, изместени от лека нервност. Марън се съмняваше дали Синтия знае защо изведнъж се е почувствала така и дали изобщо осъзнава промяната. Вероятно не беше нищо повече от прочутата женска интуиция. Това го безпокоеше. Но го въодушевяваше.

— Само още две неща, Синтия — каза той, защото не искаше да я пусне да си отиде. — Аз...

Звънът на телефона го прекъсна. Асистентката вдигна слушалката.

— Кабинетът на доктор Марън... Да, той е... Добре, ще му кажа, сър.

— За мен ли беше? — попита Марън, когато тя затвори.

— Генерал Прайс би искал да ви види, сър.

Той поклати глава с престорена сериозност.

— Страхотна идея да прахосам остатъка от деня.

Синтия се усмихна на опита му да я обезоръжи, но усилието ѝ беше неубедително. Нищо повече от учтив жест.

— Добре — рече той и без желание се отпрати към вратата. — Смятам да приключим за днес. Иди да се забавляваш. Ще се видим в понеделник.

Марън не бе виждал безлюден външния кабинет на Ричард Прайс. Обикновено там беше пълно с бюрократи паразити, които чакаха среща с краля си. Нямаше я дори сбръчканата му стара секретарка.

— Изненадан съм, че те виждам тук, Ричард. Не трябваше ли да прекараш деня с прекрасното си семейство?

Прайс изглеждаше както обикновено — сив костюм, червена вратовръзка и бяла риза. Мъжете като него не можеха да живеят без някакъв вид униформа. Тя ги караше да се чувстват в безопасност и като част от нещо. Черпеха авторитет от униформата.

— Седни, докторе.

В поканата прозвуча авторитарност, макар че Прайс още проявяваше здравия разум да действа предпазливо. Марън кимна и седна, доволен, че засега оставя илюзия за контрол. Той очакваше, че в най-лошия случай срещата ще се окаже интересна, а в най-добрия — забавна.

Прайс мълча няколко секунди, без да поглежда Марън, и накрая каза:

— Не спазваш споразумението.

Марън не можеше да реши кого ненавижда повече — политиците, чието лицемерие беше внимателно планирано, или военните, чието лицемерие беше възмутително. Той си позволи лека усмивка. Двамата не бяха разговаряли по този въпрос почти от десет години. Прайс се преструваше, че проблемът не съществува, и се правеше на патриот. Той несъмнено прекарваше нощите си, философствайки за „потребностите на мнозинството“, „допустими загуби“ и други клишета, които хората като него използваха, за да прикриват амбициите си.

— Не можем да си позволим повече неправомерни действия.

— Неправомерни действия — тихо повтори Марън. Думите прозвучаха безразлично и безсъдържателно.

Генерал Ричард Прайс най-после го погледна в очите и сложи длани на бюрото, сякаш се подготвяше за въображаема атака.

— Това не е игра, докторе. Имаме споразумение и честта те задължава да го спазваш.

Чест.

— Криеш се от нас и ни поставяш в трудно положение, което може да предизвика нашата намеса и да навреди и на двама ни — продължи Прайс.

Говореше изискано, но в комбинацията между синтаксиса и тона му имаше заплаха.

Красивата и безспорно схватлива Куин Бари още се изплъзваше от Брад Лоуел и неговата шайка мазници. Разбира се, Марън знаеше всичко за Куин. След като толкова дълго бе прецаквал комуникациите на Прайс, той знаеше почти всичко. Куин Бари притежаваше материалите от разследванията за пет от неговите млади жени. Тя бе разкрила манипулирането на КСИД, направено от МТД, и бе избягала от бездарно организираните усилия да я хванат, при това неведнъж, а два пъти.

Моментът не можеше да бъде по-подходящ. Марън искрено се надяваше, че още има възможност да се запознае с тази млада жена, преди всичко да е свършило.

— Не ти ли осигурихме всичко, което поиска? — попита Прайс. — Има ли още нещо, от което се нуждаеш, а не сме ти го дали?

Марън не отговори. Как би могъл да го разбере един човек с толкова безнадеждно ограничен интелект и въображение? Прайс не бе осигурил нищо. Нищо.

Бяха минали повече от десет години, но спомените на Марън още бяха болезнено образни. Полицаяте бяха стеснили кръга около него много по-бързо, отколкото очакваше. Идваха в дома му, обаждаха се по телефона. Отначало въпросите за Лиза Еган бяха безобидни, но бързо станаха целенасочени.

Нейната смърт беше голяма трагедия. Тя беше красива. Съвършена. И Марън я чака дълго. Той още чуваше как потропването на вратата отекна в чистия ѝ, ухаещ на жена апартамент. Тогава Марън още беше относително неопитен и в моментната си изненада изгуби контрол над нея. Той гледаше ужасен как Лиза поема дълбоко въздух и се кани да нададе писък, който щеше да се чуе в целия район на университета. Неистовото чувство за загуба, което изпита, когато скалпелът му разряза нежната ѝ кожа и сухожилията на врата ѝ, беше неопишуемо.

И до ден-дневен Лиза Еган беше с него повече от всяка друга. Той се събуждаше нощем и мислеше за нея и за пропуснатата винаги

възможност. Какво би могла да му покаже, което другите не притежаваха?

— Не забравяй къде щеше да си сега без помощта ми, докторе. Полицията те преследваше. Ако не бях аз...

— Щях да съм мъртъв — каза Марън.

Тонът му беше пресметнато безпристрастен, без да издава дали е благодарен или ядосан от намесата на Прайс.

Генералът изглежда се поколеба как да реагира.

Накрая Прайс бе предложил капан. Марън знаеше това от самото начало, но нямаше избор. Не можеше да позволи всичко да свърши така. С хленчене.

Когато Прайс отново заговори, гласът му беше самоуверен, както очакваше Марън.

— Без да се впускаме в детайли, докторе, трябва да ти кажа, че се намираме в много опасно положение. Искам да знам дали мога да разчитам на съдействието ти.

Прайс правеше нещата твърде лесни. Той искаше и изпитваше потребност отчаяно да вярва. Марън се поколеба дали да не си поиграе с него и да го принуди да се моли, но знаеше, че това ще бъде безсмислено и в крайна сметка досадно занимание. Скоро щеше да го постави на колене.

— Да, генерале. Давам ти думата си.

Телефонът започна да звъни още преди Марън да излезе от кабинета. Прайс не посегна веднага към слушалката, а го изчака да се върне в лабораторията си.

Разговорът бе минал по-добре, отколкото очакваше. Арогантността на Марън беше странно притъпена. Прайс щеше да настоява, но в края на краищата знаеше какво има и нямаше да поиска да се откаже от него. Инстинктите му подсказваха, че няма да има повече неприятности от страна на доктор Едуард Марън. Поне не в близко бъдеще.

Генералът видя, че телефонният разговор е по секретната линия и се обаждат Брайън Лоуел. Вдигна слушалката. Вероятно късметът нямаше да му изневери и новините щяха да са добри.

— Намери ли я?

Отговорът не прозвуча мигновено, както се надяваше.

— Не, сър.

— Какво е положението, Брад?

— Наблюдението не установи контакти, сър.

— Но е всеобхватно, нали?

— Да, сър. Макар че не успяхме да открием Ерик Туейн. Моите хора претърсиха къщата му. Няма следи, че е заминал за дълго. Оставих човек там.

Прайс извади пура от кутията на бюрото си и нервно започна да дъвче края ѝ.

— Възможно ли е тя да се е свързала с него?

— Като се има предвид информацията, която притежава, едва ли го е сторила, сър. Тя го подозира.

Прайс замълча за миг, сякаш преценяваше положението.

— Трябва да го намерим, Брад. Не можем да рискуваме да оставим каквото и да било на случайността.

— Разбирам, сър. Правим каквото можем.

— Информирай ме за всичко ново.

— Разбира се.

— И, Брад...

— Сър?

— С Туейн не бива да се случва нищо. Той трябва да бъде запазен на всяка цена.

27.

Съдържанието на стиропорената чаша димеше приятно, макар че кафето имаше вкус на неуспешен химичен експеримент. Куин разкъса още едно пакетче захар и го изсипа вътре. Нямаше подобрение. Сега кафето имаше вкус на подсладен неуспешен химичен експеримент. Какво пък, по дяволите! И без това нямаше да го пие. Просто ѝ беше необходимо извинение да изчезне за малко.

Куин отново погледна голямото изпъкнало огледало, което леко изкривяваше отражението на редиците от скапана храна зад нея. Мъжът се бе преместил няколко крачки по-нататък и се преструваше, че разглежда рафт с чипсове, докато заемаше позиция да я вижда по-добре.

Куин сложи капачета на двете чаши и ги понесе към хладилниците в дъното. С изключение на младата касиерка с прическа тип „улови вятъра“, мъжът беше единственият човек в магазина. Куин имаше чувството, че е въвлечена в странен танц, когато пристъпи към купчините ярко оцветени бонбони и надникна през тях.

Косата му беше подстригана късо. Носеше очила с телени рамки и добре поддържан, но не и стилин, сив костюм. Тя усети как сърцето ѝ подскочи, когато мъжът вдигна глава и очите му започнаха да я търсят.

Куин явно се бе побъркала напълно. Та мъжете се вторачваха в нея, откакто бе навършила четиринайсет години! Обземаше я параноя, но тя нямаше намерение да ѝ се предаде.

Куин грабна пакет с понички и тръгна към касата, нарочно минавайки покрай мъжа. Полагайки видими усилия, той не ѝ обърна внимание.

— Това ли е всичко? — попита касиерката.

— Мисля, че да.

Мъжът отново я гледаше, този път без да се прикрива. Куин го видя в огледалото над касата.

— Задръжте рестото — каза тя, даде десет долара, взе покупките си и излезе, преди мъжът зад нея да е помръднал.

Вървеше колкото е възможно по-бързо, без походката ѝ да изглежда неестествена. Фаровете на почти всички коли вече бяха запалени и я заслепяваха, изпълвайки с непроницаеми сенки тесните улички, по които минаваше.

Когато стигна до стълбите на библиотеката, осъзна, че все още тича. Трудно си поемаше въздух, докато се изкачваше нагоре. Вмъкна се вътре и се обърна да огледа уличката през стъклената входна врата. Никой не я следеше.

— Стегни се, за бога! — каза си Куин твърде високо и привлече строгия поглед на жената на регистрацията.

Куин ѝ се усмихна извинително и тръгна към стаята, където бе оставила Ерик.

— Добре ли си? — попита тя, след като тихо затвори вратата след себе си и му подаде едната чаша.

Куин седна и видя, че папката е разтворена пред него, но не забеляза тъга по лицето му, както очакваше. Устните му бяха стиснати, а очите — присвити. Безразличието, което доминираше в изражението му, когато се бяха запознали, беше изчезнало.

— Ерик?

Той затвори папката, скочи и започна да крачи напред-назад в малката стая.

— Копеле!

— Какво?

— Той дори не се е опитал да открие кой го е направил.

— За кого говориш?

— Рой Ренкуист. Най-гадното копеле, което познавам, и вероятно най-тъпото...

— Виж какво, Ерик, не го защитавам, но той е имал основателна причина да те подозира. Според статистиките...

— Не ми говори за статистики, Куин. Знам всичко за тях. Ако някой те нареже на парчета с електрически трион, вероятно това е човек, когото обичаш, нали? Съгласен съм. И признавам, до известна степен вината е моя, че бях толкова убедителен заподозрян. — Той посочи документите от разследването. — Но това... е класически пример за средновековно мислене. Първо правиш извод, а после

сглобяваш доказателствата така, че да пасват. Невероятно! Всяка линия на разследване, която не е свързана с мен, изчезва. Ренкуист написа куп глупости, без дори да обръща внимание какво му казвам. Той само седеше и търсеше начин да ме прецака.

Ерик най-сетне престана да крачи и се отпусна на стола. Енергията му поне отчасти беше изразходвана.

— Нищо чудно, че не са заловили никого. Убиецът на Лиза можеше да публикува самопризнанията си в някой вестник и Ренкуист пак нямаше да им обърне внимание.

Куин сложи папката на коленете си и я прелисти, отбягвайки снимките на трупа на Лиза Еган.

— Е, значи тук няма нищо, което да ни помогне?

— Тук няма нищо умно, което си струва да прочетеш.

Тя продължи да обръща страниците, като за кратко се съсредоточи върху статистиките, научния анализ и изводите, но всъщност без да ги забелязва. Трябваше да действа. Да научи нещо. Да намери някого, на когото да се довери.

— И докъде стигнахме?

— Нямам представа — отговори Ерик. — Знам само, че Лиза е мъртва.

— Ерик...

Той сякаш не я чу.

— Ерик, моля те, би ли ме погледнал?

Той изпълни молбата ѝ. Изражението му бе омекнало.

— Разбирам, че не знаеш нищо за мен, нито на какво да вярваш. Но те моля да ми помогнеш.

Ерик изглеждаше така, сякаш беше готов да стане и да си тръгне. Куин опита да му внуши да не го прави и този път изглежда успя. Той пое дълбоко въздух, настани се по-удобно на стола и попита:

— Добре. Какво знаем?

— Моля?

— Винаги започвай с онова, което знаеш.

Куин не прикри облекчението си и извади от раницата няколко бели листа и химикалка.

— И така... Какво знаем? Някой обикаля страната и изнасилва, изтезава и убива млади жени. И компютърната система на ФБР умишлено е манипулирана, за да прикрива този факт. Нали?

Ерик сякаш се бе пренесъл другаде.

— Ерик? Слушаш ли ме?

— Да. Какво можем да предположим?

Този въпрос беше по-труден.

— Замесени са най-малко двама души.

— Защо мислиш така?

— Нападнаха ме двама мъже.

— А, да...

Тя не обърна внимание на зле прикритата му ирония и продължи:

— Поне единият от тях е свръхорганизиран и интелигентен. Те не само са манипулирали КСИД, но и са разбрали, че отивам при баща ми и са повредили колата ми така, че да спре на най-усамотеното място на пътя. Това предполага, че имат достъп до паркинга в Куонтико.

— Мислиш, че е агент на ФБР?

Куин извади края на химикалката от устата си и написа НЕИЗВЕСТЕН ОБЕКТ с големи букви в горната част на белия лист пред себе си.

— Какво знаем за този човек? Методът му на действие е различен при всяко престъпление. Това е нещо обичайно, докато убиецът усъвършенства сценария си. Но може да предположим, че почеркът му остава същият.

— Объркваш ме.

— Методът е начинът, по който убиецът извършва престъплението — скучните детайли, като например дали влиза през прозореца или през вратата и дали си слага ръкавици. Почеркът е какво прави, за да... ами... да изпита удоволствие. Почеркът обикновено е един и същ, защото той трябва да направи онова, което го вълнува, иначе няма смисъл да извършва престъплението. В случая убиецът завързва жертвите, изнасилва ги и ги изтезава със скалпел или с някакъв друг остър предмет.

— Откъде знаеш всички тези неща? Мислех, че си компютърен програмист.

— Ами прочетох ги.

Ерик се намръщи, но не каза нищо.

— Може да предположим, че не познаваме цялата картина. Съмнявам се, че убийството през 1989 година е било първото.

— Защо смяташ така?

— Полицейските лаборатории в отделните щати съвсем наскоро получиха федерално финансиране, за да започнат да въвеждат ДНК доказателства от стари случаи. Засега повечето са успели да стигнат до края на осемдесетте години. Може да е случайно, че първото ДНК доказателство е от онзи период, но се съмнявам. Мисля, че докато криминалните лаборатории в различните щати се връщат назад във времето, този тип ще продължава да се появява.

— Ако е оставял ДНК доказателства.

— Да. Той се е опитал да прикрие убийството през 1989 година. Ако е сторил същото и при предишните си престъпления, така че да изглеждат като нещастен случай, или просто не е оставил проба, няма да са регистрирани в базата данни.

— Искаш да кажеш, че този тип може да е убил още стотина жени.

Неизвестно защо, като чу тази цифра, Куин се разсея. След миг тя отново се върна към мисълта си.

— Ако разгледаме първите убийства, ще видим, че жертвите са жени, каквито извършителят явно харесва — на около двацет и пет години, добре образовани и физически привлекателни. Това е много важно за него. Той превръща фантазиите си в представление, в което жертвите са актриси. Явно има много силно въображение.

— Знаеш всичко това от книга, която си прочела?

Куин се прокашля нервно.

— Ами всъщност я прегледах набързо. Но бяха две.

— Две книги? В такъв случай, моля те, продължавай.

— Хей, не ми говори така! — В гласа ѝ прозвуча леко раздразнение. — Ако мислиш, че можеш да се справиш по-добре...

Ерик вдигна ръце.

— Успокой се, Куин. Не мисля, че ще се справя по-добре.

— Нататък. Извършителят вероятно е бял мъж. Съмнявам се, че е започнал да убива, преди да е навършил двацет и пет години, затова сега вероятно е на трийсет и пет, дори по-възрастен. Обича да властва, егоист е и притежава способността да бъде доста очарователен, когато поиска. Определено е интелигентен над средното ниво и може би е завършил колеж. По всяка вероятност взема сувенири след убийствата, за да ги преживее отново вкъщи. Може да е всичко — снимки на

жертвите или дори видеофилми. Дрехи, бижута, части от труповете. И може би колекционира садомазохистична порнография.

Куин вдигна глава от тефтера си и видя, че Ерик е пребледнял.

— Добре ли си?

— Да.

— През периода, за който имаме информация, той става все по-дързък. През 1989 година полага усилия смъртта на момичето да прилича на злополука. Но не прикрива убийството през 1991 — или защото не е могъл, или защото не му е пукало. А после, през 1992, го прекъсват. Още едно доказателство, че става небрежен. Вероятно губи контрол. Или установява, че е контролирал положението твърде добре и се нуждае от опасност, за да изпита тръпката на риска.

— Но после всичко се променя — прекъсна я Ерик. — Спомняш ли си „катарзиса“, който почувствах, когато убих приятелката си?

Куин изтръпна, когато той извади психологическия портрет, който му бе съставила.

— Прекъснали са го и това го е уплашило. Достатъчно, за да промени драстично метода си...

— Но не си сигурна.

Тя сви рамене.

— Първите три убийства са извършени на няколко часа път едно от друго и вероятно близо до дома му. Този вид убийци избират места, където се чувстват добре. Може би е решил, че ченгетата стесняват кръга, затова е разширил зоната си на действие.

— Добре. Звучи логично. Но изборът на жертвата? Каза, че такива убийци търсят определен тип жени, които да участват в игрите им. А последните две жени са необразовани и изглеждат съвсем различно от първите три...

— Но са горе-долу на същата възраст и имат подобно телосложение.

— Да. Но възможно ли е да промени предпочитанията си?

— Не знам — отговори Куин и бавно поклати глава. — Логично е да се пренасочи към жертва, за която вече съществува риск от насилие, или там, където има очевиден заподозрян...

— Но по принцип в действията на психопата няма логика.

Куин се облегна назад на стола и хвърли химикалката на масата.

— Не се опитвам да се правя на експерт.

— Обаче явно си мислила за тези неща. Предполагам, че си стигнала до някакъв извод.

— Не знам.

— Разбира се, че знаеш. Но не искаш да кажеш.

Тя бе прекарала твърде много време с Дейвид и неандерталските му приятели и не бе свикнала мъжете да разгадават мислите ѝ толкова лесно.

— Нали не връщаш подозренията към мен? — попита Ерик.

— Не. Комбинирай думите ми с онова, което знаем за потулването на истината.

— Аха. Загадъчният агент на ФБР.

— Имаш ли по-добра идея?

— Не го казах, за да те критикувам.

Куин тихо въздъхна.

— Съжалявам. Уморена съм.

— Накъде води всичко това, Куин? Към някой от ФБР, който притежава достатъчно власт, за да поръча да програмират КСИД така, че да заобикаля ДНК профила на убиеца?

— Като се замисля, това също се вписва в нещата, които знаем. Агентът на ФБР би имал информация за жени, за които съществува риск от насилие, от достъпа си до полицейските доклади. Затова е знаел къде да намери последните две жертви.

— И има достъп до Куонтико, за да повреди колата ти?

Тя кимна.

— Не ме дръж в напрежение, Куин. Кой е убиецът?

На Куин ѝ беше трудно да произнесе на глас името. Но нямаше друго обяснение за всичко, което се бе случило.

— Бившият ми шеф. Луис Крейтър.

Ерик повдигна вежди в недоумение, но не каза нищо.

— Той имаше властта да ме премести — започна тя. — Наясно е с КСИД от самото начало. Наредил е да ме наблюдават в Куонтико, за да разбере дали продължавам да ровя. Луис Крейтър е бял мъж на подходяща възраст и е точно такава личност. Той изгони външните доставчици, които инсталираха КСИД, и укрепи контрола си върху системата...

Ерик се вторачи в Куин. Нещо у него още я караше да се чувства неловко. Въпреки всичко, което знаеше от досието за убийството на

Лиза Еган, той сякаш я гледаше през двустранно огледало. Дали сериозно обмисляше думите ѝ, или само ѝ се подиграваше и се преструваше, че ѝ помага, защото нямаше какво друго да прави, освен да се върне в празната си къща?

— Добре — каза Ерик. — Да допуснем, че имаш право. Как е завербувал хора да му помагат? Ако шефът ти е бил в третата кола, тогава кой е бил мъжът, дето се е опитал да те хване?

Въпросът беше уместен, но Куин нямаше задоволителен отговор.

— Съучастник? Съществуването на изнасилвачи садисти, работещи в екип, би било прецедент. Или може би е излъгал някой агент и си е осигурил помощта му.

Това би обяснило и замесването на Дейвид, ако се предположи, че е въввлечен, а Куин не е откачила.

Ерик поклати глава.

— Няма съучастник. Иначе щяха да програмират КСИД да заобикаля и неговата ДНК, а ти си открила само един прикрит фрагмент, нали? И не е агент. Убиецът не би рискувал да бъде разобличен, без да е необходимо. Щеше да те премахне лично. По дяволите, ти отговаряш на профила на жертвите му!

Това прозрение се въртеше в съзнанието ѝ почти от началото на цялата история. Куин отбягваше да си представи как лежи гола на пода със завързани с телени закачалки ръце и крака, а психопатът се е навел със скалпел над нея, но тази мисъл ставаше все по-натрапчива.

— Възможно ли е да е осъден престъпник? — попита Ерик, разсъждавайки на глас. — Човек, когото е пуснал на свобода и сега му е длъжник? Казваш, че контролира КСИД, нали? Ами ако от време на време скрива по някое доказателство и го използва, за да изнудва?

— Предполагам, че е възможно.

— Тогава да се обадим на хората, създали програмата, да ги попитаме дали Крейтър им е наредил да я модифицират и — готово. Ще получиш отговора на въпроса си.

Куин отпи глътка кафе и едва го преглътна. Студено не беше похубаво, но захарта и кофеинът щяха да свършат работа.

— Няма да стане. Дори да знаех кой е програмирал системата, едва ли би обсъждал с мен секретна правителствена поръчка. Особено ако Крейтър му е забранил. А предполагам, че точно това е направил.

Ерик се намръщи. Очевидно беше съгласен с логиката ѝ.

— Извинявай, че питам, но според теб какво трябва да направим? — каза той.

28.

— Не ти ли се струва адски тъпо? Защото за мен е така.

Ерик Туейн се премести, за да се скрие по-добре. Те стояха в гаража на Луис Крейтър, който се намираше в покрайнините на трийсет минути път от Вашингтон. За щастие помещението бе хлътнало малко под нивото на улицата. Вътре бе паркирана мазда, която обаче не им осигуряваше особено добро прикритие.

— Казах ти, че Луис Крейтър е на конференция в Атланта — рече Куин и продължи да оглежда вратата от дърво и стъкло, водеща към кухнята.

— Не ми пука, дори ако... — Ерик изведнъж осъзна колко високо говори и започна да шепне. — Не ми пука, дори ако обикаля земята с космическа совалка. Той е агент на ФБР и можеш да ми вярваш, като ти казвам, че тези типове нямат чувство за хумор. Ако смяташ, че е виновен, защо не идем до телефона и не се обадим на някого?

Куин се обърна към него. Изражението ѝ беше неразгадаемо.

— На кого да се обадим, Ерик? В разработването на КСИД са участвали множество влиятелни хора. Ами ако греша и Луис не е човекът, когото търсим? Ако се свържем с неподходящ човек? Трябва да бъдем сигурни.

Тя насочи вниманието си към хартиения плик на пода и изсипа съдържанието му в ръката си.

— Това ли купи от железарията? Куин... трябва да поговорим.

Без да му обръща внимание, тя залепи вакуумна чаша на стъклото и очерта кръг около него с резачка.

— По дяволите! — измърмори Ерик, поглеждайки към улицата.

Преди няколко минути кварталът беше безлюден, но сега в далечината се видяха неясни силуети. Той предположи, че някакви хора са излезли да разходят кучетата си и използват сумрака, за да ги пуснат да удовлетворят нуждите си на съседските полянки. Никой не вървеше към тях. Вероятно хората бяха достатъчно умни, за да се насочат към дворовете на съседни, които нямат оръжие.

Докато Ерик се уверяваше, че няма да ги безпокоят още няколко минути, Куин вече протягаше ръка през малката дупка в стъклото и отключваше. Миг по-късно тя вече стоеше в тъмната кухня и се взираше към него.

— Идваш ли?

Той стоеше и гледаше отворената врата. Беше достатъчно глупав да стигне толкова далеч, затова можеше да отиде и до края. Това беше по-добре, отколкото да се мотае около гаража и да чака някоя възрастна жена с пудел да го забележи и да извика ченгетата. Той тръгна, а Куин се обърна и изчезна в къщата.

Кухнята беше безупречно чиста и подредена. В сумрака се виждаше част от всекидневната, която също изглеждаше необитаема.

Безумието на ситуацията го поразил с пълна сила. Ерик спря и се облегнал на хладилника, отказвайки да продължи по-нататък. През последните десет години той непрекъснато се опитваше да отбягва ченгетата. А сега позволи да бъде убеден да нахлуе с взлом в дома на агент на ФБР от жена, която вероятно бе избягала от клиника за психичноболни.

— Много умно! — измърмори Ерик.

В същия миг Куин се появи от ъгъла и настойчиво му направи знак. Той въздъхна и я последва по стълбите към втория етаж.

Тя спря в средата на коридора и посочи малка спалня.

— Започни оттам. Търсим косми със запазени корени или изрязани нокти — всичко, от което може да се вземе ДНК проба.

Ерик кимна без ентусиазъм и щракна електрическия ключ на стената. Внезапният блясък го накара да се почувства още по-нервен, макар че всички транспаранти в къщата бяха платно спуснати.

Мивката беше стерилно чиста. Там нямаше да намери нищо. Тъкмо бе коленичил и извика врат, за да огледа зад тоалетната чиния, когато Куин безшумно се промъкна зад него.

— Ерик!

Той се стресна и удари главата си в тоалетната чиния. Почувства още по-силен прилив на адреналин.

— Господи! Полудя ли? — прошепна Ерик, седна на ръба на тоалетната чиния и потърка главата си, въобразявайки си, че вече усеща цигина под гъстите си коси.

— Погледни — рече Куин, без да обръща внимание на нещастieto му, и гордо му показва брой на списание „Пентхаус“. — Какво ти казах? Той колекционира порнографии.

— Ти каза садомазохистична порнография. Това е „Пентхаус“.

Тя прелисти списанието до средата, където имаше снимка на жена само по черни кожени ботуши, седнала в неприлична поза.

— Шегуваш ли се? Виж колко е вулгарно.

— Престани, Куин! Признавам, че това не е изкуство, но половината мъже в Америка са абонирани за „Пентхаус“.

Куин погледна възмутено снимката за последен път и затвори списанието.

— Намери ли нещо?

Ерик поклати глава.

— Струва ми се, че той не използва тази баня. А ти намери ли нещо?

— Още не, но сигурно ще открия. Жалко, че е плешив — отговори тя и тръгна по коридора. — Защо не провериш в кабинета му?

— Слушам — измърмори Ерик, когато Куин се отдалечи.

— Чух това — извика тя.

Не можеше да се каже, че кабинетът е луксозен. Там имаше само бюро, компютър и една-единствена книжна лавица, пълна до половината. Ерик застана в средата на стаята, без да знае какво да направи. Да влезеш в нечия тоалетна беше едно, но да претърсваш чужд кабинет — голяма грешка.

От друга страна, той беше сигурен, че младата жена в съседното помещение няма да му позволи да излезе оттам, докато не се увери, че е погледнал навсякъде. Ерик сви рамене и седна пред компютъра. Бързата проверка установи, че на твърдия диск не са записани порнографски снимки, а търсачката не показва скорошен достъп до сайтове за възрастни.

Дрешникът беше чист и подреден като останалите помещения в къщата и това му позволи веднага да се насочи към най-интересните неща. Нямаше видеозаписи и порнография. Нито женско бельо или бижута. В календара не бе отбелязано нищо необичайно. Но какво

очакваше Ерик? Да види бележка от сорта: „Днес изтезавах до смърт млада жена. Шестнайсет часът. На път за къщи взех дрехите си от химическото чистене“. Това беше безумие.

Той прелистваше паспорта на Луис Крейтър, когато му се стори, че чу шум долу. Реши, че това е плод на пренапрегнатото му въображение, но го чу отново, този път много по-ясно. Преглътна с усилие, изправи се, слезе безшумно по стълбите и надникна към кухнята.

Жената беше латиноамериканка на около петдесет и две-три години и чистеше. Добрата новина беше, че тя не подозираше за присъствието му, щастливо бършеше прах и се поклащаше в ритъм с музиката от уокмена ѝ. Лошата новина беше, че жената блокираше изхода от къщата.

Страхотно!

Ерик влезе в голямата баня и тихо затвори вратата след себе си.

— Какво правиш? — попита Куин, която изглеждаше малко несигурна. Може би се страхуваше от него. Така ѝ се падаше.

— Намери ли нещо?

— Да, няколко косъма — колебливо отговори тя. — Защо стоиш така пред вратата?

— Разбрах защо къщата е толкова чиста.

— Сериозно?

— Той има прислужница.

— Откъде знаеш?

— Тя чисти долу.

Куин скочи.

— Не може да бъде! Коя прислужница работи до толкова късно?

— Онази долу.

Очите на Куин се стрелнаха насам-натам. Тя прокара пръсти през късата си руса коса и каза:

— Ще излезем през прозореца.

— Добра идея. Това няма да привлече внимание — иронично отбеляза Ерик.

Куин пое дълбоко въздух, задържа го и после бавно издиша.

— Ами ако се качи горе? Трябва да се махнем оттук. Къде е тя? Мислиш ли, че ще можем да се измъкнем през вратата, докато не гледа?

Той поклати глава.

— Блокирала е изхода.

Куин започна да гризе нокътя на палеца си.

— Чувствай се свободен да помогнеш, Ерик. Нали си един от най-умните хора в света?

Той се намръщи, отлепи гръб от вратата, мина покрай Куин и взе шампоан от ръба на ваната.

— Не мога да повярвам, че се оставих да ме въвлечеш в това!

Куин тръгна след него надолу по стълбите. Тя изглеждаше още по-разтревожена, когато Ерик ѝ направи знак да спре, промъкна се покрай стената и бързо се приближи зад жената, която внимателно бършеше лавица, отрупана с порцеланови фигурки.

Със светкавични движения Ерик извади слушалките от ушите ѝ и запуши с ръка устата ѝ, а с другата ръка опря гърлото на шампоана в гърба ѝ.

— Не мърдай!

Жената застана неподвижно. Явно знаеше как се изпълняват заповеди.

— Няма да те нараня. Но трябва да правиш точно каквото ти казвам и да мълчиш.

Тя не реагира, затова той повтори думите си на испански. Жената кимна.

Ерик я поведе към килера и заповяда:

— Отвори.

Тя се подчини, но ръката ѝ трепереше толкова силно, че едва хвана топчестата дръжка на вратата.

— Не се обръщай — каза Ерик и леко я блъсна в килера. — Ще затворя, а ти ще броиш до петстотин и чак тогава ще излезеш. Ясно ли е?

Можеше да я заплаши, че ще я убие, но избегна да причини това на себе си.

— Uno, dos^[1]... — започна той.

Жената продължи да брои. Ерик затвори вратата и я остави в пълен мрак.

— Да смятам ли, че това е негласно споразумение? — попита Куин, която седеше зад волана на хондата на Ерик.

Колата излезе от тихия квартал и се насочи към оживена улица с магазини от двете страни. Ерик скръсти ръце на гърдите си и се престори, че не я е чул.

— Хайде, Ерик. Казах, че съжалявам...

— Ти вероятно дори не работиш за ФБР — прекъсна я той — и си взела отнякъде служебната карта.

— Картата е истинска, Ерик.

— Е, тогава може би си агент. И се опитваш да ме уличиш в нещо, за да ме арестуваш.

— Я стига! Знаеш, че не е така. Не се дръж като бебе.

Той се обърна към нея.

— Бебе? Как ще съм бебе, когато току-що нападнах възрастна жена?

Куин въздъхна.

— Знам. Съжалявам.

Двамата се умълчаха, после тя каза:

— Благодаря!

— За какво?

— Защото ни измъкна оттам.

Гневът му започна да намалява. Той се отпусна на седалката, но все още със скръстени възмутено ръце.

— Моля.

— Поне не беше напразно. Намерих няколко косъма. Не са много добре запазени, но мисля, че ще свършат работа.

— Зарежи това.

— Какво?

Той извади от джоба си паспорта на Крейтър и го размахна. Куин го погледна ужасена.

— Откраднал си паспорта му?

— След като нападнах прислужницата му, реших, че вече ми е все едно. — Ерик посочи предното стъкло. — Гледай пътя.

— Защо?!

— За да не катастрофираме.

— Защо взе паспорта му?

Той прелисти на една от последните страници, където имаше два големи печата.

— Пристигнал е във Франкфурт на пети юли 1995 година. Върнал се е в Чикаго на двайсети юли 1995-а.

Куин трябваше да мисли една минута, за да осъзнае какво означават датите.

— Последната жена...

— Убита е на седемнайсети юли 1995 година в Оклахома. Не забравям дати.

Куин се вторачи във фаровете на идващата насреща кола и присви очи срещу блясъка им. Как бе възможно? Всички улики сочеха към Луис...

— Ами ако печатите са фалшиви? — попита тя, бръкна под очилата си и потърка очи.

Приливът на адреналин от проникването с взлом се бе оттеглил и съзнанието ѝ остана като празен резервоар. Куин не помнеше откога не бе спала.

— Престани, Куин. Защо ще ги фалшифицира? Приеми истината. Луис Крейтър не е твойт човек. Между другото, къде отиваме?

— Не знам — призна тя.

Куин опитваше да се съсредоточи върху проблема и забеляза, че излиза от лентата, едва когато Ерик протегна ръка и сграбчи волана.

— Добре ли си, Куин?

Тя поклати глава, пое дълбоко въздух и си възвърна контрола върху колата.

— Да. Добре.

Той хвана брадичката ѝ и нежно обърна главата ѝ към себе си, за да я погледне в очите.

— Не изглеждаш добре.

— Малко съм уморена. Това е всичко.

Ерик кимна. Изглеждаше искрено обезпокоен.

— Защо не спреш и не ми позволиш да карам?

Инстинктивната ѝ реакция беше да възрази, но Куин знаеше, че ще постъпи глупаво. Тя беше компютърен програмист и добре

познаваше последиците от безсънието. Зрението ѝ беше замъглено и главата ѝ сякаш беше куха. Не след дълго щеше да рухне напълно.

Куин спря и се премести на седалката до шофьора, докато Ерик заобиколи колата и седна зад волана. Тя го видя за миг на светлината на фаровете, после облегна глава на страничното стъкло и затвори очи.

— Хайде, Куин, пристигнахме — каза Ерик, грабна от таблото ключа на хотелската стая и слезе от колата.

Беше преполовил паркинга, когато установи, че Куин не върви след него. Обърна се и видя, че тя още спи на предната седалка.

Върна се до колата, отвори задната врата, извади раницата ѝ и я преметна на рамото си. После се приготви да отвори вратата от нейната страна, но осъзна, че Куин може да падне.

Протегна ръка и разтърси рамото ѝ.

— Куин! Ставай. Куин!

Дишането ѝ остана равномерно и дълбоко.

Той въздъхна тихо, прихвана я и я вдигна с изненадваща лекота. Макар да беше висока почти колкото него, за щастие Куин беше лека. Ерик затвори с ритник вратата и тръгна към хотела, питайки се какво, по дяволите, прави тук.

Отговорът, разбира се, беше елементарен. Той вървеше през паркинг на хотел и носеше жена, която не познаваше, и раница, пълна с несъмнено откраднати полицейски материали от разследвания, малко след като бе нахлул с взлом в дома на агент на ФБР и бе нападнал прислужницата му. Колко ли още неприятности можеше да си навлече човек през краткия си живот?

За щастие в асансьора и в коридора на третия етаж нямаше хора. Ерик се затрудни, докато отключваше и внасяше Куин вътре, но успя ловко да се справи.

Той я сложи на едно от леглата и махна очилата ѝ. С изключение на тъмните кръгове около очите ѝ, Куин беше почти съвършена. Красиви, волеви черти, гладка, макар и бледа кожа, атлетично телосложение...

Спри!

Ерик затвори очи и отмести поглед от нея. Той бе имал сериозна връзка, завършила с насилствена смърт, когато беше едва на

седемнайсет години. Разбира се, оттогава се бе срещал с жени, но само за кратки периоди. Беше се научил да не очаква повече. И в края на краищата те винаги го разбираха. Беше най-добре да се примири с истината, че животът му никога няма да прилича на реклама.

Ерик зави Куин с одеяло и си напомни, че външността ѝ е само случаен резултат от генетичен код и медийно хиперболизиране. Това не означаваше, че е параноичка, че иска да го уличи в нещо лошо или че е напълно откачена.

Той знаеше, че най-разумният ход е да си тръгне и да се прибере вкъщи, в затвора, който толкова дълго бе изграждал за себе си. Да се върне при картините и музиката, които никой никога нямаше да види и чуе. При вкусните изискани ястия, които се бе научил да готви в едина-единствена порция. Но не можеше. Още не.

Ерик взе раницата на Куин и започна да я претърсва, без да обръща внимание на папките и компютърните разпечатки вътре. Той намери портмонето ѝ и го извади. Сетне погледна през рамо, за да се увери, че тя спи дълбоко, и изсипа съдържанието му на пода. Коя беше Куин Бари?

[1] Едно, две (исп.). — Б.пр. ↑

29.

Червените символи трептяха пред нея, но тя не ги разбра веднага.

8:32

Куин изрита завивките, опита се да размотае полата от краката си и се обърна по гръб. Защо спеше с дрехите? И защо беше толкова тъмно? Няколко секунди по-късно тя забеляза ивицата светлина, проникваща през завесите, и огледа сумрачното помещение, в което се намираше. След още няколко секунди Куин установи, че това е хотелска стая.

Ерик Туейн.

Тя си спомни събитията през последните няколко дни и как накрая бе отстъпила волана на Ерик. Затвори очи и се съсредоточи, но това не помогна. Не помнеше нищо повече след онзи миг.

Куин седна и се огледа. Виеше ѝ се свят. На съседното легло бяха разпръснати вече познатите полицейски досиета. Върху телевизора имаше два хартиени плика с продукти, а лъчът светлина, проникващ през прозореца, осветяваше кошче за отпадъци, пълно с кутии от кока-кола.

Куин свали крака от леглото и стана. Главата ѝ пулсираше. Къде беше Ерик? Дали бе избягал от нея?

Тя се придвижи в сумрака, дръпна дългите до земята завеси и видя плъзгаща се стъклена врата, водеща към тераса с изглед към Вашингтон, Окръг Колумбия.

Ерик беше там и седеше на пластмасов стол. Беше само по джинси. Куин не отвори веднага вратата, а остана да го наблюдава. Той бе подпрял босите си крака на парапета и прелистваше папка на коленете си. На дясното му рамо видя незабелязана досега татуировка — черна решетка, изкривена в озадачаваща форма. Куин примига. Рисунката ѝ се стори смътно позната. Може би нещо от часовете по физика...

Ерик обърна глава, когато тя отвори вратата, и проследи с поглед движенията ѝ. Куин седна на стола до него.

— Кафе? — попива той и протегна ръка към електрическата кана, включена в контакта на стената до него.

— Има ли билков чай?

— Не. Имаше портокалов сок, но го изпих. Какво ще кажеш за една хубава поничка? — Ерик ѝ подаде мазен плик. — Купих ти от най-гадните — с шоколадова глазура и пълнеж от крем.

Куин направи гримаса и поклати глава.

— Как стигнахме дотук?

— По нормалния начин. Коли, асансьори, коридори.

Тя се наклони да пита за още подробности, но преди да успее да отвори уста, Ерик хвърли папката на плота и изчезна в стаята. Когато се върна, носеше пликите с продукти.

— Имаме пасти, сладкиши с какао, „Кап енд Крънч“, курабии със смокини, какао, кокосов орех и ядки и „Малто Мийл“.

— „Малто Мийл“? Какво е това?

— Не знам. Но изглеждаше противно и реших, че ще ти хареса. Повечето програмисти, които познавам, имат диетичните изисквания на огромна азиатска хлебарка. Чакай... — Ерик бръкна дълбоко в плика и извади банан. — Бях го запазил за по-късно.

Куин го прие колебливо. Не бе свикнала да се събужда в хотелски стаи с непознати мъже. Особено с човек, когото преди четирийсет и осем часа смяташе за убиец психопат.

— Ти си един от онези, които стават с изгрева, а? — попита Куин, полагайки неубедително усилие да поведе разговор за незначителни неща, за да прикрие смущението си.

— Не съвсем... Нали съзнаваш, че е понеделник?

— Какво?

— Да, ти проспa неделята.

— Понеделник! Защо не ме събуди?

— Опитах, но ти ме удари с възглавницата.

Куин остави банана и потърка слепоочията си, надявайки се да намали пулсирането в главата си и да накара съзнанието си отново да заработи нормално.

— Добре ли си? — попита Ерик.

— Да. Какво прави през цялото това време?

— Пак прочетох досиетата. Имаше филмов маратон с Клинт Истууд и погледах малко.

— Откри ли нещо? Какво мислиш?

— Нищо интересно.

Двамата мълчаха известно време. Ерик гледаше града, а Куин се опитваше да анализира събитията през седмицата и да прецени какво знае, кое предположение може да е правилно и кое — фантазия.

— Не е задължително да е Луис — каза тя. — В разработването на КСИД са участвали много хора.

Думите ѝ не предизвикаха реакция, макар да беше сигурна, че Ерик я чу. Делеше ги само метър разстояние.

— Продължавам да мисля, че сме на точната следа — добави Куин. — Луис беше най-очевидният заподозрян, но...

— Няма да нахълтваме в други къщи на агенти на ФБР, Куин. Не знам дали забеляза, но ние не ставаме за тая работа.

Тя отвори уста да се защити, но веднага я затвори, без да каже нищо. Ерик имаше право. Пък и Куин не знаеше кои са другите участници в разработването на КСИД. Тя още учеше в университета, когато системата се бе появила. Но от друга страна, Ерик бе използвал думата „ние“. Куин се вгледа изпитателно в лицето му — надяваше се изключителната ѝ способност да разгадава мислите на мъжете да проработи и върху него. Но не се получи нищо и се наложи да разчита на по-директен подход.

— Това означава ли, че ми вярваш?

Той не отговори.

— Трябва да отговориш.

— Виждам онова, което си ми дала, и ми се струва реално.

— Това не е отговор.

— Дали мисля, че във ФБР има психар, който обикаля страната и коли жени, а армия от изнудвани престъпници го прикрива? Не знам, Куин. Звучи като изсмукано от пръстите.

Тя се вторачи в бетона под краката си.

— Разбирам.

— Не се отчайвай. Опитвам се да бъда обективен. Длъжник съм на Лиза. Ако имам и най-малката възможност да открия нейния убиец, ще го направя на всяка цена.

Думите му я успокоиха донякъде. Куин още не знаеше нищо за Ерик Туейн, но поне не беше сама. Тя си напомни, че нещастниците винаги се нуждаят от компания, взе банана от масата и го обели.

— Е, какъв ще бъде следващият ни ход? — попита Ерик.

Истината беше, че Куин нямаше представа. Тя беше сигурна, че всички улики сочат към Луис, и не бе помислила за резервен план.

— Не знам.

Той взе една папка от земята и отново я сложи на коленете си. Куин видя, че това е досието по убийството на Лиза Еган.

— Ренкуист? — попита Ерик.

— Какво за него?

— Докато ме тормозеше, около него се въртяха типове от ФБР. Докладите му бяха написани така, сякаш върши сам цялата работа, но ФБР определено присъстваше.

— Е, и?

— Ако ти беше убиецът и агент на ФБР, щеше ли да продължиш с разследването?

Куин се замисли. В думите му имаше логика.

— Смяташ, че... може би си го виждал?

— Убиецът ли? Съмнявам се. Не би ми се показал, но може да е задавал въпроси зад кулисите.

— Спомняш ли си някого от агентите?

Ерик поклати глава.

— Не помня добре имена и лица. Жалко, че не ми показаха номерата на значките си. Но Ренкуист вероятно ги е записал в бележките по разследването. Или ченгетата, участвали в разследването, може да си спомнят някой от ФБР, който е проявил необичаен интерес към случая. — Той сви рамене. — Това не е най-гениалният план на света, но не съм силен в тази област. Ако имаш по-добра идея, стига да не ни забъркаш в закононарушение, готов съм да я чуя.

30.

Стаята беше уютна и малка — квадрат със стени не повече от три метра — и бяла като лабораторията. По стените нямаше нищо. Нямаше килим и шкафове, а само нисък плот с пет компютъра и един-единствен стол.

Първоначално помещението бе предназначено за склад към кабинета му, но преди известно време Марън го бе превърнал в лично убежище. Никой освен него нямаше достъп и не бе влизал там, откакто работниците бяха завършили промените, които бе поискал. Дори Ричард Прайс, чийто монотонен глас звучеше от тонколониите на един от компютрите, не бе стъпвал тук. Паролите му за достъп щяха да бъдат отхвърлени от малката клавиатура на вратата, макар че Прайс несъмнено не знаеше това.

Марън натисна няколко клавиша на клавиатурата пред себе си и изключи звука. Чрез главния компютър на МТД той можеше да записва разговорите по телефоните в комплекса. Всъщност Марън можеше да прави всичко. Но както обикновено, подслушването на телефоните не беше толкова интересно, колкото четенето на електронната поща. Прайс и колегите му имаха пълно доверие в технологията на кодирането и в повечето случаи основателно. Дори на Марън му бяха необходими години, за да я пробие.

Опитното му око веднага забелязваше кой от лошо написаните доклади на Брад Лоуел е важен. Онзи, който в момента се виждаше на екрана, изискваше неотложност, на каквато Марън рядко бе попадал.

Ерик Туейн не се бе появил. Къщата му беше претърсена старателно, но не бе открито нищо. По всичко личеше, че той е изчезнал без планиране или подготовка.

Въпреки тъпите рационализации и себични спекулации на Лоуел истината беше очевидна. Ерик си бе намерил друга жена, за да замени онази, която Марън му бе отнел. Красивата и явно изключително умна Куин Бари несъмнено щеше да се окаже забавна и за двамата.

Той затвори очи и даде воля на въображението си. Всичко беше свършено. Но Марън едва сега осъзна, че именно това свършенство е фаталната грешка. Той бе прекарал години в планиране, подготовка и организиране. Бе притъпил безнадеждно острието на непредсказуемостта и страха и това беше много важно. А сега Ерик Туейн и новата му приятелка щяха отново да го изострят.

Той изчисти екрана пред себе си и насочи вниманието си към компютъра в далечния край на плота. Беше го свързал с една от камерите на охраната за наблюдение и мониторът показваше реалната картина в коридор в административното крило. Все още нищо.

Марън забрави за времето, докато наблюдаваше движенията на незначителни мъже и жени, които влизаха и излизаха, водейки мъртвешкото си жалко съществуване. И фантазираше. За жените, които бе убил, и за следващата си жертва. Той се усмихна. Тя се бе превърнала във великолепна жена, но без да загуби уязвимостта в искрените си очи. Беше млада лекарка и се надяваше да специализира хирургия в университета „Джордж Вашингтон“. Тя беше близка с родителите си, но не толкова много със сестра си, която наскоро се бе преместила в Небраска. Изключително популярна в гимназията, а в колежа членуваше в женското дружество. И играеше хокей на трева...

На екрана се появи едър мъж в спортен екип и после също толкова бързо изчезна от ограничения обхват на камерата. Марън скочи, отвори вратата на стаята и хукна към главното помещение.

— Доктор Марън? Сър? — Асистентката му Синтия го гони няколко метра, но бързо се отказа.

Той беше напълно съсредоточен и в този рядък случай почти не я забеляза.

— Чарли! — извика Марън, изпречи се пред мъжа и блокира пътя му към изхода. Човекът явно беше тръгнал към спортния терен около базата на МТД. Щеше да извърви километър и половина и после да каже на всички, че е изминал три, както правеше всеки ден. — Как си?

Реакцията на Чарлз Банк изразяваше облекчение и гордост — далечен отзвук от паниката, която бе показал по време на първата им среща. Марън беше известен с факта, че отбягва общуването с хората

около себе си, и му бяха необходими три месеца, за да подготви почвата за познанството си с Чарли. Понякога подозираше, че жалкият човечец се хвали с това пред колегите си.

— Добре съм, докторе. А ти?

Марън се наведе над чешмата и пийна вода отчасти заради ефекта и отчасти защото устата му изведнъж бе пресъхнала.

— Горе-долу. Хей, Чарли... виж какво... Може ли да те помоля за една услуга?

— Разбира се, докторе. От какво се нуждаеш?

— Купих на приятелката си подарък за рождения ден...

Банк протегна ръка и тупна Марън по рамото.

— Не знаех, че имаш приятелка, старо куче.

Марън беше подготвен за тази реакция и се усмихна стеснително, като внимаваше да не покаже отвращението си от допира на мъжа.

— Да, признавам. При това е много любопитна. Винаги намира подаръците ми, където и да ги скрия.

Чарли се засмя и многозначително поклати глава.

— Имаш ли нещо против за два дни да го скрия в багажника на колата ти?

— Там няма начин да го намери, а, докторе? — ухили се Банк и отново замахна към рамото му.

Този път Марън отстъпи встрани и за миг Чарли се обърка.

— Ама разбира се, докторе — рече Банк, без дори да помисли да попита Марън защо не скрие подаръка в кабинета си. — Ще ти донеса ключовете.

Марън избърса потта над устните си, когато Чарли забърза към вратата. Това беше последният ключ, който му трябваше. Той щеше да направи дубликат и да го сложи на верижката на врата си при другите два. Всеки път, когато подрънкваха върху кожата му, ключовете щяха да му напомнят, че то започва. След всичкото това време то най-после започваше.

31.

— Спри тук! — каза Куин, прегъвайки окъсания телефонен указател в ръката си. — Това е. „Кроухарт“ номер 643.

Ерик зави в страничната уличка и спря на известно разстояние от къщата. Сутринта се бяха обадили в балтиморската полиция, откъдето им бяха казали, че детектив Рой Ренкуист се е пенсионира преди две години и сега живее спокойно, играе голф и лови риба.

— Хубав квартал... — измърмори Ерик. В гласа му прозвуча горчивина.

Той имаше право. Безлюдните улици бяха асфалтирани наскоро, а къщите — по-големи, отколкото Куин бе очаквала. На алеята имаше шевролет на не повече от две години.

Куин слезе от колата, заобиколи я и спря там, където не можеха да я видят от къщата на Ренкуист.

— Как смяташ да го направиш? — попита Ерик, който също слезе и се облегна на вратата на хондата си.

— Както при теб. ФБР подновява разследването за смъртта на Лиза Еган въз основа на доказателство, което може да я свърже с други убийства. И аз извършвам първоначалното проучване.

Той кимна, разглеждайки традиционното тъмносиньо сако и малко по-нетрадиционната ѝ пола.

— Добре. Хайде да репетираш.

Куин се прокашля и извади от джоба си служебната карта.

— Господин Ренкуист? Аз съм Куин Бари и извършвам разследване за ФБР. Разполагате ли с няколко минути, за да отговорите на някои въпроси за случай, по който сте работили?

Ерик кимна мрачно. Настроението му видимо се бе развалило, откакто бяха потеглили от Балтимор към дома на Ренкуист. Но Куин не можеше да го обвинява. На възраст, когато обикновените момчета играят бейзбол и се тревожат за оценките си в училище, Ерик бе преподавал физика в колеж и през свободното му време го бе преследвала балтиморската полиция.

Тя не се възпротиви, когато той протегна ръка и махна очилата от лицето ѝ.

— Имитация на рогови рамки — каза Ерик. — Възхищавам се на модните тенденции, но хората от ФБР не носят такива очила. Виждаш ли без тях?

Куин кимна.

— Те са за далечно разстояние.

— Добре. Обърни се. Казах ти.

— Какво?

— Полата ще свърши работа. Ако имаш възможност да се отдалечиш от него, това може да помогне.

Тя се намръщи. Още съжаляваше, че допусна да я убеди да си купи къса тясна пола.

— Говоря сериозно — добави Ерик, извади ябълка от джоба на якето си и шумно отхапа. — Ренкуист не е много сложен. Всъщност е тъпанар. Ще постигнеш много, ако му покажеш краката си.

— Ще запомня това — студено отговори Куин.

С мъка нормализира дишането си, докато вървеше към къщата на Ренкуист. Беше нервна не защото щеше да разпитва опитно ченге. По-скоро я тревожеше мисълта, че той може да не знае нищо. Ако и тази нишка се скъсаше, Куин нямаше представа какъв трябва да бъде следващият ѝ ход. Ерик и без това не ѝ вярваше напълно. При първа възможност щеше да я потупа състрадателно по рамото и да я разкара. И колкото и да ѝ се иска да му се разсърди за това, нямаше да го направи. И на нея самата цялата история ѝ се виждаше налудничава.

Куин спря пред вратата и нервно приглади полата си, отново опитвайки се да прогони мисълта, че е сама.

„Успокой се!“

Тя хвана месинговото чукче и авторитетно потропа два пъти, докато за пореден път повтаряше наум думите. По време на кариерата си Ренкуист несъмнено бе работил със стотици агенти на ФБР и Куин трябваше да се представи убедително.

Мъжът, който отвори, отговаряше на описанието, дадено от Ерик. Късата му тъмна коса беше сресана на една страна, имаше голям корем, а носът му очевидно бе чупен няколко пъти.

Мъжът се намръщи, но не каза нищо, само присви очи и се вгледа изпитателно в нея.

— Господин Ренкуист? — попита тя и бръкна в самото, за да извади служебната си карта. — Аз съм Куин Бари. Извършвам разследване за...

Устните му се изкривиха в злорада усмивка. Куин млъкна, взря се в хлътналите му очи и разбра, че мъжът знае коя е. Тя колебливо отстъпи назад. Ренкуист протегна ръка и се опита да я хване. Но възрастта и наднорменото тегло го забавиха и пръстите му не успяха да сграбчат ръката ѝ.

Когато безпогрешно различи звука от разцепване на дърво, Куин вече бе събула обувките си и бягаше. Тя се осмели да хвърли бърз поглед през рамо и видя, че мъжът, който я гони, не е нито възрастен, нито дебел. Външната врата на къщата на Ренкуист беше отчасти изкъртена от пантите от силата на човека, минал през нея.

Куин бягаше колкото ѝ държаха краката, но мъжът бързо я настигаше. Той бръкна в якето си и Куин затича още по-бързо.

— Ерик! — изкрещя тя, молейки се той да наблюдава сцената. — Ерик!

Внезапната болка в главата ѝ се появи абсолютно изненадващо. Светът около нея се замъгли и Куин усети, че пада по лице на асфалта. Мигновено започна да се бори отново да се изправи, но нямаше сили. Въпреки отчаяните опити тя успя само да се претърколи по гръб и да се подпре на лакът. Липсата на движение пред къщата на Ренкуист я озадачи. Зрението ѝ започна да се прояснява и тя видя мъгляви образи пред себе си.

Мъжът, който я преследваше, беше спрял и стоеше неподвижно на около двацет и пет метра. Куин примигна бавно и се опита да стане. Когато отново отвори очи, бе заслепена от ярка червена светлина.

Изведнъж около тялото ѝ се увиха две ръце и я дръпнаха назад. Зрението ѝ отново се проясни. Тя видя, че непознатият е приклеknал в класическа поза за стрелба и държи пистолет с лазерен мерник. Куин погледна ръцете, склучени на гърдите ѝ, и видя, че върху едната свети червена точка.

Точката изчезна и мъжът отново хукна към нея, като стискаше пистолета. Той се приближи и Куин видя решителността, изписана на лицето му. После усети, че я хвърлят на задната седалка на кола.

Изсвистяването на гумите бе последвано от удара на тяло, което се блъсна във вратата на колата.

В очите на Куин отново блесна нещо червено, но този път не беше ослепително. След миг тя осъзна, че това е кръв. Отпусна глава на седалката и разбра, че няма да има сили отново да се надигне. Предположи, че умира, но съзнанието ѝ беше замъглено и не можа да реши какви чувства изпитва.

32.

— Куин! Куин! Чуваш ли ме?

Тя не отвори очи, а ги стисна още по-здраво и се опита отново да изпадне в забрава. Не знаеше къде се намира, нито колко е часът, но не й пукаше. Единственото ѝ желание беше да избяга от разпъващата болка.

— Куин!

Тя се стресна, дойде на себе си и усети, че някой нежно държи ръката ѝ.

— Успокой се. Аз съм. Всичко е наред — каза познат глас.

Силуетът, наведен над нея, и детайлите от малката стая постепенно започнаха да се фокусират. Куин примигна няколко пъти и осъзна, че вижда разтревоженото лице на Ерик Туейн.

— Следиш ли това? — попита той, вдигна пръст и го размаха пред очите ѝ.

Отначало ѝ беше трудно, но после успя, а и Ерик не движеше твърде бързо пръста си. Той отпусна ръка и започна да отстъпва назад, докато опря гръб в стената. От гърдите му се изтръгна дълбока въздишка. Ерик се свлече на пода върху разпръснатите материали от разследванията.

Той наведе глава и дългите му коси се спуснаха пред лицето. След няколко секунди Куин видя, че върху кожата и дрехите му има петна. Кръв.

— Ерик... добре ли си?

Той отметна коси назад и я погледна.

— Кръвта не е моя.

Тя се вцепени за миг, но после събра смелост да се погледне. Още беше с тъмносинята си пола, но самото бе заменено с бяла фланелка. Дрехите ѝ бяха изцапани с кръв, която на места още не беше засъхнала. Куин докосна пулсиращата си глава, напипа някаква превръзка и изохка.

— Знаеш ли каква късметлийка си, Куин? Куршумът само те одраска. Вероятно имаш леко сътресение, според мен без трайни увреждания. Но все пак докторатът ми е по физика.

Куин опипа краищата на превръзката. Беше дълга няколко сантиметра и широка около един. Ерик имаше право. Тя би трябвало да е мъртва.

— Какво стана? Как се измъкнахме?

— С бясно шофиране и късмета ни за цял живот. — Той тъжно поклати глава. — Съжалявам, Куин. Аз съм виновен. Заради мен едва не те убиха.

— Ти си виновен? Какви ги говориш?

Ерик взе няколко от листовете, разпръснати около него.

— Всичко е тук. Мислех, че Ренкуист е тъпак, води лична война срещу мен и е твърде глупав, за да проследи очевидните улики... — Гласът му заглъхна за миг. — Но това не е било случайно, а е имало замисъл. Копелето участва в заговора.

Той остави документите, които държеше, и започна да претърсва купчината вляво от него. Накрая намери някакъв лист и го сложи на леглото до Куин. Тя го взе и се вгледа в черно-бялата снимка на мъжко лице, но после разбра, че всъщност гледа невероятно реалистична рисунка.

— Това е мъжът, който те простреля. Същият ли се опита да те нападне миналата седмица?

Куин поклати глава.

— Сигурна ли си?

— Онзи беше много по-възрастен. Може би това е мъжът в другата кола...

Ерик стана и започна да крачи напред-назад, отначало бавно, а сетне все по-забързано, изразходвайки насъбралата се у него напрегнатост. Той посочи рисунката в ръката ѝ.

— По дяволите, какво става, Куин? Този тип се опита да те убие посред бял ден! Наистина се опита да те убие!

Тя го наблюдава няколко минути как крачи в малката стая, но ѝ се зави свят от движението, затова се отпусна назад и затвори очи.

— Нали ти казах, че вече се опитаха да го направят веднъж. Но ти реши, че си измислям, нали?

Куин чу, че Ерик спря, и отвори очи.

— Не знаех какво да мисля — отговори той и прокара пръсти през разрошените си коси. — Стори ми се симпатична. И може би леко откачена. От десет години ти си първият човек, който не ме определи веднага като убиец маниак. Господи...

Той отново започна да крачи. Куин се загледа в тавана, опитвайки се да открие логика в случилото се.

Тя си спомни изражението по лицето на Ренкуист и как се опита да я хване за ръката. После Куин тичаше. Другият мъж изскочи през вратата и я подгони. Тя си спомни за болката в главата и за дезориентацията. Сетне Ерик уви ръце около нея. Червената точка на ръката му...

— Защо не го направи?

Ерик спря и попита:

— Какво?

— Защо не ме уби?

— Защото черепът ти е твърд. Не че не се опита, по дяволите.

— Не. Когато ти ме хвана, той беше насочил пистолета си срещу нас. Но не стреля, а отново хукна.

— Не знам. Може да е помислил, че съм невинен случаен минавач.

Вратата се отвори и я стресна, нарушавайки опита ѝ да се концентрира. Куин подскочи, като видя бледото лице на млад мъж.

— Куин, успокой се — каза Ерик и протегна ръце към нея. — Това е Тони, мой приятел.

Тони не погледна Куин, а надолу към пода и после към Ерик.

— Ще се оправи ли? — попита той.

— Така изглежда — отговори Ерик.

— Трябва ли ти нещо?

— Мисля, че засега всичко е наред. Благодаря!

Тони кимна, измъкна се от стаята и затвори вратата.

— Къде се намираме? — попита Куин.

— В Балтимор. Това е къщата на Тони.

Тя понечи да стане от леглото, но усети, че мускулите ѝ още не са съвсем готови да ѝ се подчиняват.

— Трябва да се махнем оттук. Ще ни открият...

Ерик клекна и нежно сложи ръка на коляното ѝ.

— Не се тревожи. Имаме време. Тони започна работа в „Джет Пропълшън“, след като аз се преместих в Окръг Колумбия. Преди няколко години се запознахме на конференция по физика. Играем видеоигри по интернет и от време на време си разменяме имейли. Освен няколко души от колегията на физиците, никой друг не знае, че сме приятели.

Куин седеше, без да помръдне, опитвайки се да реши какво да направи.

— Имай ми доверие — добави Ерик. — Поне за малко ще бъдем в безопасност. Пък и ни трябва време, за да решим какво ще правим. Ще бъде глупаво, ако избягаме оттук, без да имаме план. Може дори да ни убият. Не си ли съгласна?

Куин се облегна на възглавниците, но не отговори. Вече не беше сигурна в нищо.

— Добре.

— Ще се изкъпя — рече Ерик. — А ти си почини и после ще говорим какво да направим и на кого да се обадим.

Той излезе, а Куин сви и отпусна крака, като се опитваше да раздвижи мускулите си и да не обръща внимание на пулсирането в главата си, докато сърцето ѝ реагира на движенията. Тя продължи да прави гимнастика и след около минута съзнанието и тялото ѝ отново започнаха да действат в синхрон.

Нямаше съмнение, че Ренкуист е замесен. Той знаеше много добре, че това не е операция на ФБР. Агентите обикновено не стреляха по невъоръжени жени в гръб.

Как ли го бяха принудили да им сътрудничи? С пари? Не и със заплата на агент на ФБР. С изнудване?

И дали в историята бяха замесени само двама души? Кой наблюдаваше дома ѝ? А къщата на баща ѝ? Служебният ѝ кабинет? Всички тези места бяха вероятни убежища за жена, която има неприятности. Теорията, че убиецът е високопоставен агент на ФБР, който използва служебното си положение, за да принуждава престъпници да му помагат, звучеше все по-убедително...

Главата я болеше твърде много, за да мисли за тези неща. Куин пусна крака от леглото и предпазливо стана. Беше възвърнала почти изцяло чувството си за равновесие. Взе хавлия от нощното шкафче и се опита да избърше засъхналата кръв по врата и лицето си, но не успя.

Полата и пуловерът, които беше обличала преди, бяха на нощното шкафче и изглеждаха изпрани и изгладени. Куин протегна ръка към тях, но сетне промени решението си. Първо трябваше да се изкъпе.

Тя отвори вратата и несигурно тръгна по коридора. Тони Колиър се мотаеше в разхвърляната си стая в дъното. Той се обърна, но щом я видя, отново се вторачи в пода.

— Здравей, Тони!

Той я стрелна с поглед.

— Добре ли си?

— Ерик каза, че раната не е толкова сериозна, колкото изглежда. Мисля, че ще живея.

Куин огледа помещението, докато вървеше към протрития диван до стената. Деветдесет процента от обзавеждането на стаята ѝ беше познато — скъпа, свръхмодерна компютърна апаратура. Нямаше никаква яснота какво е предназначението на останалите десет процента.

— И ти ли си гений?

Тони поклати глава.

— Не. Просто съм на едно от първите места по скалата АУ.

— Какво е това?

Той закри уста с ръка и се изкикоти.

— Адски умен.

— Има ли разлика? — попита тя, седна на дивана и се вторачи изпитателно в домакина.

Той беше горе-долу на нейните години — не по-възрастен от двайсет и шест, изумително лошо подстриган и с големи очи, които му придаваха вид на постоянно учуден.

— Гениите виждат нещата по друг начин от останалите хора. Например Айнщайн, Да Винчи, Нютон... Ерик.

— Ерик?

Тони кимна.

— Да, той е един от тях.

— Познаваш ли го добре?

Куин реши да се възползва от възможността да чуе мнението на друг за човека, на когото сяпо бе вярвала. Тони познаваше Ерик Туейн. Това не беше доклад, написан от ченге, или статия на

журналист, който се бе срещал с Ерик няколко пъти, а приятел от плът и кръв.

— Не съвсем — призна Тони. — Играем видеоигри. Той ми вдъхва оптимизъм, когато съм отчаян. Много го бива за това. Ерик е страхотен, но няма много приятели, защото... — Той млъкна и отново се вторачи в пода.

— Благодаря ти, че ни помагаш, Тони — каза Куин. Тя съзнателно се отказа да се рови в миналото на Ерик — съмняваше се дали Тони може да й каже нещо за смъртта на Лиза Еган, което вече да не знае.

— Как... пострада?

— Драскотина, Тони. Глупав инцидент.

33.

Едуард Марън притисна телефона до ухото си и се заслуша в сигнала. Тъкмо се направи да затвори, когато чу изщракване и разбра, че някой е вдигнал слушалката.

— Ало?

Марън се намръщи. Гласът беше сънен.

— Искам да говоря с Куин Бари — каза той.

— Куин Ба... Кой се обажда? Господи, часът е два сутринта! Сбъркали сте номера.

Още едно трясване на слушалката.

Марън се намести по-удобно на леглото и задраска име и телефонен номер в тефтерчето на коленете си.

Той бе съставил списъка по памет и от електронната поща на Ерик Туейн. Въпреки липсата на успех досега Марън не се безпокоеше. Боговете бяха с него. Той набра следващия номер.

Този път реакцията беше по-окуражителна. Отговориха му след второто позвъняване.

— Ало?

Марън вече бе напуснал поста си в университета във Вирджиния в полза на анонимното съществуване на МТД, когато Тони Колиър стана член на научната общност. Те не бяха разговаряли, затова нямаше опасност Тони да познае гласа му.

— Ало? Ало? Кой се обажда?

Колебливостта се примеси с лека озадаченост. Марън целеше точно това.

— Искам да говоря с Куин Бари.

Последва дълго мълчание.

— Съжалявам... Не знам за кого говорите.

Марън хвърли списъка с телефонните номера на пода до отворения лаптоп и потисна смеха си. Боговете продължаваха да му се усмихват.

— За три минути мога да докарам хора пред вратата ти, Антъни. Искам да говоря с нея. Веднага.

Чу се шум на ръка, която запусти слушалката, и после отново настъпи тишина. Марън погледна към лаптопа. Екранът показваше дългия доклад, който бе засякъл по електронната поща. Той се зачете отново, изпитвайки удоволствие от подробностите за втория провален опит да отнемат живота на Куин Бари. Очевидно Ерик Туейн им бе попречил. Перфектно!

В слушалката се чу дишане, но този път по-забързано и повърхностно. На жена.

— Куин?

— Кой се обажда?

Марън знаеше, че тя е ранена, но това не пролича в гласа ѝ. Бари се опитваше да се държи смело. Чудесно!

— Приятел. Добре ли си? Сериозно ли си ранена?

Той не изпита желание да наруши последвалото мълчание и се наведе над жената, която лежеше на пода до него. Красива и млада. Лекар. Всъщност тя тъкмо бе започнала специализацията си преди две седмици.

Марън протегна ръка и прокара пръсти по телените закачалки, с които ръцете ѝ бяха завързани за рамката на леглото, и чу как дъхът ѝ секна при внезапното му посягане. Куин изглежда изчакваше, опитвайки се да го принуди да говори. Браво на нея! Той плъзна пръсти по топлата кожа на ръката на жената. От телефонната слушалка още не се чуваше звук. Марън коленичи и продължи да движи пръсти по голото ѝ тяло, усещайки как мускулите се стягат при допира му. Той стигна до крака и после надолу, към телената закачалка, с която глезенът ѝ бе завързан за тежката библиотека до стената. Още не бе запустил устата ѝ. Така беше много по-вълнуващо. Да знае, че жената може да изпищи всеки момент и да провали всичко. Но тя нямаше да го направи. Властта му над нея беше абсолютна. Марън представляваше целия ѝ свят.

— Не съм ранена — най-послед каза Куин. — Защо да мисля, че си ми приятел? Напоследък нямам много приятели.

Жената под него се опита да извие крака, когато ръката му докосна горната част на бедрото ѝ, но белезниците я държаха почти

неподвижно. Той нежно прокара пръсти по окосмения триъгълник между бедрата ѝ и по лицето ѝ започнаха да се стичат сълзи.

— Ако не ти бях приятел, в момента пред вратата ти щеше да има хора, не мислиш ли?

— Откъде знаеш къде съм?

Марън затвори очи, опитвайки се да внуши живот и движение на снимката на Куин, която бе видял. Той си представи какво би изпитал, ако я гледа как се пречупва под него и как смелостта и разумът я напускат. Да види как сините ѝ очи го молят.

— Няма значение. Можеш ли да говориш? Сама ли си?

Отново последва продължително мълчание, после Куин каза:

— Тони, би ли ме извинил за момент?

Звукът на отекващи стъпки от другия край на линията за миг бе заглушен от шумното секване на дъха на жената под Марън, когато пръстите му проникнаха в нея.

— Там ли е Ерик?

Пак настъпи мълчание, докато Куин решаваше какво да му каже. Дали той знаеше, че Ерик Туейн е с нея, или само предполагаше? Каква част от истината да каже?

— Къпе се.

— Добре. А сега слушай внимателно. Много е важно. Ти си в голяма опасност. Знаеш ли как Ерик си изкарва хляба?

— Той е физик. Работи в университета.

— Така ли ти каза?

— Да.

— Вярно е, че още е член на колегията в „Джон Хопкинс“, но не прекарва там много време... — Марън остави гласа си постепенно да заглъхне, за да я накара да му зададе въпрос.

— Къде прекарва времето си?

— Ерик Туейн работи за „Модерна термодинамика“, компанията, отговорна за създадената база данни на ФБР за ДНК.

Той усети как Бари се колебае дали да му вярва. Скоро щеше да я притисне.

— Вярваш ли ми, Куин?

— Не.

Марън се усмихна и погледна към екрана на лаптопа, уверявайки се в подробностите за последното ѝ бягство.

— Мъжът, който те гонеше на улицата пред къщата на Ренкуист, можеше да застреля и двама ви, нали? Но не го направи. Какво мислиш за това?

Тя не отговори.

— Те искат да разберат какво знаеш, Куин. И на кого си казала. Ерик Туейн е при теб, за да разбере това. Да те накара да му се довериш.

— Не е вярно!

— Стига, Куин! Емоционалните изблици са под достойнството ти.

— Кой си ти?

— Не е важно.

— Тогава защо да ти вярвам?

Той разбра по гласа ѝ, че тя вече знае отговора на този въпрос, но ѝ трябваше малко помощ, за да направи скока, който Марън искаше от нея.

— Защото заслужавам доверие, Куин. Но ако ти трябва доказателство, ще ти го дам. Знаеш ли къде живее Ерик?

— Да.

— На първия етаж има бюро. Погледни в най-долното чекмедже вдясно. Доказателството е там. Но в момента най-важното е да избягаш от него. Ако се усъмни, че знаеш... — Марън не произнесе вероятното наказание, оставяйки това на въображението ѝ.

— За нищо на света! Ти ще изпратиш хората си да ме чакат там.

— Не бъди толкова задръстена, Куин. Не ти подхожда. Знам къде си в момента, нали? Имаш думата ми, че хората, от които се страхуваш, няма да те чакат там.

Всъщност това беше истината. Преди няколко дни Лоуел се бе отказал от наблюдението на къщата на Ерик Туейн заради ограничения брой на хората му.

— Куин, трябва да ми се довериш.

— Защо? Ти дори не ми казваш кой си. Защо искаш да ми помогнеш?

Този път Марън не отговори веднага, внушавайки илюзията, че е затруднен да реши колко да каже.

— Защото работата е много по-дълбока, отколкото можеш да си представиш. Аз не притежавам смелостта да я разкрия, но чувствам, че

ти имаш достатъчно.

Марън затвори телефона и видя, че младата жена до него си е възвърнала донякъде самообладанието, което чудесно демонстрираше по-рано. Той огледа мускулестите крака, стегнатия корем и малките, но идеално закръглени гърди и най-после ѝ даде онова, която тя искаше — погледна я в очите. Изражението му беше пасивно. Още не беше време да ѝ се разкрие.

— Моля те — каза тя. — Няма да кажа на никого за това. Баща ми... е болен. Освен мен няма кой друг да се грижи за него...

Гласът ѝ заглъхна, когато Марън извади пръстите си от нея и отвори хладилната чанта до себе си. Той измъкна дебела мушамена престилка, нахлузи я през главата си и извади пликче от система за интравенозно поддържане на живота, пълно с кръв.

— Какво правиш? Моля те... Моля те, кажи нещо!

Марън мълчаливо закачи пликчето на рамката на леглото. Жената леко потръпна, когато той заби игла в ръката ѝ и я залепи с пластир.

— Моля те... — изхлипа тя.

Марън допря скалпела до корема ѝ, после се изправи и отстъпи достатъчно назад, за да огледа цялото ѝ тяло.

Определянето на кръвната ѝ група се оказа по-трудно, отколкото бе планирал, но в края на краищата си заслужаваше. Загубата на кръв винаги ги убиваше. Но и нещо по-лошо — отнемаше страха и болката и им позволяваше да изпаднат в безсъзнание.

Прекрачи тялото и излезе от спалнята. Той мразеше спалните. Жените изглеждаха много по-силни във всекидневна или в кухня. Но тук нямаше такъв избор.

Марън чуваше, че жената се опитва да го убеди да разсъждава логично, да го вразуми и разчувства. Думите ѝ стигаха до него в неподвижния въздух. Тя му разказваше за баща си и за планове си за живота. Господи, колко обичаше звученето на гласовете им! Всеки от тях бе неповторимо изразителен и засилваше напрежението и трепетното очакване, които накрая го завладяваха!

Марън се облегна на железния парапет и се вторачи в приземния етаж — внушителен с огромните картини, ярко боядисаните тръби и останките от индустриални машини по стените. Беше още по-

потискащо, че трябваше да ограничи действията си в относително традиционната обстановка в спалнята на Ерик Туейн.

Той погледна часовника си и пресметна след колко време ще пристигне Куин. Вероятно след четири часа, дори по-малко. Марън не бе държал никоя друга жертва толкова дълго жива. Това щеше да бъде рекорд.

Куин стоеше неподвижно и гледаше телефона. От другата страна на линията бяха затворили. Тя окачи слушалката на вилката. Още не можеше да разсъждава ясно. Главата ѝ продължаваше да пулсира и беше замаяна.

Куин не можеше да проумее какво става. Случилото се беше прекалено много за нея. Жени бяха изтезавани до смърт. Загадъчни хора се опитваха да я убият. Компютърната система на ФБР беше манипулирана. А сега... единственият човек, на когото се бе доверила, се оказваше не такъв, за какъвто се представяше.

Изпита желание да отиде при Ерик и да разговаря с него. Да получи обяснение. Но как би могла да го направи? Мъжът, който ѝ се обади по телефона, очевидно знаеше къде е тя. Ако беше от хората, които я искаха мъртва, с нея беше свършено.

Допря ръце до слепоочията си и ги натисна, сякаш искаше чисто физически да намести всичко в главата си.

Душът в банята спря. Тя погледна затворената врата пред себе си и прехапа устни.

Трябваше да вземе решение.

— Добре ли си?

— Чувствам се чудесно, Тони.

Куин мина покрай него и се върна в спалнята, където се бе събудила. Тя затръшна вратата, преоблече се и намери маратонките си до леглото. После взе разпилените на пода листове и снимки и ги напъха в раницата си при другите папки. Метна я на гърба си, грабна ключовете от тоалетката и отвори вратата.

Тони не бе помръднал от мястото си и още стоеше в средата на разхвърляната си всекидневна, очевидно без да знае какво да направи.

Куин го хвана за ръката и го дръпна след себе си, далеч от банята, за да не ги чуе Ерик.

— Тони, трябва да изляза за малко...

Той погледна засъхналата кръв на врата и косата ѝ.

— Не мисля, че...

Куин стисна ръката му и Тони млъкна.

— Искам да подишам чист въздух. Ще се разходя с колата, за да проясня съзнанието си. Къде е хондата на Ерик?

Той отмести поглед към банята. Куин хвана брадичката му и го принуди да я погледне.

— Всичко е наред, Тони. Кълна се. Къде е колата?

34.

Тя реши да измине пеша последните осемстотин метра.

Слънцето още не се бе показало, но небето на изток бе порозовяло и хвърляше зловещи отблясъци върху порутения индустриален парк. Добрата новина беше, че Куин виждаше къде върви. А лошата — че всеки друг можеше да види нея. Тя се движеше бързо през купчини изкривени метални части и механизми и накрая се скри зад ръждясали останки на кола. Оттам виждаше стария склад, който Ерик наричаше дом. Не можеше да се реши да измине последните двеста метра и да влезе в двора. Огледа се отново и напрегна слух, за да чуе нещо, което би ѝ показало, че не е сама — вибрация, дрънчене на метал или стъпки. Нищо.

Слънцето се появи на хоризонта и Куин изведнъж се озова обградена от удължени сенки. Какво чакаше?

Тя се наведе, мина под каменния свод, охраняващ имота на Ерик, хукна сред скулптурите в двора и спря пред вратата, която беше широко отворена.

Задържа се там по-дълго, отколкото трябваше, без да знае какво има вътре и дали е сигурна, че иска да разбере. Тя вече се бе примирила с факта, че най-доброто, на което може да се надява, е да намери точно каквото са ѝ казали. И после единственият ѝ приятел на света щеше да бъде анонимният мъж от другия край на телефонната линия.

Куин си наложи да тръгне напред, спря на прага и се вмъкна вътре. Тухлените стени сякаш се затвориха около нея, докато навлизаше все по-навътре в сградата. Тя изпита желание да се обърне и да побегне. Но къде? Нямаше друг избор, освен да продължи да върви.

Огромното помещение, което съставляваше по-голямата част от постройката, беше осветено малко по-добре от коридора благодарение на утринните лъчи на слънцето, проникващи през прозорците и капандурите, но още беше трудно да се различат отделни детайли във

видимия хаос, създаден от Ерик. Куин спря и огледа стоята и спираловидната стълба, издигаща се на шест-седем метра над главата ѝ. И там нямаше нищо. Или поне умело създадена илюзия за нищо.

Тя тръгна безшумно, взе някакъв чук от пода и си позволи да се успокои малко, като усети тежестта му върху дланта си. Бюрото беше там, където го помнеше, до стената, изрисувана с графитоподобни математически символи. Куин пое дълбоко въздух, отвори най-долното чекмедже вдясно, видя, че е пълно с папки, и започна да ги прелиства. Отначало не откри нищо интересно — данъци, застраховки, квитанции и информация за кредитни карти. На дъното тя намери папка, облепена с банкноти. Куин я извади и изсипа съдържанието ѝ на бюрото. Имаше писма и кочани от чекове, някои от които за пет хиляди долара и от компании като TRW, „Въздухоплавателни системи“, „Боинг“ и световния лидер в разработването на отбранителни технологии „Рейтеон“, както и от „Хопкинс“.

Най-отдолу Куин откри онова, което се надяваше да не бъде там. Яркосинята емблема се виждаше ясно на светлината. „Модерна термодинамика“. Прикрепеният към писмото чек беше за трийсет и пет хиляди долара. Куин набързо прерови останалите документи и намери двайсетина чека от МТД. Най-малката сума беше за петнайсет хиляди долара.

Тя се отпусна на стола зад нея. Изведнъж се почувства толкова немощна, че не можеше да се държи на краката си. Извади от чекмеджето няколко банкови бележки за внасяне на суми в кредитни карти и сравни подписите. Всичките бяха на Ерик.

Неочаквано зад нея се чу звук — едва доловим, само неопределено вибриране във въздуха. Куин скочи от стола, стисна здраво чука, обърна се и огледа помещението. Наистина ли беше звук? Или плод на въображението ѝ...

Не. Беше сигурна, че чу нещо.

Обиколи стоята и бързо тръгна обратно по коридора към отворената външна врата. Вече бе преполовила разстоянието, когато намали крачка и накрая спря. Какво щеше да стане, ако избяга? Ако се върне в колата, включи двигателя и настъпи до пода педала за газта?

Изведнъж я обзеха гняв и протест, които заличиха страха и несигурността, измъчили я през последните две седмици. Куин

нарочно удари главата си в стената и болката засили внезапно появилата се ярост.

— Кой е там? — извика тя.

Естествено, отговор не се чу, но Куин беше доволна, че е изкрещяла. Омръзнало ѝ бе да бяга и да не знае нищо. Време беше да спре това.

Още убедена, че приземният етаж е безлюден, тя тръгна към спиралното стълбище до отсрещната стена. Изобщо не се стараеше да стъпва безшумно, докато бягаше нагоре по стълбите. На горната площадка нямаше никого. Тя стисна чука по-здраво и се отправи към отворената врата в другия край.

Там беше спалнята.

Голяма библиотека и нощно шкафче, отчасти скрити зад неоправеното легло в средата. Куин се промъкна покрай скрина, прекрачи прага на банята и заплашително размахна чука.

Там също нямаше никого.

Тя се обърна и предпазливо тръгна към отворения дрешник.

Писъкът се изтръгна от гърлото ѝ, преди да успее да го сподави. Куин притисна свободната си ръка до устата и отстъпи няколко крачки назад, но успя да се овладее, преди да падне.

Жената беше гола. Ръцете и краката ѝ бяха завързани с телени закачалки. Навсякъде имаше кръв, много кръв.

Куин си спомни какви чувства изпита, когато за пръв път видя снимките на другите жертви. И сега разбра, че фотографиите не бяха нищо — бездушни репродукции, които не можеха да отразят реалността.

Тя пое дълбоко въздух и с усилия на волята се приближи до дрешника, стъпвайки по напоения с кръв килим. Вътре имаше само дрехи и кутии, нищо повече. Облекчението ѝ обаче беше краткотрайно.

— Той още е тук — прошепна Куин.

Прозрението я осени сякаш с физическа сила. Мускулите ѝ се стегнаха. Тя се обърна към вратата, водеща към площадката. Убиецът беше в къщата с нея. Куин беше сигурна в това.

Тя хукна към вратата, затвори я с трясък и отчаяно вкопчи пръсти в ключалката. Когато най-после заключи, Куин изпита чувство за гадене. Падна на колене и се задави. Мускулите на стомаха ѝ започнаха да се свиват. Но нямаше какво да повърне.

Куин нямаше представа колко време бе стояла така, но най-после се съвзе и успя да поеме въздух. Тя запълзя към леглото и спря чак когато се отдалечи на няколко крачки от тялото.

Затвори очи, прогонвайки за миг вида на нарязаната кожа на жената и безизразното недокоснато лице. После ги отвори, приближи се и усети как още топлата кръв се просмуква в полата и коленете ѝ.

— О, не... Не...

Слюнката по лицето на жената се движеше. На всеки няколко секунди в ъгълчето на устата ѝ се появяваха мехурчета, които после се пукаха. Куин се наведе над нея и се взря в отворените ѝ очи. Те не я виждаха, но когато докосна врата ѝ, Куин усети топлина и лек пулс.

— Господи...

Тя дръпна ръка и видя иглата в ръката на жената, която бе свързана с празно пликче от система, още обагрено в розово.

— Чуваш ли ме? Дръж се. Ще се опитам да ти помогна.

Очите на жената трепнаха, но възвръщането в съзнание продължи не повече от секунда. Този кратък миг на прояснение изглежда отне последните ѝ сили. Дъхът ѝ секна и тя се отпусна.

Куин осъзна, че плаче. Сълзите замъглиха зрението ѝ. Тя скръсти ръка върху голите гърди на жената, за да ѝ направи изкуствено дишане, но после се свлече на влажния килим. В тялото вече нямаше кръв, която да се раздвижи.

Куин се изправи, избърса сълзите с ръкава на пуловера си и скочи на леглото, за да не стъпи върху трупа. Грабна слушалката от нощното шкафче, макар да беше сигурна, че телефонът е прекъснат. Някой си играеше с нея и Куин знаеше това.

След миг установи, че телефонът има сигнал. Набра 911 и като по чудо почти веднага чу глас.

— Една жена... е убита. Аз не...

— Бихте ли ми казали името си?

— Куин Бари...

— Къде се намирате?

— В стар индустриален парк в края на Талисман стрийт в северозападната част. Не знам точния адрес. Това е единствената сграда, която не е разрушена...

— Веднага ще изпратим някого. Можете ли да ми кажете какво се е случило?

— Тя е мъртва... — Устата на Куин пресъхна. Беше ѝ все по-трудно да говори. — Някой я е убил...

— Кого е убил?

— Не знам...

Тя погледна трупа на жената и почувства, че в очите ѝ отново напират сълзи. Разрезите ставаха все по-хаотични от гърдите към бедрата и по краката, сякаш извършителят се бе развълнувал твърде силно, за да работи прецизно. Имаше страшно много кръв. Макар че жената беше мъртва, раните още кървяха и към килима се стичаха червени поточета, притегляни от гравитацията. Убиецът ѝ бе прелял кръв, за да поддържа живота ѝ, докато...

Той трябва да е бил — мъжът, който се бе обадил. Дали бе убивал и изнасилвал жената, докато разговаряха по телефона?

— Госпожице? Госпожице? На линията ли сте?

Викове на служителката върнаха Куин в настоящето.

— Да...

— Получих потвърждение, че наша кола е тръгнала към местопроизшествието. А сега искам да ми кажете какво се случи.

— Аз... Качих се горе. И я намерих. Тя още беше...

Долу се чу трясък.

— Господи! — възкликна Куин и изпусна слушалката.

— Госпожице! Госпожице!

Куин затвори, защото се уплаши, че убиецът ще чуе гласа на служителката, и хукна към вратата. Долепи ухо до нея и ясно чу стъпки. Долу. На бягащ човек.

Куин отново скочи на леглото, хвана рамката на прозореца и дръпна с всичка сила, но не успя да я помръдне. Нямах да може и да го счупи, защото в стъклото имаше гъста метална мрежа.

Стъпките отекнаха нагоре по спиралната стълба. Той идваше. Полицайте нямаше да дойдат навреме.

Куин скочи на пода, мина покрай мъртвата жена, като внимава да не остави кървави отпечатьци, влезе в дрешника и притвори вратичката.

Първият удар се чу почти веднага. Вторият разтреса вратата на спалнята. Куин усети почти физически третия.

Тя стисна дръжката на чука, когато рамката на вратата започна да се отделя от тухлената стена. „Не се страхувай“ — вдъхна си смелост

Куин. Единствената ѝ надежда беше да го убие. С малко късмет щеше да го изненада и да го удари по главата с чука, преди да е разбрал какво става. Никога не бе и помисляла да убие някого, но знаеше, че сега ще може да го направи. Не само за да се спаси, но и заради онова, което бе сторил на другите жени.

Вратата най-после се изкърти и в стаята влетя Ерик Туейн.

— Куин! — едва доловимо прошепна той.

Ерик изтича в банята, обърна се и погледна към вратата на дрешника. Докато той се приближаваше, Куин стисна още по-здраво чука, макар че решителността ѝ бързо намаляваше. Вече знаеше, че Ерик работи за МТД и не може да му има доверие. Но от друга страна не мислеше, че би могла да го нарани.

Ерик завиваше покрай леглото, когато падна по гръб на пода.

— По дяволите!

Той се опита да стане и да отстъпи назад от трупа на жената, но краката му се замотаха в юргана. Ерик ги издърпа, изтласка се назад и спря, като дишаше учестено.

— Господи! — каза той, затаи дъх, стана и се вторачи в трупа. Лицето му пребледняваше все повече. После се обърна и изчезна през вратата. Минута по-късно Ерик отново се появи, бавно отстъпвайки назад.

— Разпръснете се! — чу се мъжки глас от първия етаж.

Ерик безшумно затвори разбитата врата, скочи на леглото, както бе направила Куин, и отчаяно започна да дърпа рамката на прозореца.

Куин трескаво разсъждаваше, докато го наблюдаваше как се опитва да избяга. Ерик не бе изиграл реакцията си, когато видя мъртвата жена. Куин беше сигурна в това. Всъщност имаше ли значение, че той работи за МТД? Може би да. А може би не. Дали играта на убиеца не беше да настрои Куин срещу единствения ѝ съюзник?

Тя излезе безшумно от дрешника, скочи на леглото, сложи ръка на устата на Ерик и се наведе напред, за да му позволи да види лицето ѝ, преди да се е отскубнал от хватката.

— Господи, Куин! — прошепна той, когато тя махна ръката си.
— Какво става тук?

Куин не отговори и хвана рамката на прозореца. Ерик разбра намерението ѝ и сложи ръце върху нейните.

— На три. Едно, две...

— Сър, елате да видите нещо.

Полковник Брад Лоуел погледна нагоре към мъжа, който се бе надвесил в горния край на стълбата, и положи усилия да не покаже чувствата, забушували у него. Това беше къщата на Ерик Туейн. Къщата на шибания Ерик Туейн! Лоуел щеше да изтръгне сърцето на оня психар заради този номер.

Той се качи по стълбите и видя, че един от хората му стои пред разбитата врата на спалнята. Тук нещо не беше наред. Марън никога не чупеше нищо. И не използваше спалните, а всекидневните и понякога кухните.

— Той не е използвал найлон, сър — каза Сюзан Прескът.

Лоуел прекрачи прага и видя, че тя маха телените закачалки от ръцете и краката на мъртвата жена. Всичко беше различно. Имаше престилка, но къде бяха използваните презервативи?

— Видяхте ли това? — Прескът кимна към окървавеното пликче от система за интравенозно поддържане на живота.

— Джон — обърна се Лоуел към мъжа до него, — обади се и провери регистрационния номер на колата отпред.

— Слушам, сър.

От предавателя зад ухото на Лоуел се чу глас.

— Сър, обажда се Гелър. Пред къщата спря полицейска кола. Слязоха две ченгета. Единият тръгна през двора, а другият заобикаля отзад.

Лоуел докосна микрофона, прикрепен на врата му.

— Всички в къщата — на втория етаж. Веднага.

Той изчака хората му да се качат и слезе долу. Стигна до средата на коридора и вървеше към изхода от сградата, когато чу, че някой тропа по вратата. Той пое дълбоко въздух и отвори.

Полицаят беше нисък и пълен чернокож мъж, висок метър и осемдесет, и държеше пистолет, но го бе насочил към земята.

— Бихте ли излязъл от сградата, сър?

Лоуел се престори на изненадан и изпълни нареждането.

— Какво става, полицай?

Ченгето се успокои малко. Нормална реакция, като се имаше предвид, че пред него стои около четирийсет и три годишен бял мъж в костюм за хиляда долара и шлифер за осемстотин.

— Сър, получихме обаждане за убийство на неуточнен адрес в този район. Вие ли сте собственикът на къщата?

— Убийство? Тук? Сигурен ли сте?

— Вие ли сте собственикът, сър?

Лоуел поклати глава.

— Не. Ерик Туейн е собственикът. Аз работя с него и имаме среща тук.

— Имате ли нещо против да погледна вътре?

— Разбира се, че не. Влезте — отговори Лоуел и поведе ченгето по коридора. — Аз съм търговец на произведения на изкуството. Представявам Ерик. Трябваше да разгледаме някои от новите му картини...

Ченгето кимна и обиколи приземния етаж.

— Знаете ли какво има горе?

Лоуел чу, че някой се приближава зад него, но не се обърна.

— Не съм се качвал там.

Вторият полицаи беше значително по-дребен, бял и плешив мъж. Той прибра своя пистолет в кобура, но партньорът му продължи да държи оръжието си.

— Какво става, Джордж?

— Този човек твърди, че е търговец на произведения на изкуството. Трябвало да се срещне със собственика на къщата.

Другото ченге кимна замислено.

— От колко време сте тук, сър?

— Може би от петнайсет минути.

— Имате ли документи?

— Разбира се. — Лоуел бръкна в шлифера си и стисна ръкохватката на деветмилиметровия си пистолет.

Първият полицаи направи смел опит да вдигне оръжието си, но закъсня. Вторият не можа да стори нищо. Само стоеше и гледаше озадачено. Куршумът прониза сърцето му и той се строполи на пода.

Лоуел разкопча яката на ризата си и допря пръст до микрофона на гърлото си.

— Изгорете къщата.

Макар и строен толкова отдавна, от порутения покрив още се носеше миризма на катран. Едуард Марън я вдъхна и се погрижи лененият му панталон да не се допре до нищо друго, освен до одеялото, на което седеше. Когато се увери, че няма риск да изцапа панталона си, той наля вино в кристална чаша и отново насочи вниманието си към сцената долу.

Знаеше, че не е възможно да нагласи с точност часа на пристигането на Куин Бари да съвпадне с идването на Лоуел и екипа му от чистачи. Но нещата бяха надминали и най-смелите му очаквания. Изненадващата поява на Ерик Туейн и на полицаите. Изстрелите.

Той вдигна чаша към боговете, които изглежда бяха влюбени в него, и отпи малко, за да опита вкуса. Отдавна пазеше бутилката „Латур“. И не остана разочарован.

Отначало пушекът беше слаб, досущ прахоляк, раздухан от ветреца, но след известно време придоби цвят, плътност и посока. Марън седеше като хипнотизиран и гледаше как димът бавно се издига към ясното утринно небе.

35.

— Не! Оттук — прошепна Ерик и дръпна Куин към голямата тухлена сграда в съседство с къщата му.

На страничния вход бе закован стар шперплат, който бе изгнил и това им позволи да се промъкнат безшумно вътре. Може би в резултат на мозъчното сътресение на Куин ѝ беше трудно да свикне с мрака и трябваше да разчита на Ерик да я преведе през отпадъците по пода.

— Къде е колата ми?

Интериорът на сградата започна да се очертава. През счупените прозорци и дупките в стените проникваха лъчове, осветяващи падналите греди, които препречваха пътя им, и изоставените машини.

Убедена, че може да върви сама, Куин се отскубна от Ерик, спря до стар кран, протегна ръце да се подпре и се наведе напред. Световъртежът ѝ се бе засилил.

Ерик се обърна, но не спря.

— Хайде, Куин! Къде паркира колата?

Тя не отговори.

Той спря и се взря към нея в полумрака.

— Не знам дали следиш събитията, Куин, но е време да се махаме оттук.

— Не бързам толкова много, колкото ти. Как ме намери?

— Тони е подслушал разговора по телефона. Малко е странен понякога. Може ли да обсъдим това на друго място?

Ерик се обърна и тръгна, без изобщо да погледне назад, за да се увери, че Куин го следва.

Тя още се двоумеше дали може да му има доверие. Но беше убедена, че мъжете в къщата не биха проявили особено съчувствие към трудното ѝ положение.

— Защо не те застреля онзи тип? — попита Куин, когато настигна Ерик.

— Може ли да подредим нещата по важност? Първо, нека да се разкараме оттук, без да ни пръснат черепите, а после да обсъдим

положението. Разбираш ли значението на приоритетите? — Той спря пред дупка в задната стена и надникна навън. — Чисто е. Първо дамите.

Тя го погледна подозрително и коленичи. Но преди да се провере през дупката, Ерик сграбчи края на полата ѝ.

— Излезем ли навън, няма къде да се скрием. Ще се движим бързо. Има ли причина да не трябва да знам къде си паркирала колата ми?

Светлосенките танцуваха в очите му и правеха изражението му още по-непроницаемо от обикновено. Куин нямаше избор.

— Близко до сервиза...

— Добре. Не е далеч. Ще минем през склада за метални отпадъци. Щом излезеш, тръгни наляво. Движи се близо до стената.

Куин изпълзя на слънчевата светлина и тръгна покрай сградата. Ерик я следваше отблизо. Щом стигнаха до края на стената, двамата се обърнаха и видяха, че от покрива на дома му излиза пушек.

— Ето отговора, който искаше — каза Ерик, хвана я за ръката и я дръпна зад същата ръждясала кола, където се бе крила на идване.

— Отговор на какво?

— Защо онзи тип не ме застреля. Аз съм изкупителната жертва.

Тя го погледна в очите и поклати глава.

— Не ти вярвам, Ерик. Обяснението ти е твърде елементарно.

— Моментът не е подходящ да говорим за тези неща. Добре ли се чувстваш? Можеш ли да продължиш?

Куин се промъкна покрай колата и хукна към сервиза.

За щастие сервизът още не беше отворен и двамата бяха сами, докато бягаха към паркинга. Ерик спря до телефонен автомат и грабна слушалката.

— Оставих колата на Тони пред къщата — обясни той. — Ще проверят регистрационния ѝ номер, ако вече не са го направили. Трябва да му се обадя и да го предупредя.

Куин кимна и се обърна, за да се качи в хондата, но Ерик я хвана за ръката.

— Нали няма пак да избягаш и да ме оставиш?

— Не съм сигурна.

Той я държа няколко секунди, но после я пусна. Тя хукна по паркинга и скочи в колата.

В огледалото за обратно виждане Куин видя, че Ерик я следи с поглед, докато говори по телефона. Тя потегли на заден ход към пътя. Ерик малко се изненада, когато Куин спря пред него и отвори вратата. Той пусна слушалката и се хвърли в хондата. Куин настъпи педала за газта.

— По дяволите!

Тя погледна в огледалото за обратно виждане и забеляза, че от прозорците на къщата му излизат пламъци. Изненада се, когато изпита съчувствие към него, но се опита да прогони емоциите си и да остане безпристрастна.

— Успя ли да намериш Тони?

— Да.

Двамата не проговориха, докато стигнаха до околоръстното шосе, където вече бяха относително сигурни, че никой не ги следи.

— За кого работиш, Ерик?

Той я погледна.

— Тони ми каза, че мъжът по телефона говорел за „Модерна термодинамика“.

— Ти ми каза, че работиш за университета „Хопкинс“.

— Така е — искрено отвърна Ерик. — В преподавателския състав. Обади им се, ако искаш. Но давам и частни консултации.

— Забрави да споменеш това.

— Престани, Куин. Изпълнявам поръчки за НАСА, „Рейтеон“, TRW и „Локхийд Мартин“ и за още много други компании. Защо да си правя труда да ти го казвам? Какво те засяга?

Тя подкара по-бързо. Още десет минути, и щяха да напуснат очертаанията на Окръг Колумбия. Доколкото Куин следеше, отзад нямаше никой.

— Какво правиш за тях?

— За МТД? Предимно теоретични разработки. Те плащат много добре. Е, и какво от това?

— Спомняш ли си, като ти казах, че са ме преместили и са довели хора от първия доставчик да поправят търсачката на КСИД?

— Да.

— Първият доставчик е „Модерна термодинамика“.

С периферното си зрение Куин видя, че Ерик се намръщи, докато обмисляше думите ѝ. Изглеждаше изненадан, но тя нямаше как да

разбере дали е искрен.

— Не съм се замисляла много за МТД. Предполагах, че те просто следват програмните параметри, определени от ФБР. Но сега...

Ерик се взря в профила ѝ.

— Е, какво е положението сега? Не може да мислиш, че имам нещо общо с това. Защо бих си навлякъл всички тези неприятности, ако бях замесен?

— Може би се опитваш да разбереш какво знам и дали съм казала нещо на някого — отговори Куин, повтаряйки думите на мъжа, който ѝ се бе обадил по телефона и по всяка вероятност беше някакъв психопат.

— Я стига, Куин! Току-що загубих цялото си имущество и ченгетата ще намерят мъртва жена в къщата ми. Това няма да се отрази добре на репутацията ми, нали? Ако бях замесен с онези типове, щях да те предам на убиеца и ти щеше да му кажеш всичко, което иска да знае. Всеки би го направил.

Куин стисна волана по-здраво и се съсредоточи върху пътя. Искаше да му вярва. Но дали това беше логика или отчаяние?

— Не съм казала нищо на никого.

Той скръсти ръце на гърдите си и се вторачи напред през предното стъкло.

— Чудесно.

— Да.

Те мълчаха по целия път до Феърфакс, Вирджиния. Куин се опитваше да прогони от съзнанието си образа на мъртвата млада жена в спалнята на Ерик.

— Видя ли някого от хората долу? — попита тя. — Беше ли там мъжът, който стреля по мен?

Ерик поклати глава.

— Не знам. Може би. Не ги видях добре. Бяха трима-четирима мъже и една жена... — Гласът му постепенно заглъхна.

— И?

— Имаше нещо странно, Куин. Всички бяха добре облечени. Не приличаха на шайка престъпници изнудвачи, а на шайка агенти от ФБР.

Куин се замисли върху думите му, но не стигна до никакъв извод. Колкото повече научаваха, толкова по-объркани изглеждаха нещата.

— Казаха ли нещо?

— Нещо от сорта „Разпръснете се и намерете трупа. Да почистим и да се махаме оттук“.

— Не са знаели, че сме там.

— И аз мисля така. Но знаеха, че горката жена е там. Сякаш вършеха домашна услуга на психопат. Нищо не мога да разбера. А ти?

Тя поклати глава.

— Той си играе с нас. Само това мога да ти кажа.

— Кой?

— Онзи, който е убил жената. Сигурна съм, че той се обади по телефона. Искаше да отида в къщата и да я намеря. И после е повикал онези хора, екипа от чистачи, докато съм била там.

Куин изведнъж усети леко стягане на кожата по коленете си, където бе засъхнала кръвта на убитата жена, и безуспешно се опита да я изтрие с полата си. Що за тип би направил такова нещо с друго човешко същество? Куин почувства, че спокойствието я напуска, когато се сети за телефонното обаждане. Гласът му. Колко лесно я бе манипулирал. Фактът, че той знаеше къде да я намери.

— Куин, добре ли си?

— Той мисли, че може да ни намери, когато поиска.

Безпокойството по лицето на Ерик изглеждаше неподправено. Той явно мислеше същото като нея — че Куин идеално отговаря на профила на жените, които психопатът убива. Престъпникът несъмнено имаше планове за нея.

— Ако си играе с нас, тогава прави същото и с тях — каза Ерик, полагайки усилия гласът му да не прозвучи песимистично. — Трябва да разберем защо... И кои са „те“.

36.

Едуард Марън изключи грила, вграден в гранитния плот, и се заслуша в затихващото съскане на газта. Още няколко минути. Той отиде в трапезарията, взе безупречно изгладена ленена покривка и я разгъна на масата. Докато около него се вихреше сложната ритмика на симфонията „Юпитер“ от Моцарт, Марън започна да лъска сребърните си прибори с мека кърпа.

Всяка вечер той извършваше един и същ ритуал — готвене, внимателно подреждане на масата, така че всеки кристален съд и сребърен прибор да блести с безупречна чистота, и поставяне всичко на мястото му. Тази задача не изискваше мислене и неизвестно по каква причина му доставяше неподправено удоволствие. Всъщност това беше едно от малкото неща в живота му, които го радваха.

А и днешният ден беше много по-успешен. Марън още бе завладян от спомените за младата жена — как беше разпъната на пода в спалнята на Ерик Туейн и как ухаеше. Звукът от разрязването на меката ѝ кожа, който като по чудо се чуваше на фона на писъците, изтръгващи се през запушената ѝ уста. Пълното поражение в очите ѝ към края, когато той се притисна до изтерзаното ѝ от болка агонизиращо тяло и проникна в нея.

Преливането на кръв, съчетано с ожесточеното ѝ желание да живее, беше великолепно. Тя още беше жива, след като почти четири часа се бе занимавал с нея непрекъснато.

Върховно постижение!

Марън се върна в кухнята и се залови с тенджерите и тиганите на печката, като бъркаше, слагаше подправки и внимателно нагласяваше температурата. Светлината, проникваща през големите прозорци вдясно, постепенно намаляваше, докато слънцето залязваше. Храстите и дърветата в двора с площ дваайсет акра около къщата му вече не се виждаха и стъклото се превърна в черно огледало, което отразяваше образа му с нарастваща яснота.

Марън грижливо нареди храната си в чиния, върна се в трапезарията и използва дистанционно управление, за да изключи музиката. Той обичаше тишината, когато се хранеше. Нищо не трябваше да заглушава потракването на среброто върху порцелана и впиването на зъбите в месото.

От „Модерна термодинамика“ още не бяха му се обадили. Куин Бари и Ерик Туейн пак бяха избягали. Марън знаеше това от засечено съобщение по електронната поща. Лоуел дори не беше разбрал, че двамата са били в къщата. Марън знаеше също, че в изгорелия дом на Ерик се намираха не само овъглените останки на младата жена, но и надупчените с куршуми трупове на двама полицаи. Добрият полковник щеше да дращи със зъби и нокти, за да утвърди Ерик като главен заподозрян, а Прайс щеше да възразява ожесточено, опитвайки се да си възвърне контрола върху положението, който беше твърде глупав и арогантен да смята за неконтролируемо. Марън протегна ръка към чашата си и се усмихна. Ричард Прайс със сигурност нямаше да бъде доволен от днешните събития.

Силният трясък от разцепване на дърво бързо бе последван от шум от стъпки на бягащи хора. Марън отпи от виното. Вкусът погали небцето му. Не, Прайс никак нямаше да е доволен.

— Докторе!

Марън не отмести поглед от пържолата и използва другите си сетива, за да проследи хората, които го заобиколиха.

— Полковник Лоуел! В момента вечерям.

Марън сложи хапка месо в устата си и остави сребърните прибори.

— Трябва да дойдеш с нас, докторе.

Марън продължи да дъвче, преглътна храната и рече:

— Вече ти казах, че вечерям.

Лоуел кимна и след миг Марън усети как някой го сграбчи за рамото. Той се обърна рязко, с едно-единствено движение уви ръка около гърлото на мъжа, повдигна го и опря ножа за хранене на нивото на очите му.

— Не! — чу се гласът на Лоуел. Но той нямаше предвид Марън, а останалите четирима мъже, които вече бяха извадили пистолетите си.
— Пусни го, докторе!

Марън наклони глава надясно, като наблюдаваше отражението на окото на мъжа в ножа и слушаше как човекът се опитва да поеме въздух. После наведе глава и видя, че краката на мъжа висят на един-два сантиметра над пода. Реакцията му беше инстинктивна. Никакви усилия и никакви разсъждения. Всичко започваше отново. Годините на пленничество не го бяха смазали.

— Доктор Марън!

Хрумна му да забие ножа в мозъка на младия мъж, но бързо се отказа. Глупостта и непредсказуемостта бяха свързани. Реакцията на Прайс и вероятно дори на Лоуел беше лесно предвидима, но мъжете наоколо можеше да направят нещо прибързано. Моментът не беше подходящ.

— Съжалявам, Брад. Боя се, че не обичам да ме докосват...

И пусна мъжа, който залитна назад и се хвана за гърлото.

Марън се обърна и учтиво се усмихна на полковника, който полагаше патетични усилия да поддържа илюзията, че командва парада.

— Трябва да дойдеш с нас — повтори Лоуел.

Марън отново седна до масата и избърса ножа.

— Очаквам това с нетърпение, полковник, но първо бих желал да довърша вечерята си. Ако ти и хората ти изчакате навън, ще изляза след минута.

Лоуел не помръдна, само стисна челюсти толкова силно, че Марън си представи как зъбите му скърцат. Лоуел несъмнено искаше да го убие. От години изпитваше такова желание. Но това беше невъзможно, защото противоречеше на заповедите отгоре. Нещата не бяха отишли толкова далеч, че Прайс да му позволи да действа както намери за добре. Още не.

Лоуел най-после кимна към вратата. Хората му го последваха и излязоха, а Марън отпи от виното.

37.

Куин изпъшка отчаяно и удари с показалец клавиша ENTER на преносимия компютър на Ерик. Тя седеше с кръстосани крака на голямото легло и сърфираше в интернет. Задачата, която си бе поставила, би трябвало да е лесна и да не изисква повече от десет минути. Но като всичко останало през последните две седмици, и това се превръщаше в невъзможна бъркотия.

Погледна към Ерик. Той седеше на високо столче в ъгъла на просторния хотелски апартамент, който бе наел. Смуглата му кожа бе побледняла и той изглеждаше малко нервен, но добре зареденото барче в стаята явно помагаше.

— Не мога да открия нищо — каза Куин.

Ерик надигна чаша, пълна с някакво питие.

— Нали ти казах.

— Използвах всички търсачки, които знам, но в Мрежата няма организация на име „Модерна термодинамика“.

Той сви рамене.

— Хайде, Ерик. Ти работиш за тях, за бога! Сигурно знаеш нещо.

— Дават ми поръчките по телефона, Куин. Това не е толкова необикновено. Повечето хора искат услугите ми, но не изгарят от желание да се приближат до човек, за който се предполага, че е прерязал гърлото на приятелката си. Възлагат ми специфични задачи, обикновено тясно специализирани, и аз изпращам отговорите по електронната поща.

Куин се оживи.

— Електронната поща? Какъв е адресът им?

— Не си прави труда. Вече съм го търсил. Имат собствен сървър. Ако се опиташ да го откриеш с търсачка, отваря се празна страница.

Куин затвори лаптопа и се облегна на меките възглавници. Притвори очи и се опита да прогони част от напрежението от раменете и гърба си, макар да допускаше, че е безнадеждно. Не можеше да се

отърси от усещането, че времето ѝ изтича и извратеният тип, убил онези жени, я наблюдава, знае къде е и чака. Планира.

Тя стисна очи още по-здраво.

— Каза, че работиш за тях по проблемите на ядрения синтез...

— По-точно инертни задържащи системи за ядрени реактори — поправи я той.

— Разкажи ми за това.

— Няма какво толкова да разказвам. Синтезът е термоядрена реакция, която слива частиците, вместо да ги дели, както правят съвременните реактори. Слънцето е пример за такъв реактор. При сливането на атомите се освобождава огромно количество енергия и процесът е много по-чист и безопасен от ядрения разпад.

— Тогава залогът при разработването е голям. Искam да кажа, че работата може да е дебела... — Куин не знаеше накъде водят разсъжденията ѝ, но трябваше да мисли в някаква посока и да намери подходящите думи така, че нещата да звучат логично.

— Разбира се. Един ден ядреният синтез ще бъде велико нещо. Но в момента ни делат години от намирането на практически начин да впрегнем енергията, освободена при реакцията.

Куин отвори очи.

— А военните? Има ли военно приложение?

— Всичко в науката има военно приложение. Военните измислят начини да убиват с какво ли не. Всъщност детонацията на водородната бомба включва ядрен синтез, но моята разработка не може да се използва по този начин. Пък и мисля, че никой, дори военните, не вижда необходимост от по-големи бомби, нали?

— Но ако...

— Куин, вярвай ми за това. Знам някои неща по този въпрос. — Ерик се обърна и си наля още питие. — Мисля си... А ако разсъждаваме в съвсем погрешна посока? Психологическият портрет на убиеца звучеше правдоподобно и наистина се вместише в профила на агент на ФБР, но има и други начини на тълкуване. Струва ми се, че на Ренкуист му е било платено. Съгласна ли си?

Тя кимна.

— Е, ако плащат и на някого от ФБР? Това би обяснило умишленото повреждане на колата ти на паркинга в Куонтико и начина, по който КСИД е била манипулирана. А що се отнася до това,

че агентите на ФБР имат достъп до информация за жени, изложени на риск от насилие, много хора разполагат с тези данни. По дяволите, може да го прочетеш дори във вестниците!

— Предлагаш да се насочим към МТД?

— Замисли се. Кои бяха хората в къщата ми?

Куин се обърна на една страна и подпря с ръка главата си.

— Отначало смятахме, че изнудвани бивши затворници помагат на убиеца, но ти вече не мислиш така.

Тя поклати глава.

— Искане ми се да ги беше видяла. Гарантирам, че не бяха престъпници.

— А какви?

— Не знам. Спомняш ли си какво ме попита, когато бяхме в колата? Защо мъжът в къщата на Ренкуист отстъпи, когато се изпречих на пътя? Той нямаше морални задръжки да застреля теб...

— МТД?

Ерик сви рамене.

— Това е само предположение. Ако мъжът работи за „Модерна термодинамика“, има вероятност да са му наредили да не ме наранява. Не искам думите ми да прозвучат арогантно, но аз правя за тях неща, които никой друг не може...

Куин се замисли.

— Трябва да са високопоставени лица в организацията. Да имат достатъчно власт, за да получат договора за програмиране на КСИД и много пари.

— Фанатизираните по високите технологии милионери са много. Мнозина могат да създадат компания като МТД.

Куин стана от леглото и грабна пуловера си от пода.

— Не знам, Ерик. Още много неща не се вписват в картината. Какво точно е МТД и защо за тях никъде няма информация? Ако са създадени специално, за да манипулират КСИД, по-склонна съм да мисля, че ти си на правилна следа. Но ти казваш, че извършват скъпоструваща научноизследователска дейност за ядрени реактори и един господ знае какво още. Пък и, разбира се, трябва да се има предвид кой е източникът на всичко това.

— Източникът?

— Кой ни насочи към МТД? Мъжът, който остави жената в твоята спалня. Ами ако историята с МТД е случайно съвпадение и убиецът я е използвал, за да ни насочи по погрешна следа и да ме накара да те подозирам? Дали не сме просто играчки в ръцете на онзи тип и правим онова, което той иска?

Тя нахлузи пуловера си.

— Отиваме ли някъде? — попита Ерик.

— Гладна съм.

— Да поръчаме да ни донесат храна в стаята...

— Не. Трябва да се махна оттук. Да подишам чист въздух. Да отида някъде, където да размишлявам.

38.

Всичко в бяло.

Четири стени, таван, под, тясно легло и тоалетна. Изчистени и лъснати с безсмислената военна ефикасност, с която Марън бе свикнал. В случая обаче ефектът беше поразителен. Неподозиран шедьовър.

Той седеше на пода и се чувстваше все повече част от бялата празнота наоколо. Колко време беше прекарал, затворен в малкото помещение, вградено в неизползван ъгъл на базата на „Модерна термодинамика“? Не много. Той още усещаше тежестта на храната в стомаха си. Чувството беше някак тягостно и неприсъщо.

След като изпрати навън Лоуел и хората му, Марън бе довършил вечерята си, но преживяването не беше приятно. Вкусът, звуците и уханията бяха избледнели до съкрушителна безличност. Удобствата в дома му, работата и гениалността му се превърнаха в безсъдържателни и безсмислени. В настоящето за него не бе останало нищо. Имаше само бъдеще и минало.

Той винаги взимаше подарък за спомен от жените. Но сега установи, че притежава способността сякаш да се вселява в жертвите и да си спомня всяка от тях с цялата наситеност на детайлите, съществуващи в онзи свършен момент във времето.

Първата беше през 1983, когато Марън беше едва двајсет и шест годишен. Беше непохватно според сегашните му стандарти и абсолютно непланирано. Той я удари с бутилка по главата и тя изпадна в безсъзнание. За миг Марън помисли, че няма да може да я свести. Но накрая дългите ѝ мигли започнаха да потрепват и жената му разкри дълбочината на зелените си очи.

Това, което направи с нея, беше безнадеждно грубо. Марън използва само инструментите, които намери в кутия в мазето ѝ. Тя се бе изхлузила от въжето, докато я оковаваше с клещите, и той едва успя да си възвърне контрола, преди жената да извади кърпата от устата си.

Марън се усмихна, когато почувства как сърцето му подскочи, точно както се бе случило и тогава.

Първия път беше неконтролируема страст. Огън и плам. В много отношения Марън никога повече не постигна отново онази нерафинирана енергичност.

Но това нямаше значение. Той бе компенсирал с усъвършенстването на техниката си. С всяка изминала година страхът и усещането за нещо непознато намаляваха и Марън всеки път научаваше повече — как да причини болка по-ефикасно, как да ги държи все по-дълго живи и в съзнание, за да усещат какво прави с тях, как да ги контролира до такава степен, че да възприемат само това, което им казва, и да чувстват само агонията, която им причинява.

Преди десет години това внимателно поддържано равновесие започна да се разпада. Марън откри, че всеки път се нуждае от повече, а те му дават по-малко. Накрая изостави всичко — съобразяването с обществото, човешкия си облик, работата и бъдещето си. И за кратко време беше истински свободен.

Ето как трябваше да свърши всичко — да бъде над човешките слабости и да притежава неограничена власт, сладострастие и гняв. Но той знаеше, че се е превърнал в нещо друго. Неописуемо.

И тогава се появиха балтиморските полицаи и бъдещият му спасител генерал Ричард Прайс. Неговото предложение заинтригува малката интелектуална искра, която Марън си бе позволил да съхрани — последните остатъци на човешки разум, от които се страхуваше да се освободи напълно. Прайс му предложи всичко и искрата отново пламна. Онова, в което се бе превърнал, рухна и той пак прогледна с човешки очи.

И така беше прекарал последното десетилетие от живота си. Нямаше нищо друго, освен спомени. Жените бяха рядкост и преживяванията бяха деградирали до стерилно антисептично нищо, извършвано със същата прецизност на робот, която бе създала стаята около него.

Нямаше да допусне отново тази грешка. Този път нямаше да има искра, която да го унищожи. Марън щеше да бъде своята същност.

39.

— Искаш ли още кола?

Сервитьорката гледаше Ерик и сияеше. Тя беше на около деветнайсет години и имаше дълги коси, боядисани в неестествено черен цвят. По някаква причина Куин не искаше да приеме факта, че момичето е поразително красиво.

— Чудесно. Благодаря — отговори Ерик и плъзна пълната до половина чаша по масата.

На Куин ѝ хрумна да каже, че чашата ѝ с вода е празна от петнайсет минути, но беше сигурна, че на сервитьорката не ѝ пука.

Младото момиче остана съсредоточено върху Ерик, докато отстъпваше назад, после спря, след като бе направило само няколко крачки.

— Извинявай, не се ли познаваме отнякъде?

Куин завъртя очи.

— Чакай. Не свириш ли в онази група „Фейт Войд“?

— Не.

— Ще се побъркам! Виждала съм те някъде.

— Гледаш ли „Най-търсените престъпници в Америка“?

Ерик го каза толкова спокойно и искрено, че сервитьорката не знаеше как да реагира. Устните ѝ се разтеглиха в усмивка, но после стана сериозна. Когато най-после се обърна и тръгна, тя беше още по-заинтригувана от него.

— Ако искаш да бъдеш с нея, Ерик, ще трябва да обещаеш да я храниш и да я извеждаш всеки ден.

— Не. Те никога не остават толкова дълго.

Куин трепна и съжали, че си е отворила устата. След всичко, което се бе случило, не беше трудно да забрави къде бе намерила Ерик — сам, в стар склад, в затънтен край на Окръг Колумбия. Тя се запита колко дълго бе продължила най-сериозната му връзка. Колко ли време минаваше, преди жената да бъде осведомена за детектив Рой Ренкуист и спомена за Лиза Еган?

— Съжалявам, Ерик. Това беше глупава шега — каза тя, без да е сигурна, че наистина е така. Не ѝ беше присъщо да каже нещо такова, без да го обмисли.

Усмивката му изглеждаше искрена.

— Знам.

Сервитьорката се появи отново и сложи на масата пълна чаша с кока-кола.

— Реши ли какво ще поръчаш? — попита тя, и този път съсредоточена изцяло върху Ерик.

— За мен сандвич с пиле на грил, а за нея спагети — отговори той и ѝ върна менюто. — Благодаря!

Куин наблюдава няколко минути как момичето умело си проправя път през претъпкания бар, после се обърна към Ерик.

— Не мога да се отърся от чувството, че се гмуркаме в басейн, без да погледнем дали вътре има вода.

— Разбирам какво имаш предвид. Но това е единствената насока, която се очертава.

— Мисля, че „насока“ звучи твърде оптимистично. Ние сме играчки в ръцете на онзи извратен тип и не се справяме добре. Не успяхме да открием нищо за МТД...

— Това не е съвсем вярно.

— Мислиш ли?

— Разбира се, че не е. Знаем, че те са компания за високи технологии, занимаваща се с ядрена енергия и компютърно програмиране, а вероятно и с други неща. Според мен може да бъдем сигурни, че изпълняват и секретни поръчки за правителството.

— Защо смяташ така?

— Ами те не подскочат нагоре-надолу, опитвайки се да привлекат клиенти. Явно са достатъчно финансирани. Ядреният синтез е скъпоструваща област за научно изследване, а те дори не си направиха труда да преговарят с мен за хонорара ми. Само аз им коствам около сто и петдесет хиляди долара на година. Мисля, че може да ги определим като акционерно дружество между големи предприемачи или една от онези странни псевдоправителствени организации, занимаващи се с неща, в които никой не иска пряко да се замесва.

Куин сви рамене.

— Страхотно. Много умно. Но докъде ни довежда това?

— Почти доникъде — призна той. — Но и двамата имаме контакти с дейността им. Може би познаваме някой, които ще ни каже повече за МТД.

— Не искам думите ми да прозвучат песимистично, но какво от това? Какво ще стане, ако научим, че МТД е акционерно дружество между „Боинг“ и TRW, с цел да направят бомба, която да взриви Земята? Или че МТД е прикритие на Военноморската флота или на ЦРУ? Дори да допуснем, че онзи тип работи за някоя от тези организации, ще стесним кръга само до двайсетина хиляди души.

На Куин ѝ ставаше все по-трудно да сдържа яда си. Потискащата истина беше, че след два опита да я убият тя не знаеше повече, отколкото преди два дни, след като получи материалите от разследванията.

— Мисля, че си заслужава да проверим.

— Не съм убедена. Който и да е онзи негодник, той е много умен. Ако се отправим в тази посока, смятам, че или няма да открием нищо, или ще открием онова, което той иска.

— Тогава какво предлагаш?

— Трябва да направим нещо неочаквано.

— Какво? Да идем при ченгетата?

Куин поклати глава.

— Не можем да им вярваме. Разбрахме това. Пък и те вероятно... ще стигнат до погрешни изводи за теб.

— Не е необходимо да заобикаляш истината, Куин. Кажи го направо — когато преровят останките от къщата ми и намерят жената, ченгетата ще ме разпънат на кръст.

— Съжалявам, Ерик, че те забърках в тази история.

— Няма нищо. Животът ми не беше толкова интересен, преди да се появиш — каза той с мрачен фатализъм.

— Е, какъв е планът? Пластична хирургия? Бягство в Антарктида? Или чаша с отрова?

— Не знам. — Тя се облегна на хладната стена на сепарето и опита да се отърси от страха, който я стягаше в хватката си. Но в момента нямаше време за това. — Мисля, че трябва да забравим за МТД и да се съсредоточим върху убиеца.

— Звучи добре. Но как?

— Такива типове винаги са манияци по контрола, нали?

— Ти си експертът.

Куин се намръщи, но не долови ирония в гласа му.

— Те са и ловци. За тях е много важно да намерят подходящата жертва, с която да осъществят фантазиите си. Да допуснем, че имаме право и онзи тип се е принудил да се задоволи с не толкова съвършени жертви, след като едва не са го заловили да... ъмм...

— Да убива Лиза. — Ерик изрече думите, които Куин не искаше да произнесе.

— Да. Съжалявам. Може да предположим, че първите жертви са отговаряли на идеала му — млади, красиви и добре образовани. Такива жени не растат по дърветата...

— На мен ли го казваш...

— Как ги намира? Те са били специалисти в различни области, дошли са от различни части на страната и са работели в различни компании. Човек, който е способен да препрограмира КСИД, не би оставил на случайността такова важно нещо като подбора.

— Искаш да кажеш, че той има система. Например работа, която му позволява да установява контакт с тези жени.

— Точно така. Може да работи в отдела за човешки ресурси на компания, в който всички те са кандидатствали, но не са били назначени.

Ерик започна да върти лъжицата си на масата, сякаш опитваше да се самохипнотизира.

— Може би. Но може и да е нещо по-банално. Ако всички са били отличнички като деца? Или са имали феноменални резултати на SAT^[1]?

Двамата млъкнаха, когато сервитьорката се приближи и сервира поръчката.

— Да ти предложи ли нещо друго? Още кола?

[1] Scholastic Aptitude Test — изпит за оценяване на знанията по английски език и математика, с който се кандидатства в колежи и университети. — Б.пр. ↑

40.

— Стига Куин! Това е безумие — каза Ерик. — Дори червеите са достатъчно умни, за да се учат от грешките си.

Тя трябваше да признае, че усещането за нещо вече видяно я притеснява. Добре поддържаните къщи и големите дървета от двете страни на улицата не се различаваха от онези в квартала на Ренкуист. И не беше толкова лесно да забрави, че асфалтът там вероятно още е изцапан с кръвта ѝ.

Те отново стояха до колата на Ерик, паркирана на тясна странична уличка, и гледаха към бяла двуетажна къща. На алеята имаше две коли и щорите бяха вдигнати, макар че беше невъзможно да се види нещо през ярката светлина, отразяваща се в прозорците.

Ерик допря пръст в средата на челото ѝ.

— Този път те ще се прицелят точно тук.

— Мисля, че това няма да им помогне — каза Куин, огледа новия си сив костюм, приглади полата и махна въображаема прашинка от сакото. Тя се бавеше нарочно и го съзнаваше. — Как изглеждам?

— Нека да дойда с теб.

Куин протегна ръка над рамото му и леко дръпна завързаната му на опашка коса.

— Мислиш, че на мен няма да повярват?

— Пет минути с ножицата, и ще приличам на дете от реклама.

Тя поклати глава.

— Знаеш, че така е по-безопасно. Миналия път това ни спаси.

— На косъм.

— Престани, Ерик. — Куин сложи ръка на рамото му. — Не се притеснявай толкова много. Ще се върна след няколко минути.

Тя пресече улицата, като подтичваше и въртеше глава наляво и надясно, оглеждайки тихия квартал на утринната светлина. Нямахме никого. Също като миналия път.

— Добро утро! — промълви Куин, когато спря пред верандата и се втренчи в затворената врата. Гласът ѝ потрепери.

— Добро утро! — по-силно каза тя. Така беше по-добре.

Натисна звънеца и отстъпи няколко крачки назад, за да може да избяга по-бързо. После хвърли бърз поглед през рамо и малко се успокои, като видя, че Ерик е в колата и от ауспуха излиза пушек.

— Добро утро, млада госпожице!

Мъжът беше по-възрастен, отколкото Куин очакваше. Прошарени коси, сивкава кожа и малко прегърбен. На лицето му бе изписана лека подозрителност, но нямаше заплаха, нито знак, че я познава. Тя си позволи да се отпусне малко. Човекът вероятно я мислеше за представител на „Свидетели на Йехова“ или нещо подобно.

— Господин Танър?

Мъжът кимна.

— Аз съм Куин Бари от ФБР. — Тя извади служебната си карта и му я показа. — Питам се дали мога да отнема няколко минути от времето ви.

Той изглеждаше озадачен.

— За какво става дума?

— За дъщеря ви, сър. За Катерин.

Мускулите на лицето му се отпуснаха, когато чу името. Куин не беше сигурна дали Танър ще се съгласи да говори, но той се дръпна встрани и ѝ направи място да влезе.

— Пит? Кой е? — чу се женски глас някъде от задната част на къщата.

Танър застана неподвижно и изгледа минаващата покрай него Куин, без да отговори.

— Пит?

Жената, която се появи на стълбите, изглеждаше много по-млада от съпруга си, макар че според Куин двамата бяха на една и съща възраст.

— Добро утро! — каза тя.

Куин протегна ръка.

— Госпожа Танър? Аз съм Куин Бари от ФБР. Бих искала да разговарям с вас и съпруга ви за Катерин.

— Катерин — повтори жената. Гласът ѝ беше тих, но в ръкостискането ѝ не личеше отчаяние, както при ръкуването със съпруга ѝ. — Заповядайте.

Тя посочи към всекидневната. Куин я последва и седна на дивана. Госпожа Танър се настани срещу нея, но съпругът ѝ застана в ъгъла на стаята.

— Какво ви интересува?

— Възобновяваме разследването за смъртта на Катерин...

— ФБР? Защо ФБР ще разследва автомобилна катастрофа?

Катерин Танър беше първата жертва, за която Куин имаше информация. Убиецът я бе изгорил заедно с колата ѝ.

— Открихме доказателства, които насочват... че не е било катастрофа.

— Какви доказателства?

Куин не видя причина да излъже.

— На мястото е имало кръв, която не е била на дъщеря ви. Използвайки нова технология, ние свързахме кръвната проба с убийствата на няколко други жени.

— Господи! Искате да кажете...

— Не!

Изненадващо силният вик на Пит Танър накара съпругата му да млъкне. Двете се обърнаха към него.

— Беше нещастен случай. Стана преди десет години. Тя загина при автомобилна злополука. Така ни казаха вашите хора.

— Съжалявам, сър...

— Не ми казвайте, че съжалявате! Никой от вас не съжалява! Не направихте нищо! А сега идвате тук и...

— Питър!

Той млъкна, но гневът в очите му остана.

— Държиш се грубо с гостенката. Тази млада жена още е била в прогимназията, когато Катерин ни напусна.

Питър наведе глава и се вторачи в килима.

— Закуската е на печката — добави съпругата му. — Защо не идеш да провериш дали е готова?

Той излезе от стаята. Раменете му се прегърбиха още повече, сякаш споменът за дъщеря му имаше физическа тежест.

— Съжалявам за избухването му — каза госпожа Танър.

— Не е необходимо да се извинявате, госпожо.

— Той така и не превъзмогна загубата на Кати. И с двама ни е така. Вероятно от докладите по случая знаете, че не приехме смъртта ѝ

за злополука и се опитахме да убедим полицаите да не прекратяват разследването. Минаха години, но още не можем да се примирим със случилото се. А сега се появявате вие и...

— Защо мислехте, че не е нещастен случай?

— Тя беше внимателен шофьор, а и нямаше причина да кара по онова шосе... — Гласът ѝ заглъхна за миг. — Не искахме да повярваме, че е загинала... ей така, за нищо. И че сме я загубили, защото е посегнала да усили радиото или ѝ се е доспало, или... Да изгубиш детето си е най-голямото нещастие, което може да ти се случи. Правиш всичко възможно, за да прикриеш чувствата си и да не приемеш истината. И за известно време търсенето на виновник помага.

Притеснението на Куин, че засилва болката на тази жена, започна да измества нервността, която изпитваше от посещението си в къщата. Но трябваше да остане съсредоточена. Колкото по-бързо си тръгнеше, толкова по-добре щеше да е за всички.

— Съжалявам, че ви карам да страдате, госпожо Танър, но сигурно разбирате, че това е важно.

— Разбира се, че ще направя всичко възможно, за да помогна.

Куин се усмихна признателно.

— Интересуват ме писмата, тетрадките от училище, заявления за работа и записки от събеседвания на Катерин. Запазихте ли тези неща?

Госпожа Танър бавно кимна и когато отговори, гласът ѝ беше някак хладен и резервиран.

— Запазихме всичко.

41.

Марън не помръдна, когато вратата на временния му затвор се отвори. В стаята влязоха трима млади мъже, които го заобиколиха и се вторачиха в него, скрити зад абсолютната си анонимност. Разбира се, тази анонимност беше илюзия. Той знаеше имената им, кои са родителите им, къде живеят, какво образование имат и резултатите от психологическите им тестове. Марън знаеше всичко.

Той стана бавно от пода, излезе през отворената врата и тръгна по коридора. Съзнаваше, че мъжете вървят след него. Не отвръщаше на почтителните поздрави и думи на хората, покрай които минаваше. Никой от тях не съществуваше за него. Те бяха изпълнили предназначението си и сега трябваше да бъдат зачеркнати.

Тримата мъже не го последваха в кабинета на генерал Прайс, а заеха позиции пред вратата и я затвориха. Марън стъпваше по дебелия килим, без да си прави труда да обърне внимание на присъствието на Брад Лоуел, който стоеше в отсрещния ъгъл. Ръката му многозначително бе скрита под сакото. Малко театрално, но поне показваше проблясък на въображение.

— Мислиш, че си незаменим.

Марън седна и погледна снимката на ниската масичка зад Прайс. Беше я виждал само няколко пъти, и то винаги, когато пристигнеше без предизвестие. Прайс обикновено я махаше преди срещите им.

Фотографията показваше Прайс със съпругата му, почти трийсет години по-млада от него, и малката им дъщеря, която се бе родила, когато генералът беше на петдесет и две. Патетичен опит за безсмъртие на възрастен човек, чиито способности и сили клоняха към заник.

— Наистина съм незаменим — отговори Марън, още съсредоточен върху снимката.

Името на дъщерята беше Рейчъл. Хубаво момиче. Дълги руси коси, невероятно гладка кожа и малки гърди, само загатващи в какво

ще се превърнат. Сега беше в десети клас в гимназията във Фолс Чърч и се учеше много добре.

— Надценяваш се, докторе — каза Прайс с тон, какъвто Марън не бе чувал дотогава. Авторитарен, безчувствен и леко снизходителен. Глас на командващ. — Системата ти не е единствената възможност за избор, която се открива пред военните.

— Но е единствената, която ще проработи. — Марън се облегна назад и кръстоса крака. — Аз представлявам военните, генерале. Времето на униформените главорези мина. Сега такива хора могат да послужат само за да позират пред камерите и фотоапаратите или като пионки, които трябва да бъдат жертвани. Хората като мен водят истинската война.

— Хората като теб? — не се сдържа Брад Лоуел. — Ти не си нищо повече от психопат садист, който изпитва удоволствие от убиването на беззащитни жени! Как би могъл да разбереш какво е да си войник...

— Брад! — възпря го Прайс.

— Ах, честта и достойнството на войника! Смелостта, която се изисква, за да обстрелваш със снаряди безпомощни селяни. Неоценимата храброст да бомбардираш от стратосферата технологично изостанали страни. — Марън се намести на стола така, че да вижда Лоуел. — Колко деца си изгорил, полковник? И как си се почувствал? Да убиеш хиляди с едно докосване на копчето? Като бог ли се почувства?

— Млъкни, шибан боклук!

Лоуел извади ръката си — за негово съжаление празна — и се хвърли напред.

— Брад! — изкрещя Прайс и скочи от стола. — Достатъчно! Престани!

Лоуел спря на метър и половина между него и Марън, който дори не реагира на потенциалната заплаха. Всъщност нямаше реална опасност. Все още можеше да се довери на Прайс да се погрижи за това.

— Всичко спира сега, веднага, доктор Марън — каза Прайс, продължавайки със смешните си усилия да доминира.

— Съжалявам. Не съм сигурен какво имаш предвид.

— Ще се предадеш под постоянно наблюдение на екипа на полковника. Ще те придружават до дома ти след работа и после обратно. Няма да напускаш къщата си, освен когато идваш тук. Няма да правиш нищо друго, освен да довършиш проекта.

Марън кимна, преструвайки се, че обмисля думите му.

— А ако не мога да работя при тези условия, генерале? Тогава какво ще стане? И двамата знаем, че има само един човек, способен да довърши този проект. А Ерик Туейн не би пожелал да работи върху оръжейни системи.

Очите на Прайс блеснаха при споменаването на името Туейн. Марън знаеше, че реакцията му ще бъде такава.

— Не надценявай моя патриотизъм, докторе. Ще прекратя проекта толкова бързо, че ще ти се завие свят.

Загатнатата заплаха беше очевидна. Краят на проекта щеше да бъде и краят на доктор Едуард Марън. Но думите прозвучаха неубедително. В случая патриотизмът на Прайс беше неуместен, но не и неговата амбициозност. И Марън не смяташе, че я надценява. Той промени изражението на лицето си така, че да показва колебание. Макар че работата не беше довършена, според плана му нещата в МТД трябваше да останат непроменени още известно време.

Прайс видя промяната у него и предположи, че най-после е спечелил контрола, който искаше.

— Спомена Ерик Туейн, докторе. Смятаме, че той е замесен с жена, която разследва... ситуацията. Мислим, че тя се е свързала с него, защото той беше обвинен за инцидента в „Джон Хопкинс“.

Ситуация. Инцидент. Марън прикри насмешката от факта, че Прайс употребява такива безобидни евфемизми.

— Изключително важно е да го намерим. — Генералът направи театрална пауза. — Заради двама ни.

Марън бавно кимна, сякаш се опитваше да вземе решение, и накрая каза:

— Мисля, че мога да помогна.

Усмивката на Прайс беше почти незабележима, когато Марън се наведе напред и взе тефтер от голямото бюро пред него. Той написа нещо и сетне го бутна към Прайс.

— Какво е това? — попита Прайс, след като прочете списъка от дванайсет имена. — Тирел Дариън? Той не работи ли за нас?

— Трима от тези хора работят за нас — отговори Марън. — Мисля, че е вероятно Туейн да се свърже с някого от тях.

— Защо?

Защото Марън бе казал на Куин за връзката с МТД. Той предполагаше, че Ерик ще се обади на хора от различни научни области, за да разбере нещо за компанията. Всъщност не беше изключено той и красивата Куин Бари вече да са открили неговата самоличност. Разбира се, нямаше да е практично да каже на Прайс всичко това.

— Наречи го интуиция, генерале.

42.

— Наистина ми се иска да не беше го правил — каза Куин, макар да съзнаваше, че малко или повече говори на себе си.

Тя вече знаеше, че леко наведената глава и опулените очи на Ерик са признак на максимална концентрация. Той седеше неподвижно и гледаше големите букви, надраскани с черен маркер на стената на хотелската стая.

ГИМНАЗИЯ
РЕЗУЛТАТИ ОТ SAT
ТЪРСЕНЕ НА РАБОТА
СТУДЕНТКА
ЗАВЪРШИЛА
ДОСТЪП ДО СЕКРЕТНА ИНФОРМАЦИЯ
ДРУГИ

Куин запълзя по пода, взе друг от кашоните, побрали историята на краткия живот на Шанън Дорси, и го довлече до онази част от килима, която си бе запазила като работно място.

Както се оказа, родителите на Шанън не бяха по-склонни от майката и бащата на Катерин Танър да се откажат от личните вещи на мъртвата си дъщеря. Те проявиха малко по-голяма предпазливост в съгласието си да ги дадат на ФБР, на Куин, но накрая се бяха съгласили.

— Мисля, че... Да, ето резултата от SAT на Шанън — каза Куин, като сложи на коленете си купчина листове. — Хиляда триста и деветнайсет точки. Не е зле.

Думите ѝ изтръгнаха Ерик от унеса. Той прекоси стаята и скъса лепенките на един от кашоните на Катерин. Потискащата миризма на мухъл изведнъж се засили.

— Какво намери?

Ерик опря гръб в стената и се плъзна до пода, като държеше стар спортен трофей и купчина разноцветни тетрадки.

— Моля?

— Какво откри за изпитите SAT?

— Аха. Хиляда петстотин и осемдесет точки.

— Сериозно?

— Изненадва ли те?

— Ти имаш хиляда и шестстотин точки.

— Пропуснах да спомена нещо. — Той сви рамене. — Бях едва деветгодишен.

— Край! — каза Куин, вдигна очилата на главата си и потърка очи.

Часовникът показваше шестнайсет часа. Това означаваше, че преглеждат кашоните почти от пет часа. Тя сложи купчина любовни писма на Шанън в кашон, пълен с малки плюшени животни, и запълзя по килима към Ерик.

— Кафе — рече Куин и се отпусна до него.

Той обърна последната страница на служебната характеристика на Катерин Танър от работата ѝ в стола на колежа.

— Мислех, че не обичаш кафе.

Тя се намръщи, наведе се пред него и почти легна върху краката му, закривайки с тялото си листовете, и взе кафеника от кашона до Ерик.

— Мога ли да ти помогна с нещо? — попита Куин и си наля пълна чаша.

Той я бутна лекичко, опитвайки се да я отмести.

— Ами... малко ме разсейваш.

— Да. Съжалявам. — Тя се дръпна, облиза лъжицата, с която бе разбъркала кафето си, и направи гримаса, усещайки горчивия вкус. — Сериозно. Какво да направя?

— Нищо. Не остава още много.

Куин легна на пода и подпря глава на крака му. Беше ѝ малко трудно да пие в тази поза, но почувства, че схванатите мускули на врата ѝ се отпускат.

Повечето кашони бяха напълнени отново и сложени на леглото, което двамата бяха избутали в ъгъла. До стената, под надписите, надраскани от Ерик, бяха наредени купчини с документите на мъртвите жени.

Въпреки топлината в стаята и на кафето Куин усещаше хлад. Тя изпитваше известен страх да бъде обградена от всички тези неща — книжни спомени за плът и кръв и за млади жени, които бяха дишали, работили, учили и чувствали, а после умрели от ужасяваща смърт без каквато и да било причина.

От друга страна им провървя, че получиха книгата. Разполагаха с почти всичко, останало от първите две жертви на убиеца. За съжаление се оказа невъзможно да вземат нещата на Лиза Еган. След нейната смърт родителите ѝ се бяха преместили в Калифорния. Но в известно отношение Куин беше благодарна за това. От време на време те попадаха на някоя стара снимка или вещ, леко ухаеща на парфюм, или на бележка, разказваща за някаква радостна случка или победа, и за миг убитите млади жени сякаш оживяваха. Беше трудно човек да остане обективен.

Куин изведнъж осъзна, че Ерик е спрял да прелиства страниците и нетърпеливо барабани с пръсти. Той се опита да измъкне крака си изпод главата ѝ, но купчините с кашони и кутии около него му попречиха.

— Това не ми помага да се концентрирам.

— Шшт! Мисля — измърмори тя, затвори очи и сложи чашата с кафе на килима.

— Готово!

Куин отвори очи и за миг се обърка. Заспала ли беше?

— Какво?

— Това беше последният кашон.

— Откри ли нещо друго?

— Не.

— Е, с какво разполагаме? — попита Куин и се подпря на лакът.

— Да видим. — Ерик запълзя по пода и седна пред книгата, наредени до стената. Под всеки надпис, който бе надраскал, имаше купчина, с изключение на един — ДОСТЪП ДО СЕКРЕТНА

ИНФОРМАЦИЯ. — Изглежда ФБР не са имали причина да проверяват някоя от тях. И сред вещите на Катерин няма копие от заявление за кандидатстване за работа във ФБР.

Куин се намръщи.

— И в нещата на Шанън не се споменава за ФБР. А Лиза?

Той сви рамене и поклати глава.

— Доколкото знам, тя само учеше. Не работеше.

— Тогава връзката с ФБР продължава да ни се изплъзва.

— При това бързо.

Куин тихо въздъхна и отпи от вече изстиналото кафе.

— Добре. С какво друго разполагаме?

Ерик се приближи до купчината под надписа ГИМНАЗИЯ.

— Посещавали са различни училища на стотици километри разстояние едно от друго — прелиствайки страниците, каза той. — И двете са се учили добре. Лиза и аз не сме разговаряли за това, но предполагам, че и тя е била отличничка, защото после е учила в Принстън.

— А другите интереси?

Той вдигна купчина панделки, завързани с ластик.

— Катерин е била плувкиня. Лиза и Шанън не са се занимавали със спорт. Всички са получили академични награди, но в различни области и от различни организации. Катерин е вписана в „Кой кой е“, но Шанън не е. За Лиза не знам...

— А резултатите от тестовете SAT?

Той сви рамене.

— Представили са се добре, но не и феноменално. Пък и откъде служителите в SAT ще знаят как изглеждат момичетата?

— Провеждащите изпита?

— Как ще разберат какви са резултатите им?

Куин се намръщи.

— Имаш право. Твърде сложно е. Мисля, че онзи тип има система, която е малко по-... как да кажа...

— Елегантна?

— Точно така.

— Давай по-нататък. Работа. Работили ли са за правителството?

Ерик прерови купчината и поклати глава.

— Шанън е работила за три големи фармацевтични компании. Намерих и писма от Южна Америка, където е писала дисертация за саламандрите или нещо подобно. Преди да се дипломира, Катерин е подписала договор с „Интел“.

— Казваш, че Лиза не е работила, докато е учила?

Той кимна.

— Започва да ми прилича на губене на време.

— Не. Трябва да има нещо, което свързва тези момичета. Колежите?

Ерик взе висока купчина с документи и запълзя обратно към Куин. Той ѝ даде всичко, свързано с Шанън, а останалото запази за себе си.

— И така, Катерин е учила в Масачузетския технологичен институт. Има документи за кандидатстване в „Хопкинс“. — Тя го погледна, но Ерик поклати глава. — Обаче не знаем дали ги е изпратила. Има и писма, че е приета в Принстън и в Университета на Вирджиния. Не е успяла да влезе в Йейл.

Лицето на Ерик изведнъж доби хладно изражение.

— Добре ли си?

— Шанън е учила в Калифорнийския технологичен институт — каза той. — Има писма, че са я приели и в Станфорд, и в Харвард. И в Университета на Вирджиния.

Куин рязко вдигна глава.

— Университета на Вирджиния? А Лиза кандидатствала ли е там?

— Нямам представа. Възможно е.

— Господи! Това може да е връзката. — Тя скочи, но не знаеше какво да направи.

— Успокой се, Куин. И двете са от този район, а Университетът на Вирджиния е голямо учебно заведение. Може да е случайно съвпадение.

— А родителите на Лиза? Те сигурно знаят, нали? Как можем да се свържем с тях?

Ерик изглеждаше озадачен, сякаш не можеше да проумее какво става.

— Ерик! Как да намерим телефонния им номер? От „Справки“? Знаеш ли адреса им? А по интернет?

Тя крачеше напред-назад и не забеляза, че той надраска нещо на къс хартия. После я хвана за крака и каза:

— Опитай този номер. Отпреди десет години е, но може още да живеят там.

Куин застина за миг, после грабна листчето от ръката му.

— Защо не ми каза, че го знаеш, по дяволите?

— Точно това направих.

— Аз ли да се обадя, или ти?

— По-добре ти. Родителите на Лиза не говорят с мен.

— А, да.

След четвъртото позвъняване от другия край на линията се чу женски глас.

— Ало?

— Госпожа Еган?

— На телефона.

— Обажда се Куин Бари от ФБР.

Мълчание.

— Там ли сте?

— Съжалявам. ФБР ли казахте?

— Да, госпожо. Извинявам се, че повдигам този въпрос по телефона, но възобновихме разследването по смъртта на дъщеря ви.

Отново мълчание.

— Добре ли сте, госпожо?

— Открихте ли нови доказателства? Арестувахте ли... Ерик Туейн?

— Не. Всъщност господин Туейн вече не е заподозрян.

Усмивката на Ерик беше малко тъжна, но той намери сили да вдигне палец.

— Вече не е заподозрян?

— Не, госпожо. Разполагаме с доказателства, че той не е замесен. Смятаме, че смъртта на Лиза може да е свързана с убийствата на няколко други жени...

— Мили боже! Но полицаите ни казаха...

— Искам да ви задам един въпрос — прекъсна я Куин. — Спомняте ли си дали дъщеря ви е кандидатствала в Университета на Вирджиния?

Госпожа Еган не отговори веднага и с всяка изминала секунда на мълчание сърцето на Куин ускоряваше ритъма си.

— Мисля, че да.

— Сигурна ли сте?

Ерик стана, приближи се и долепи ухо до слушалката.

— Да. Но не се записа там. Само кандидатства в Университета на Вирджиния като резервен вариант.

Ерик застана пред Куин и без да издава звук, беззвучно изрече думата „събеседване“. Тя кимна.

— Ходила ли е там на събеседване?

— Ами... не.

Ентусиазмът на Ерик видимо намаля.

— Благодаря, госпожо Еган, много ми помогнахте. Ще ви държим в течение.

— Чакайте! Може ли...

Куин затвори и видя, че Ерик отново крачи из стаята.

— Как е разбрал? — попита той.

— Какво?

— Как изглежда Лиза. Тя не е ходила там.

Куин загриза палеца си, после пак взе телефона и се обади на „Справки“.

— Бихте ли ме свързали с канцеларията в Университета на Вирджиния?

По линията се чуха няколко изщраквания и после глас:

— Канцелария, аз съм Карла. С какво мога да ви помогна?

— Имам въпрос за процедурата по кандидатстване. Искате ли снимка на кандидатите?

— Снимка? Не.

— Така ли? — Куин изведнъж се почувства немощна и седна на кашона зад нея. Беше толкова сигурна, че е открила връзката!

— Не, госпожо. Премахнахме това изискване през 1998 година.

— Бинго! — каза Куин и затвори телефона.

— Искат снимка на формуляра за кандидатстване?

— Искали са до 1998 година.

— Господи! — Ерик отново започна да крачи напред-назад.

— Това трябва да е. Той е работил в Университета на Вирджиния на длъжност, която му е давала достъп до документите за

кандидатстване, и е избирал онези, които го интересуват — умни и хубави момичета. После е чакал...

Гласът ѝ потрепери. Обзе я ужас при мисълта как някакъв извратен садист разглежда снимките на млади момичета, четете есетата им и решава дали ще бъдат забавни жертви.

— И е наблюдавал — довърши мисълта ѝ Ерик. — Как се развива животът им, в какви се превръщат. И ако още го интересуват, когато стигнат до определена възраст...

Куин се наведе напред и подпря лакти на коленете си, като го слушаше с половин ухо. Най-после знаеха нещо за убиеца. За пръв път, откакто бе започнала тази история, те имаха предимство. Но тя знаеше, че това няма да е за дълго.

— Какво смяташ да правим, Куин? Сега разполагаме с достатъчно информация. Само трябва да прегледаме архивите за служителите в Университета на Вирджиния и да намерим всички бели мъже, които са имали достъп до документите през оня период. И после да открием кой от тях работи за „Модерна термодинамика“.

— Пропусна част от описанието. Човек, който е работил в Университета на Вирджиния и сега е влиятелен член на организация със сериозни ресурси. Спомни си КСИД. И Ренкуист.

— Във ФБР трябва да има някой, на когото да се обадим, Куин. Да не е свързан с КСИД. И да му имаме доверие.

Тя поклати глава.

— Знам ли... Може би. Има един човек на име Марк Биймън...

Ерик престана да крачи.

— Къде съм чувал това име... Не е ли онзи тип, на когото прехвърлиха отговорността за подслушването на телефоните? Пишеше го във вестниците.

— Да. Сега той е шеф на клона на ФБР във Финикс. Говори се, че му хлопа дъската. Но не е корумпиран.

Ерик посочи телефона, но Куин не помръдна.

— Ами хората, който изгориха къщата ти, Ерик? Каза, че приличали на правителствени агенти.

— За мен всеки в костюм изглежда като правителствен агент. Не е задължително това да означава нещо.

— Но ако имаш право? Ако е замесено ФБР?

Той се замисли за миг, но сетне поклати глава.

— Мисля, че това е малко вероятно.
Тя се облегна на стената и не каза нищо.
— Куин? — колебливо попита Ерик. — Малко вероятно е, нали?
Куин пак не отговори.
— Криеш нещо от мен. Какво?
Тя го погледна в очите.
— Обещай, че няма да се вбесиш.

43.

— Готова ли си?

Сюзан Прескът вдигна автоматичния пистолет до лицето си и кимна. Брад Лоуел пъхна електронната карта в ключалката, огледа още веднъж безлюдния коридор, отвори вратата, насочи пистолета и влетя в хотелската стая. Прескът влезе след него и хукна към малката баня.

— Чисто е — каза тя.

— По дяволите!

Лоуел се придвижи до средата на стаята и бавно обиколи, вглеждайки се във всеки ъгъл. Куин Бари е била тук само допреди два часа, когато се е обадила на родителите на Лиза Еган, за да задава въпроси за Университета на Вирджиния!

— Добре, Сюзан. Да видим какво ще намерим.

Мебелите бяха преместени до стената. Лоуел погледна под леглото и претърси омотаните одеяла, а Прескът отвори чекмеджетата на бюрото.

— Откри ли нещо?

Тя прегледа купчината евтина хотелска хартия за писма, за да види дали там е написано нещо.

— Не.

— По дяволите!

— Не са се отписали. Може да се върнат.

Той поклати глава и извади от джоба си мобилен телефон.

— Не. Заминали са.

Прескът продължи да претърсва стаята и отмести леглото от стената.

Лоуел набра някакъв номер.

— Сър, трябва да видите нещо — каза Сюзан.

Той се приближи до нея и прочете надрасканото с черен маркер на стената.

ГИМНАЗИЯ
РЕЗУЛТАТИ ОТ SAT
ТЪРСЕНЕ НА РАБОТА
СТУДЕНТКА
ЗАВЪРШИЛА
ДОСТЪП ДО СЕКРЕТНА ИНФОРМАЦИЯ
ДРУГИ

— Направи снимка — нареди Лоуел.

Телефонът от другата страна извънх два пъти и после се чу глас.

— Ало?

— Тук няма никого. Какво откри?

— Свързали са се с две от другите семейства... лично, сър.

— Господи!

Семействата на жертвите на Марън не бяха приоритет и никой не ги наблюдаваше. Лоуел бе принуден да разчита само на подслушвателни устройства.

— С кои?

— Дорси и Танър.

— И?

— Бари се представила за служител на ФБР и казала на родителите, че Бюрото разследва вероятна връзка между смъртта на дъщеря им и убийствата на други млади жени из страната. Поискала да види личните вещи на жертвата. Особено много я интересували писмените сведения и документи.

Лоуел отново погледна написаното на стената.

— Нека да отгатна. Неща, свързани с гимназията, колежа и работните им места.

От другата страна на линията последва кратко мълчание.

— Да, сър. Как...

— Дали ли са ги?

— Да, сър. Те са си тръгнали и от двете къщи с по няколко кашона.

Лоуел кимна. Това обясняваше защо мебелите бяха разместени. Бари и Туейн бяха използвали пода, за да подредят информацията, до която се бяха добрали.

— Има ли нещо за семействата на другите жени?

— Не, сър. Да изпратим ли хора да наблюдават къщите им?

Лоуел се замисли за миг. Куин Бари се бе оказала изключително упорит и неочаквано умен противник. Какво ли ще направи?

— Не — отговори той. — Но вдигни Сандерсън от фермата на бащата на Бари и го изпрати в Университета на Вирджиния.

— Ще има ли особени заповеди, сър?

— Само му кажи да си отваря очите на четири. Куин Бари може да се появи там. Има ли нещо интересно от подслушването в другите къщи?

— Не, сър.

Лоуел прекъсна връзката. Светкавицата на фотоапарата на Прескът блесна.

— Засне ли надписите?

— Да, сър.

— Има ли нещо друго тук?

— Не.

— Тогава да изчезваме, по дяволите!

44.

Ерик се наведе още по-надолу под капака на колата, без да има представа какво да прави. Той намести бейзболната си шапка и тъмните очила, които си бе сложил, и погледна двигателя на взетия под наем пикап.

Бяха спрели на околоръстното шосе край Вашингтон, на петнайсетина километра от Лангли, и стояха там от половин час. Разстоянието между минаващите край тях коли сякаш се увеличаваше с около два-три сантиметра на минута, докато задръстването в натоварения час бавно се разреждаше. Защо се бе съгласил на това, по дяволите?

Явно Куин трябваше само да примигне кокетно няколко пъти, и той беше готов да стъпи бос в огъня. Съпротивата беше безсмислена...

Поне нямаше полицаи. Още не. Но колкото по-дълго стояха там, толкова по-голяма беше вероятността късметът да им изневери. Куин го бе инструктирала какво да каже на ченгетата за колата и бе обещала да дойде и да го измъкне, ако въпросите станат твърде настойчиви. Но това не го караше да се чувства по-спокоен. В сегашното положение вероятно беше най-добре да не се държи по-подозрително, отколкото бе необходимо.

— Ерик! — Куин се подаде през страничното стъкло. — Това е той. Хайде! Да тръгваме!

Той пусна капака, седна зад волана и потегли, изпреварвайки безупречно поддържан ягуар.

— Къде е? — попита Ерик.

Зад тях се чува клаксони.

Куин огледа движещите се една зад друга коли отпред и гладкото й лице се сгърчи от напрежение.

— Изпуснах го. Не го виждам!

— Успокой се, Куин. Не може да е отишъл далеч в тази бъркотия. — Ерик премина в средната лента, където придвижването сякаш беше малко по-бързо.

— Ето го! — викна Куин. — Онзи лексус през пет коли напред. Виждаш ли го?

— Да. Колко остава до отклонението от магистралата?

— Седем километра.

— Добре. Няма проблем.

Ерик се опита да преминава по-плавно от една лента в друга, обезпокоен да не започне да изглежда подозрителен на всеки, който се загледа в пикапа му. Но в края на краищата той не караше по-лудешки от другите! По нищо не се различаваше от типичния чиновник, изгарящ от нетърпение да се прибере вкъщи при широкоекранния си телевизор и пълния с бира хладилник.

След пет километра те още бяха три коли зад джипа.

— Хайде, Ерик! Остава само километър и половина. Трябва да...

— Куин! Изнервяш ме.

Тя млъкна, но продължи да се държи за таблото толкова напрегнато, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха.

Ерик успя да намери пролука, настъпи газта и след около осемстотин метра се приближи до огромния джип, който се движеше вдясно от него.

— Добре. Карай тук — каза Куин. — Той трябва да завие. Пусни го пред теб.

Ерик погледна в огледалото за обратно виждане и забеляза син седан, който се приближаваше към тях. Вътре имаше двама мъже в костюми. Той опита да си внуши, че това не означава нищо. Всички в радиус от осемдесет километра от Вашингтон изглеждаха така.

— Ето го отклонението — рече Куин.

Джипът даде сигнал, че ще завива. Ерик удари спирачки и го пусна пред себе си, сетне го последва и отново погледна в огледалото за обратно виждане. Седанът продължаваше да се движи зад тях.

— Виждаш ли онези типове отзад?

Куин се обърна.

— Познаваш ли ги?

Ерик поклати глава.

— Не мога да видя лицата им, но май се сещам какви са.

— Искаш ли да се откажем?

— Не — отговори той, макар че искаше.

Светофарът светна в червено и те спряха. След около минута светлината стана зелена и им позволи да се придвижат малко напред, преди отново да бъдат принудени да спрат.

— Добре — каза Куин. — Пропускат по шест коли. Светофарът ще се смени още четири пъти.

Ерик усети, че се изпотява, и се опита да избърше лицето си, без Куин да забележи.

— Страхуваш ли се? — попита тя.

— Малко. А ти?

— Да.

Те отново се придвижиха малко напред и пак спряха.

— Ще успеем, Ерик. Не се тревожи.

— Не се тревожа, а се страхувам.

Двамата мълчаха, докато светофарът пропусна още две колони коли.

— Добре — рече Куин. — Остави малко разстояние.

Ерик намали и между тях и джипа се отвори пространство от петнайсет метра. Сетне отново бе принуден да спре. Не обърна внимание на клаксоните и продължи да се придвижва леко напред.

— Трийсет секунди — каза Куин, поглеждайки часовника си.

Ерик стисна по-здраво волана.

— Петнайсет... Давай!

Той настъпи педала за газта, рязко завъртя волана и спря на три метра зад джипа. Куин отвори вратата, изскочи и хукна напред. Ерик превключи на задна скорост и спря напреки на пътя между бетонните парапети от двете страни.

Когато излезе от колата, чу звуци от бръмчащ двигател зад себе си. Но когато се обърна, не видя синия седан, както очакваше, а стар фолксваген, който хвърляше искри, защото вратата му стържеше в бетонния парапет.

Хукна след Куин към джипа. Тя отвори предната врата точно когато зад него се разнесе оглушителен трясък.

Ерик се осмели да погледне през рамо, но продължи да бяга.

Фолксвагенът бе спрял, но благодарение на Галилео Галилей и великолепния му закон за инерцията се бе заклецил между пикапа и няколко тона бетон.

Задното стъкло на джипа беше свалено и Ерик не си направи труда да отвори вратата, а се вмъкна през него.

— Карай! Карай! — изкрещя Куин.

Ерик коленичи на задната седалка и се обърна. Някой бе слязъл от фолксвагена. И беше бърз. Вече претърсваше пикапа.

— Какво става, мамка му? — попита човекът зад волана и Ерик едва тогава осъзна, че колата не се движи.

Извади нож от джоба си, обърна се и го допря до гърлото му.

— Настъпи газта или ще те убия. Ясно ли е?

Всъщност сребърният нож за хранене, който Ерик бе откраднал от хотела, беше тъп. Още по-патетичен беше фактът, че бе изцапан с картофено пюре. Но той реши, че всички ножове изглеждат остри и лъскави, щом ги допрат в гърлото ти.

Теорията му се оказа правилна — колата набра скорост и зави по оживена улица с магазини от двете страни.

— Наляво — заповяда Куин.

Шофьорът се подчини и след известно време се озоваха в скъп жилищен квартал.

Куин се обърна и погледна през задното стъкло, сетне въздъхна облекчено.

— Няма ли да укротиш кучето си, Куин?

Тя кимна на Ерик, който прибра ножа.

— Дейвид Бергън, запознай се с Ерик Туейн.

Очите на двамата мъже се срещнаха в огледалото за обратно виждане.

— Гледай къде караш, Дейвид.

Бергън се втренчи гневно в Ерик за миг, после отново насочи вниманието си към пътя.

— Какво става, по дяволите, Куин? Къде изчезна? Защо не дойде онази нощ в парка?

— Бях там. Наблюдавах те, докато говореше по телефона. На кого се обади, след като затворих?

— Какво? Не знам... Не си спомням.

Това беше очевидна лъжа и Ерик разбра, че Куин знае.

— На кого каза, че ще ходя при татко през почивните дни?

— Какви ги говориш, Куин...

— Отговори на въпроса ми!

— На кого да кажа? Кой би се интересувал? Да не си се побъркала? Накара този кретен да опре нож в гърлото ми и предизвика катастрофа...

— Някой беше пробил резервоара ми и бе сменил уреда за нивото на бензина онази нощ, Дейвид. И после, когато бензинът свърши, някакви хора спряха и насочиха пистолет към мен.

— Куин...

— А след няколко дни някой ме простреля. — Тя махна бейзболната шапка и му показва превръзката на главата си.

Бергън не реагира.

— Ако не беше Ерик, щях да съм мъртва.

Дейвид отново погледна Туейн в огледалото за обратно виждане.

— Ако това е истина, предполагам, че съм ти длъжник.

Чувството за собственост в тона му беше подчертано. Ерик вдигна ръка и му показва среден пръст. Този арогантен и надут скапаняк се бе срещал с Куин и това беше категорично доказателство, че в този свят не всичко е наред.

— На кого се обади, Дейвид?

— Куин, нямах представа, че си...

— Не ми ги разправяй тия, Дейвид! Бяхме в парка в три часа сутринта. Искаш да кажеш, че не помниш на кого си се обадил? Пак помисли.

Колата зави надясно и излезе на тесен път с дървета от двете страни. Куин се обърна и гневно се втренчи в Дейвид. Ерик си помисли, че никой не би издържал на погледа ѝ по-дълго от минута. Бергън устоя само трийсет секунди.

— Военното разузнаване.

— Какво?! Мили боже!

— Те ли те преследваха с фолксвагена? — попита Ерик.

Бергън поклати глава.

— Не знам... Не знаех, че някой ме преследва...

— Какво става, Дейвид? — попита Куин.

Той не отговори веднага. Опитваше се да реши как да постъпи.

— Подозират те, че крадеш информация за КР чрез компютрите на ФБР...

— Сигурно се шегуваш — рече Ерик и се наведе между двете предни седалки. — Какво ти дава правителството, за да предаваш

приятелите си, Дейвид? По-хубаво място за паркиране или...

— Да ти го начукам! Не съм...

— Престанете! — изкрещя Куин. — Млъкнете и двамата!

— Задник! — измърмори Ерик, отново се облегна назад и скръсти ръце на гърдите си.

— Какво е КР, Дейвид?

— Контраразузнаването. Виж какво, Куин... Когато дойдоха и ми казаха, аз знаех, че нямаш нищо общо с това. Мислех, че като направя каквото искат, ще докажа невинността ти и ще се погрижа да не ти се случи нищо лошо.

Тя погледна през стъклото, размишлявайки върху думите му.

— Глупости! Онзи ден, когато се прибрах вкъщи и те заварих в апартамента ми... Не беше дошъл да ми пишеш бележка, а претърсваше и не очакваше да се върна толкова рано.

— Куин...

— И после съчини историята с повредените ти спирачки, за да вземеш колата ми и да я претърсиш.

Тя се обърна, погледна Ерик и попита:

— Какво ще кажеш?

— Мисля, че имаме сериозни проблеми. — Ерик кимна с глава към Бергън. — Той е от ЦРУ. А мъжът във фолксвагена може да е от военното разузнаване, от ЦРУ или от ФБР. Ти решавай.

Бергън отново го погледна гневно, но Ерик само поклати глава. Въпреки всичко, което се случваше, в изражението му не личеше вина или загриженост, а само ревност.

— Дейвид, ако ти кажа какво става, ще ни помогнеш ли?

Той не реагира веднага, но сетне кимна.

— Погледни ме, Дейвид.

Бергън тихо въздъхна и изпълни желанието й.

— Ще ни помогнеш ли?

— Да, добре. Да.

— Мисля, че трябва да му кажем, Ерик. Той не беше замесен пряко, когато се опитаха да ме хванат, докато отивах при баща ми. Щеше да знае, че ще се досетя какво е станало с колата ми.

— Вече казах, ти решавай.

Куин пое дълбоко въздух.

— И така, Дейвид, ето каква е историята. Системата КСИД е програмирана така, че да не разпознава определен ДНК подпис, който принадлежи на човек, убил най-малко пет жени.

— Какви ги говориш?

— Направено е умишлено, Дейвид. Някой не иска да стане известно, че онзи психар съществува.

— Кой? Защо някой би искал да крие такова нещо?

— Не знам. Очевидно са замесени военните. После са включили ЦРУ и ФБР. Но изглежда всичко се върти около компания на име „Модерна термодинамика“. Чувал ли си за нея?

Бергън поклати глава.

— Съзнавам, че вероятно не ми вярваш, но те моля да го обмислиш. И когато разбереш, че казвам истината, ще ни помогнеш да решим какво да предприемем и на кого да се доверим. Ще го направиш ли?

Дейвид забарабани с пръсти по волана, докато караше по тихия път.

— Ще се обадя тук-там.

— Не се изхвърляй — каза Ерик, но Куин вдигна ръка и му направи знак да мълчи.

Бергън написа нещо на малко тефтерче, залепено до предното стъкло, и откъсна листчето.

— Това е номерът на секретната ми линия. Обади ми се утре вечер около седем. Дотогава ще знам нещо.

Куин кимна.

— Добре. Спри.

— Какво?

— Спри.

Той изпълни заповедта й.

— Слизай.

— Стига, Куин...

Тя се пресегна пред него и отвори вратата.

— Чу ме добре. Вън!

Бергън скочи на чакъла и тресна вратата. Ерик се провря между седалките, седна зад волана, свали стъклото и попита:

— Би ли ми дал телефона си, Дейвид?

Бергън бръкна в джоба си, извади телефона и го пусна в протегнатата ръка на Ерик, който веднага го хвърли в шубраците край пътя.

— По дяволите!

Ерик не обърна внимание на гневния му изблик и му подаде връзка ключове.

— За пикапа са. И внимавай да не го блъснеш, шефе. Взет е под наем.

45.

Брад Лоуел не беше сигурен какъв е проблемът — дали ключалката е особено неподатлива, или му пречи треперенето на ръцете. Той коленичи, доближи лице до дръжката на външната врата на къщата на Едуард Марън и се опита да не мисли за нищо. За миг Лоуел успя да овладее гнева и нервното си напрежение и това се оказа достатъчно. Ключалката изщрака. Той отвори вратата и влезе. Хората от екипа му се разпръснаха около него.

Всяко нещо беше на своето място.

Лоуел тръгна бавно, оглеждайки с демонстративно безразличие всекидневната на Марън. Малкото мебели бяха старателно лакирани и наредени в съвършена схема. Нямаше прах, нито следи по стените или килима. Сякаш Марън бе държал къщата и самия себе си под херметически капак. Но сега всичко това щеше да се промени.

— Гелър, иди в мазето. Сюзан горе — заповяда той. — Аз ще претърся тук.

Лоуел се приближи до великолепия стенен часовник, пълен с искрящ кристал, и с едно-единствено движение го събори на пода. Трясъкът от разцепване на дърво и пръсване на стъкло беше музика за ушите му. Той ритна часовника два пъти, разби задната му част и изтръгна механизма.

— Проверете навсякъде.

Хората му изчезнаха и след по-малко от минута във въздуха се разнесе симфония на разрушението. Лоуел се усмихна, извади от калъфката дълъг нож и започна да раздира двете кожени канапета. Прайс му бе вързал ръцете относно физическото състояние на Марън, но за щастие бе симпатично неточен в заповедта си за операцията в къщата.

Последвалите още десет минути произволен вандализъм не разкриха нищо интересно във всекидневната. Но Лоуел не бе и очаквал да намери нещо там.

Той влезе в кухнята и с един замах събори на пода скъпите порцеланови чинии и прибори за готвене, които се разбиха на парчета, после започна да изсипва чекмеджетата.

Нищо.

Лоуел тръгна към трапезарията, вслушвайки се как строшените стъкла хрущат под краката му, и извади едно по едно чекмеджетата на старинния шкаф.

Марън им се подиграваше. Прайс не обръщаше внимание на това, но такава беше истината. Докторът постепенно и умишлено засилваше натиска и подлагаше на изпитание границите на търпението им. И всеки път, когато не реагираха, Марън знаеше, че може да ги притисне още малко. Но това щеше да бъде краят му. Прайс щеше да бъде принуден да действа.

Лоуел отвори витрината, която заемаше по-голямата част от стената, и започна да хвърля изящно украсените купи и вази върху махагоновата маса, като се постара всеки съд да се счупи.

— Сър?

Звукът на разбиващия се порцелан му попречи да чуе гласа от слушалката в ухото му.

— Сър?

Лоуел притисна два пръста до микрофона на гърлото си.

— Казвай.

— Май открих нещо в мазето.

Лоуел въздъхна тихо и пусна изрисуваната купа, която държеше в ръката си. Беше се надявал търсенето да продължи по-дълго.

— Беше под стълбите, сър.

Някак без желание Лоуел слезе по последните две стъпала и видя, че и това помещение е маниакално подредено и абсолютно чисто — с едно-единствено изключение. На ниската пейка имаше тежка метална кутия. Осеян с вдлъбнатини и започнал да ръждясва от влажния въздух, предметът изглеждаше съвсем не на място. Само ключалката от неръждаема стомана беше нова.

— Сър, да я занесем ли в...

Гелър млъкна, когато Лоуел бръкна в джоба си и извади деветмилиметровия си пистолет.

— Сър?

Лоуел стреля и Гелър се хвърли на пода, закри с ръце главата си и не посмя да мръдне, докато ехото от изстрела не утихна.

Без да обръща внимание на паническия поглед на Гелър, Лоуел пристъпи напред и измъкна счупената ключалка от кутията.

— Сър? Добре ли сте?

Лоуел не отговори и извади от кутията шепа мека коприна и найлон.

— Да прекратя ли търсенето горе, сър?

Лоуел се вторачи в окървавените бикини в ръката си.

— Не. Остави Прескът да работи. Няма причина да не бъдем щателни.

Онова, което търсеше, беше на дъното. Дебел и тежък плик с протрити краища. Лоуел го вдигна към крушката на тавана и погледна тъмната сянка на съдържанието му.

— Сбогом, доктор Марън!

46.

Часовникът сякаш се движеше по-бавно с всяка изминала минута.

Куин се намести по-удобно на дивана и се вторачи в тавана, опитвайки се да слуша едновременно телевизора и приглушения глас на Ерик, разнасящ се от спалнята в хотелския апартамент. Звучите не бяха съвсем разбираеми, но ѝ действаха успокояващо.

По-голямата част от последните пет часа бяха загуба на време. Куин бе разговаряла с петима души от Университета на Вирджиния, но никой не пожела да ѝ посочи данни за преподавателите и служителите там нито по телефона, нито по електронната поща. Ерик възрази, когато тя предложи да отидат лично в Шарлътсвил, където служебната ѝ карта от ФБР можеше да им свърши повече работа. Но накрая Куин призна, че той има право. Първо, не беше убедена, че това ще им донесе успех. Как би могла тя или някой друг да бъде сигурен кой точно е имал достъп до документите за кандидатстване отпреди толкова много години? И дори да откриеше надеждна информация, колко имена щеше да има там? Сто? Петстотин?

Пък и оставаше открит въпросът за безопасността. Преследвачите им се появяваха на усамотени места. Дали някой не я чакаше в Университета на Вирджиния? Имайки предвид събитията през последните няколко дни, това беше напълно възможно. Дори вероятно. Преди да направеха нещо, което можеше да доведе до смъртта им, те се нуждаеха от повече информация.

Ерик не вярваше на Дейвид — и може би с право — но въпреки това имаше смисъл да чакат, докато чуят какво има да им каже. Ако Куин беше сигурна в нещо, това беше фактът, че Дейвид е изпечен лъжец, но беше склонна да вярва на онова, което им бе казал в колата. Ерик обаче никак не вярваше на историята му.

След откритието за Университета на Вирджиния в продължение на два часа Куин се бе обаждала на стари приятели в компютърния бизнес, надявайки се, че някой ще знае нещо за „Модерна

термодинамика“. Но не научи нищо. Никой не бе чувал за компанията. Ерик още действаше чрез контактите си в научната общност и може би щеше да има повече късмет. Положението не можеше да е по-лошо.

Единственото, което Куин бе направила през деня и можеше да им помогне, беше да изясни психологическия портрет на човека, когото търсеха, и който изглежда ги преследваше. Тя отново погледна тефтера на коленете си, проследявайки знаците, стрелките и квадратчетата, които почти напълно заличаваха първите ѝ бележки. Въпреки привидния хаос, картината най-после се изясняваше. Или поне отделните части започваха да се свързват. Ако вечерта Дейвид съобщеше някаква информация за МТД, Куин се надяваше да сглоби всичко в единна теория. Но убедеността ѝ, че иска това, като че ли все повече намаляваше.

Изведнъж нещо познато прикова вниманието ѝ и тя се обърна към телевизора. Тефтерът падна на пода.

— Допреди три дни това беше домът на Ерик Туейн, известен физик, работещ за университета „Джон Хопкинс“.

Репортерката бавно вървеше надясно, а камерата следваше овъглената купчина тухли и дърво, в която Ерик бе вложил толкова много от себе си.

— Според анонимен източник от полицията в утрото на пожара е получено обаждане от дома на Туейн със съобщение за убийство. Изпратените на местопрестъплението двама полицаи са докладвали, че са пристигнали там, но после комуникацията е прекъсната. Когато отишли на мястото, подкрепленията видели, че сградата гори. Последната информация, с която разполагаме, е, че от останките са извадени три трупа — два са на полицаите, а третият още не е идентифициран. Вероятно е на Туейн.

Куин гледаше като хипнотизирана, докато жената продължаваше да върви край пожарникарите, които претърсваха развалините.

— Това ще засили дискусията около Ерик Туейн, който бе разследван за бруталното убийство на приятелката си, когато беше едва на седемнайсет години. Той бе освободен поради липса на доказателства, но убийството остана неразкрито...

Куин долови движение, обърна се и видя, че Ерик стои на прага. Той бе вкопчил пръсти в топчестата дръжка на вратата, беше се подпрял на рамката и гледаше телевизора.

— Ерик... Много съжалявам...
— Защо? Вината не е твоя.
— Аз се обадох на полицията и...

Гласът ѝ постепенно заглъхна. Ерик пусна дръжката на вратата и мълчаливо се върна в спалнята. Какво би могъл да каже? Когато по-късно полицията изясни, че неидентифицираният труп е на млада жена, подозренията към него щяха да се затвърдят.

Куин отново се облегна на дивана, затвори очи и закри лице с ръцете си. По негласно взаимно споразумение двамата още не бяха разговаряли за онова, което им бе казал Дейвид. Бяха се прибрали в хотела мълчаливо, опитвайки се да проумеят участието на Военното разузнаване и на ЦРУ, но още не бяха готови да обсъждат това. Сякаш ако проронеха дума по този въпрос, цялата история щеше да се превърне в реалност.

Но сега знаеха, че двамата полицаи са мъртви. Хората, нахълтали в дома на Ерик, ги бяха убили и изгорили, без да се страхуват, че ще бъдат разкрити и наказани...

Куин стисна още по-силно очи, докато видя ярки петна светлина, проблясващи под клепачите ѝ. Пулсирането в главата ѝ, което не я оставяше на мира от два дни, се засили. Болката се разпространи из цялото ѝ тяло.

Какво бяха направили, че да заслужат всичко това?

Куин отвори очи. Пулсирането в главата ѝ почти бе изчезнало. Щорите бяха спуснати и телевизорът бе изключен. Тя седна в леглото и видя, че е завита с одеяло.

Погледна часовника си — 17:00.

Тя стана и безшумно влезе в спалнята. Ерик лежеше на пода, вдигнал крака на леглото и допрял телефонната слушалка до ухото си. Куин се отпусна на леглото.

— Добре ли си? — попита той и прокара пръсти през късата ѝ коса.

Тя хвана ръката му и я долепи до бузата си.

— Ало? — каза той и притисна по-силно слушалката до ухото си. — Стивън Хокинг, ако обичате.

Куин повдигна вежди в почуда, когато чу името, но не беше сигурна защо се изненада. Тя взе листовете от коленете му и започна да ги преглежда, докато Ерик чакаше да го свържат. Първите две страници бяха изписани, но почеркът беше неразгадаем. Изреченията бяха надраскани едно върху друго и се преплитаха. Дори буквите сякаш бяха от непозната азбука.

— Джейн? Обаждат се Ерик Туейн. Стивън там ли е? Благодаря.

Той погледна Куин и стисна палци.

— Стивън? Обаждат се Ерик. Отдавна не сме се виждали. — Последва дълга пауза. — Добре съм. Искам да те питам нещо. Някой във факултета по математика работи ли за компания на име „Модерна термодинамика“?

Отново настъпи мълчание, после Ерик тихо въздъхна, докато слушаше.

— Сигурен си. Да. Надявам се да бъде там... Аха... Добре. Ще се видим. Благодаря!

— Онзи Стивън Хокинг? — попита Куин, когато Ерик затвори.

Той кимна.

— Да, но не знаеше нищо.

— Какво е това? — попита тя и му даде листовете. — Нищо не мога да разбера.

— Открих двама.

— Сериозно? Разбра ли нещо?

— Механика на небесните тела и проблеми в компютърното програмиране. Още не разполагам с подробности за първото, но второто има нещо общо с изкуствения интелект. Не можах да се свържа с много университетски преподаватели — бяха на лекции. Оставих съобщения да ми се обаждат.

— Мислиш ли, че е безопасно?

— Не оставих номер, а само електронния си адрес. Няма начин да открият къде сме.

— Какво казаха двамата, с които говори?

Ерик сви рамене.

— Не много. Те работят по същия начин като мен и не знаят почти нищо за компанията.

— А научните им разработки за МТД?

— Още не знам на каква тема са. Събудих и двамата. Единият беше в Япония, а другият — в Индия. Би трябвало по-късно през нощта да науча подробности.

Те се умълчаха за миг.

— Ерик, за случилото се...

— Ти не си виновна, Куин.

— Обадох се на полицията. Аз...

Той стана и протегна ръка към нея. Куин я хвана и му позволи да я издърпа от леглото.

— На твое място и аз щях да извикам ченгетата. Съжалявам за случилото се с тях... Но щях да съжалявам много повече, ако ти беше останала там.

Телефонният автомат беше на петдесет километра от хотела им до изоставен магазин за млечни продукти. Ерик искаше да отидат още по-далеч, но Куин успя да го убеди да спрат. Дори да грешеше за Дейвид и да рискуваше отново да бъде предадена, те щяха отдавна да са заминали, преди някой да стигне до това затънтено място. Куин набра номера и се облегна на Ерик, за да му позволи да слуша и за да се стопли до него, защото вятърът беше студен.

— Пери — чу се глас от другия край на линията.

Куин се озадачи за миг. Дейвид ѝ бе дал този номер и ѝ бе казал да се обади в седем часа вечерта. Тя погледна часовника си. Беше точно седем.

Ерик отстъпи встрани и посочи телефона, опитвайки се да я накара да затвори. Куин поклати глава.

— Ало? — попита гласът. — Там ли сте?

— Кени?

Яростното изръмжаване през стиснатите зъби на Ерик се чу дори на фона на вятъра. Куин го погледна извинително, когато той отново се приближи до нея и долепи ухо до слушалката.

— Куин? Там ли си?

— Да, Кени. Аз съм.

Тя познаваше Кени Пери почти от година. Той беше нисък, възпълничък мъж, по-възрастен на вид за трийсет и двете си години и

един от малкото хора сред познатите на Дейвид, които се държаха добре с нея.

— Какво търсиш на секретната линия?

— Дейвид ми даде този номер. Той там ли е?

Ерик сложи ръка на микрофона и прошепна:

— Той ни бави нарочно.

Куин се дръпна.

— Кени?

— Не чу ли, че...

— Какво?

Мълчание.

— Какво да чуя, Кени?

— Дейвид... Вчера колата му беше отвлечена.

— Така ли? Добре ли е той?

— Куин... Съжалявам, че трябва да ти кажа, но Дейвид загина.

Съзнанието ѝ изключи за миг и после отново заработи.

— Какви... ги говориш?

— Още не знаем много подробности, Куин. Според разказа на очевидец мъж и жена блокирали с пикап пътното движение, скочили в колата му и избягали. Намерили го в канавката на петнайсетина километра по-нататък. Бил е застрелян... Куин? Там ли си?

Тя допря чело до металната рамка на кабинката и изпусна слушалката. Кени продължи да вика името ѝ. Ерик взе слушалката и я окачи на вилката.

— О, боже! — промълви Куин. — Господи!

Тя се разплака и Ерик я прегърна. Куин опита да се овладее, но нещата се бяха изплъзнали от контрол. Дейвид, жената в къщата на Ерик и всемогъщите ѝ преследвачи — всичко това намери отдушник в ридания, които разтърсиха тялото ѝ.

— Никога няма да се измъкнем от тази каша — изхлипа тя. — Никога!

Ерик я притисна до себе си и Куин усети топлината на тялото му.

— Не се отказвай, Куин. Ти си почти всичко, което имам. — Той я държа в обятията си още няколко минути, после се дръпна назад и я погледна в очите. — Съжалявам, но трябва да се махнем оттук. В момента нямаме време за губене.

47.

Сега бяха много по-близо.

Марън погледна в огледалото за обратно виждане. Черният форд пресече двойната жълта линия, изпревари колата зад него и отново се залепи на шест метра от задната му броня.

Разбира се, той отдавна знаеше, че го следят. Но наблюдението беше много по-изкусно — случаен поглед, засечен доклад за действията му или ненавременно изщракване на телефона му. Но сега всичко това се бе променило. И Марън знаеше, че ще стане така. Вездесъщите му преследвачи никога вече нямаше да се оттеглят на почетно и дискретно разстояние.

Той се усмихна, докато завиваше по алеята за коли пред къщата си, и леко увеличи скоростта. Фордът изостана и така и не се появи от последния завой. Несъмнено бе спрял на най-тясното място на алеята, за да не му позволи да излезе, без шофьорът да разбере. Внезапното засилване на напрежението във взаимоотношенията му с пасмината на Прайс беше опияняващо.

Марън паркира пред гаража и тръгна към къщата си. Слънцето залязваше. Той беше излязъл от МТД по-рано през деня и бе шофирал в продължение на три часа. Работата се трупаеше — доклади, запитвания и теоретична информация от много консултанти, но Марън вече не можеше да се концентрира, нито да симулира концентрация. Сега всичко беше толкова близо.

Той протегна ръка да отключи, но при допира му вратата се откряна няколко сантиметра. Марън застана неподвижно за миг и чу стъпки зад гърба си. Обърна се и видя двама мъже, които се приближиха до него.

— След вас, доктор Марън — каза единият.

Не разбра кой от двамата произнесе думите, защото съзнанието му бе заето да преценява ситуацията. Той бе очаквал по-очевидно присъствие на хората на Лоуел, но не предполагаше, че ще отидат толкова далеч.

— Сър! — настоя мъжът зад него.

Марън изправи рамене, промени чертите на лицето си в спокойно изражение и прекрачи прага.

Ричард Прайс седеше в средата на всекидневната на единствената непокътната мебел — стол с права облегалка, донесен от трапезарията. Зад него стоеше Брад Лоуел. Устните му бяха изкривени в арогантна усмивка.

Марън тръгна към Прайс, като оглеждаше разрухата в идеално подредения си дом и се опитваше да потисне внезапно връхлетялото го непознато чувство на несигурност. Дали опустошението в къщата му беше някаква форма на наказание? Не, Прайс никога не би направил нещо толкова вулгарно и безсмислено. Тогава защо?

— Генерал Прайс — каза Марън с увереност, каквато всъщност не изпитваше. Дали не бе прекалил? — Добре дошъл в дома ми.

Прайс не отговори и не помръдна от стола, само наблюдаваше мълчаливо, докато хората му заемаха позиции в ъглите на помещението.

— Изглежда не сме се разбрали, когато разговаряхме последния път.

Двамата се втренчиха един в друг. Марън не беше сигурен какво точно трябва да каже, затова не каза нищо. Положението беше твърде неясно, за да гради стратегия.

Прайс бръкна в джоба си и извади снимка.

— Вземи.

Марън обикновено не реагираше на заповеди, но вероятно беше дошло време да бъде дипломатичен. Пък и изпитваше любопитство.

— Говори ли ти нещо?

Марън внимателно разгледа фотографията — стена в хотелска стая, на която някой бе надраскал нещо с големи букви. Трябваше да доближи снимката до лицето си, за да прочете думите.

— Ерик Туейн — каза той и я върна на Прайс.

— Какво?

— Ерик Туейн — повтори Марън. — Когато постъпи в „Хопкинс“, използваше цветни тебешери. След година в кабинета му нямаше място, което да не бе надраскано с уравнения. Явно не се е простил с този навик...

— Знаеш ли какво означават думите?

Написаното означаваше, че Ерик и поразително красивата му компаньонка бяха близо до истината. Много близо. Чудесно! Моментът беше изключително подходящ.

— Съжалявам, но не знам.

Прайс кимна мрачно и пъхна снимката в джоба си.

— Може би ще ти помогна. Куин Бари е посетила семействата на Катерин Танър и Шанън Дорси. Убеден съм, че си ги спомняш. Взела е голяма част от личните им вещи. После се е обадила на майката на Лиза Еган и е попитала дали дъщеря ѝ е кандидатствала в Университета на Вирджиния. Защо го е направила според теб?

Марън внимателно обмисли следващите си думи. Разбира се, Прайс знаеше, че в продължение на много години е работил в Университета на Вирджиния. Дали отричането още бе възможно?

— Нямам представа.

— Нямах представа — повтори Прайс. — Разбирам. Е, имам още нещо, което вероятно ще освежи паметта ти.

Дъхът на Марън замря, когато Брад Лоуел се наведе и извади стара метална кутия, скрита зад стола на Прайс.

— Нещо не е наред ли? — подигравателно попита Лоуел.

Марън пристъпи напред, но успя да спре. Той се опита да възвърне безразличното си изражение и да отмести очи от кутията, но установи, че е невъзможно. Стомахът му се сви и гърлото му пламна от жлъч, когато Лоуел бръкна в кутията и започна да изважда съдържанието ѝ. Той бавно прокараваше пръсти по разноцветните платове, открадвайки от Марън онова, което принадлежеше единствено на него — допира до коприната, найлона и памука и предизвиканите от тях спомени. Цвета на очите им, мириса им, влажната от пот кожа. Техният страх.

Марън стоеше вцепенен и стискаше зъби толкова силно, че усети вкус на кръв. Той отново направи крачка напред — нервно, тромаво и недостойно за него движение — и пак бе принуден да спре, когато мъжете в стаята извадиха пистолетите си и ги насочиха към него. Дали това беше сценарий? Вече не беше сигурен.

И после всичко свърши. Лоуел пусна на пода белите памучни бикини на розички, които държеше, и измъкна кафяв плик от дъното на кутията. Извади от него документи за кандидатстване в колежи и ги подаде на Прайс.

— Това говори ли ти нещо, докторе?

Марън бе съсредоточил цялото си внимание върху Лоуел, който се бе вторачил в него по същия начин. Всичко можеше да свърши в този миг. Марън знаеше, че може да преодолее за по-малко от секунда петте крачки, които ги деляха. Той сякаш усети как сграбчва главата на Лоуел, чу изпукването на врата му и почувства тъпата болка от куршумите, пронизващи тялото му. Онова, което Лоуел му бе отнел, можеше да бъде възвърнато за миг и отново да принадлежи единствено на Марън.

Не.

Той още владееше положението. Още не бе дошло време да се предава. Марън погледна с насълзени очи Прайс и почтително кимна.

— Има ли още тайни между нас, докторе?

— Не.

Генералът очевидно не му повярва, но изглеждаше сигурен в силата на позицията си. Той нямаше представа колко е мимолетна, докато прелистваше документите на коленете си и разглеждаше снимките, прикрепени с кламери към тях.

— Какви красиви момичета! — отбеляза Прайс.

Марън отново стисна зъби, когато генералът извади запалка от самото си и запали листовете. Хартиите горяха бързо, паднаха от ръката му и изпълниха стаята с парливата миризма на пепел и опърлен килим. Марън си помисли, че това няма значение. Вече не. Този факт беше само поредният пример на ентропия — в края на краищата всички неща рано или късно стигат до хаос.

Брад Лоуел натисна микрофона под яката си, докато вървеше по стълбите след Прайс и излизаше на алеята за коли пред къщата на Едуард Марън.

— Докарай колата на генерала.

— Ще вървим пеша.

— Сър, можем да...

Прайс махна презрително с ръка и продължи да крачи, опитвайки се да потисне чувствата си и да се съсредоточи. Имаше твърде много неизвестни. Колко време бе позволил да продължи всичко това? Контролът му се изплъзваше и той знаеше, че ще стане

така. Отличителният белег на водача беше да разбере кога е на път да изпусне контрола до такава степен, че после да му е невъзможно да си го възвърне. Да разбере кога трябва да тегли чертата.

Прайс тръгна по-бързо, опитвайки безуспешно да се успокои сред неподвижния въздух и здрача около него. Ако нещо от цялата история станеше публично достояние, той щеше да бъде изоставен и после разпънат на кръст точно от хората, на които служеше. И обикновените американци щяха да бъдат доволни. Всяка вечер те щяха да се прибират вкъщи и да лягат в удобните си безопасни легла, но без да искат да знаят каква е цената, платена за спокойствието им. Щяха да се увият в старателно изтъканата си наивност и да го заклеят.

— Бари и Туейн? — попита Прайс, докато Лоуел подтичваше до него.

— Те са умни, сър. По-изобретателни, отколкото предполагаме! Не оставят много следи и избягват очевидните маршрути. Но се приближавам до тях. Ще ги намеря.

— Кога?

— Не мога да отговоря на този въпрос, сър.

— Да не ти казвам какви поразии може да направят. И колко вече са направили. Трябва да ги открием, Брад. По възможност живи. Ако не може... — Гласът му постепенно заглъхна.

— Туейн?

— Постарай се да запазиш живота му. Но това вече не е приоритет.

— Да, сър.

— А Марън?

— Вече не крием присъствието си и поддържаме визуален контакт, както заповядахте. Сега ще му бъде много по-трудно да ни се изплъзне.

— Нека да бъде невъзможно. Не трябва да го изпускаш от поглед, Брад. Грешките ще ни струват скъпо.

— Да разбирам ли, че няма ограничения върху методите ми, сър?

— Никакви. — Прайс спря и хвана ръката на Лоуел. — Разбирам и симпатизирам на личните ти чувства, Брад. Вероятно повече, отколкото можеш да допуснеш. Но искам да ги потиснеш. Съзнаваш колко е важен Марън, нали?

— Да, сър.

— Тогава мога да ти се доверя. И да вярвам, че няма да се възползваш...

— Винаги съм изпълнявал дословно заповедите ви, сър.

Прайс сложи ръка на рамото му.

— Знам, Брад.

— Какво искате да ми кажете, сър?

Прайс въздъхна. Вече нямаше избор.

— Ако Марън отново ти се изплъзне, намери го и се отърви от него.

По лицето на Лоуел не се появи никаква реакция.

— Разбирам.

48.

Дали е познавал човека, който го е убил? Какво е изпитал Дейвид, когато е видял пистолета? И когато е разбрал, че внимателно съставените планове за живота му не означават нищо? И че навършените трийсет и една години са всичко, което ще получи?

Куин закри с ръце пълните си със сълзи очи, докато слушаше неразбираемия говор на Ерик, който говореше по телефона в другата стая. За разлика от нея той продължаваше да работи и да се опитва да научи нещо съществено за МТД. Да намери изход от бъркотията.

Тя най-после си наложи да седне и избърса очи с ръкава на пуловера си. Достатъчно. Копелетата, убили Дейвид, още действаха и нямаше да спрат, защото Куин плаче. Те идваха. И ако тя и Ерик не успеяха да разберат кои са онези хора и да измислят начин да им попречат, и двамата щяха да свършат като Дейвид.

Куин взе от пода тефтера си, откъсна листа с психологическия профил, който съставяше, и се вторачи в празната страница. Беше се надявала, че Дейвид ще запълни някои празноти, но това явно нямаше да стане. Трябваше да ги запълни сама.

Куин бе погълната в работата си и не чу, че Ерик се приближава до нея. Тя забеляза присъствието му едва когато той коленичи до нея и подпря брадичка на рамото ѝ.

— Добре ли си?

— Предполагам — отговори Куин и отново прегледа листовите на коленете си.

За пръв път бе съставила психологически портрет, който малко или много съдържаше една безумна теория. Но нямаше как да разбере дали се доближава до истината. Всъщност се надяваше да не е верен.

Ерик заобиколи дивана и седна на стола до него.

— Не стигам доникъде.

— Какво?

— В Щатите хората вече не са на работа, в Европа е твърде късно, а в Азия твърде рано.

— Не намери ли някой друг?

Той поклати глава.

— Още не съм си проверил електронната поща, макар че изпратих много съобщения. А ти?

Тя погледна тефтера на коленете си.

— Мисля, че приключих.

— Какво?

— Психологическият профил.

— Има ли нещо, което може да ни помогне?

Куин бавно поклати глава.

— Не знам. Може би.

— Тогава казвай.

Тя пое дълбоко въздух и опита да се съсредоточи върху написаното. Беше почти като тайнствен ритуал.

— Бял мъж на възраст между трийсет и пет и петдесет години. Променям мнението си, че е интелигентен над средното ниво. Смятам, че е гениален. Работил е в Университета на Вирджиния и се занимава с научни изследвания, представляващи интерес за правителството, или по-точно за военните. Години наред е убивал млади жени, които са кандидатствали в Университета на Вирджиния, но не са учили там, и хитро е прикривал следите си. В началото на деветдесетте години става безразсъдно дързък или започва да губи контрол. След едно от убийствата оставя доказателства, а след друго — труп. Връх на грешките е атаката срещу Лиза Еган, когато изглежда е бил прекъснат.

— Тогава се е уплашил и променил профила на жертвите си — добави Ерик. — Вече знаем това.

Куин се поколеба.

— Не мисля, че се е уплашил. Хванали са го.

— Какво?

— Помисли. По време на разследването полицаите започват да подозират кой е убиецът. Военните също разбират това. Дават пари на Ренкуист или по някакъв начин го принуждават да не преследва истинския извършител, да промени умело доказателствата и да насочи разследването срещу теб. Но не толкова сериозно, че да те изправи пред съда, където нещата може да се разгледат твърде задълбочено.

Ерик се наведе напред и подпря лакти на коленете си. Куин бе привлякла вниманието му.

— И така, през 1992 година, скоро след смъртта на Лиза, той трябва да е напуснал Университета на Вирджиния и да е отишъл да работи за „Модерна термодинамика“, която, както ти каза, вероятно е някаква псевдоправителствена организация...

Ерик изведнъж се разсея. Очите му бяха вторачени в нещо пред него, но сякаш не го виждаха.

— Слушаш ли?

— И така, през 1992 година, скоро след смъртта на Лиза, той трябва да е напуснал Университета на Вирджиния и да е отишъл да работи за „Модерна термодинамика“, която, както ти каза, вероятно е някаква псевдоправителствена организация... — повтори Ерик.

Думите му прозвучаха като на запис и Куин пак не беше сигурна дали я е чул.

— Добре. Нещата се успокояват за известно време, след като отива да работи в МТД. Те го спасяват от затвор и в замяна той участва в разработките им. Но скоро манията започва да го обсебва и той загубва способността да се съсредоточава. Типовете като него рядко спират просто така. Може би е нападнал друга жена и я е убил, а хората от МТД са прикривали следите му. После установяват, че той е щастлив и доволен и отново работи пълноценно.

— Затова започват да му намират жертви — каза Ерик, най-после излязъл от унеса. — Такива, които няма да предизвикат силно подозрение. Използват връзките си в полицията, за да намерят вече изложени на риск от насилие жени, в основни линии подобни на физическия тип, който харесва, но бедни и необразовани. След като той ги убива, те изпращат ония негодници, които бяха в къщата ми, да почистят следите и трупът изчезва...

Ерик млькна и Куин продължи мисълта му.

— Естествено, полицаите всеки път предполагат, че жената е избягала или съпругът, приятелят или онзи, който я е убил, е изхвърлил някъде трупа. Но след появата на ДНК доказателствата в края на осемдесетте години става невъзможно напълно да се почисти мястото на престъплението. Затова когато КСИД навлиза в етап на планиране, МТД предлага най-ниската цена и създава система, която да не разпознава ДНК подписа на техния човек.

Ерик скочи и започна да обикаля стаята. Поради някаква причина той имаше такъв вид, сякаш го измъчваше болка.

— Ерик, какво има? Да продължа ли?

Той кимна.

— Предполагам, че онзи тип е арогантен и манипулира хората — бавно каза Куин. — Забавно му е да си играе с пострадалите жени, с нас и дори с екипа на „чистачите“, които ненавижда. Той мрази всеки, свързан с военните.

— Тук нещо не се връзва — възрази Ерик. — Той би трябвало да обича военните. Те му осигуряват жертви. Нали така каза?

Ерик явно отчаяно искаше Куин да се съгласи с него.

— Говорихме за това. При този вид престъпления главното е контролът. Той го е загубил. Вече не е необходимо да ловува — жертвите му се доставят. И не са жени, каквито харесва. Типът на жертвите и ловът са много важни за него. Той иска да контролира всички аспекти на преживяването. Харесва високоинтелигентни, класически красиви млади жени, а сега е принуден да задоволява вкуса си с жени, които смята за окаяни отрепки... — Гласът ѝ заглъхна, а скоростта, с която Ерик обикаляше стаята, се увеличи. — Ерик, питам сериозно, добре ли си?

— Марън — каза той толкова тихо, че Куин почти не го чу.

— Какво каза?

Ерик изведнъж спря и се обърна с лице към нея.

— Нищо. Ти не си профайлър, а само гадаеш.

— Ти каза нещо. Какво беше? Марън?

Той сякаш не беше в състояние да помръдне. Само очите му се стрелкаха напосоки из стаята. Куин стана, прокара ръка по дългите му коси и утешително го стисна за врата.

— Какво ти става, Ерик?

Той прехапа устни, после каза:

— Едуард Марън.

— Кой?

Ерик наклони глава на една страна и я погледна така, сякаш не разбираше какво му говори.

— Едуард Марън.

— Говориш несвързано, Ерик. Ела, седни. — Тя го заведе до дивана. — Кой е Едуард Марън?

— Доктор Едуард Марън е бял мъж на около четирийсет и пет години. Беше декан на факултета по физика в Университета на Вирджиния. Един от най-гениалните хора в историята. Наричаха го Извънземния заради шегата, че краде извънземни технологии, и заради характера му — арогантен и саможив, както ти го описа.

Куин отново седна на дивана, разсъждавайки върху думите му.

— Познаваш ли го?

— Виждал съм го няколко пъти, когато бях дете, но не мога да твърдя, че го познавам. Преди няколко години той напусна Университета на Вирджиния и сякаш изчезна. Всички помислиха, че е откачил и е отишъл да живее в тунелите под Ню Йорк.

— Кога е изчезнал?

— През 1992 година. Спомням си това, защото... беше няколко месеца след смъртта на Лиза.

Куин погледна към масичката за кафе и психологическия профил, който бе съставила.

— Господи!

— Не. — Ерик отново скочи и започна да крачи из стаята. — Това е безумие! Говорим за проклетия Едуард Марън — човекът, спечелил Нобелова награда за физика с научна разработка, в която няма нито една бележка под линия. Знаеш ли какво означава това?

Куин поклати глава.

— Това означава, че не е изградил теорията си върху труда на някой друг, а е написал нещо абсолютно ново. Както когато Айнщайн е казал, че скоростта на светлината е постоянна величина, но потокът на времето не е... Не, няма начин да е Марън.

Куин изпита състрадание, докато го наблюдаваше как крачи из стаята. Марън очевидно беше герой за Ерик, човек, на когото се възхищаваше и искаше да подражава. Но всичко пасваше идеално.

— Защо такъв човек би работил в Университета на Вирджиния? — попита тя. — Факултетът по физика там не е голям...

Ерик започна да крачи по-бавно и накрая спря.

— Всички се чудеха. Шегуваха се...

— Съжалявам, че ще го кажа, Ерик, но възможно ли е да е отишъл там, защото учебни заведения като Масачузетския технологичен университет не искат снимки с документите за кандидатстване?

Той насочи показалец към нея, но явно се разсея, преди да каже нещо.

— Защо, Ерик? Какво би могъл да работи там, което е толкова безценно?

Той безпомощно сви рамене и отново се отпусна на стола до дивана.

Куин го изчака да каже нещо, но когато стана ясно, че няма да дочака, се приближи до лаптопа и се свърза с електронната му поща.

— Имаш съобщения — каза тя и го погледна през рамо. — Ерик? Чуваш ли? Имаш поща.

Съобщенията бяха шест. Подателите на първите две пишеха, че не са чували за МТД. Но третото беше дълго една страница.

— Ерик, това е някой с прякор Фалко. Той ли е човекът, за когото ми разказа? Пише, че изпълнява поръчки за МТД, свързани с механиката на небесните тела. — Куин прегледа текста, но не разбра нищо, сякаш написаното беше на непознат език, и премина към останалите съобщения. — Имаш още едно! От някой, който се е кръстил Лакомец. Обажда се от „Сони“ в Япония. Пише, че работи върху нещо, наречено хармония на механиката.

Куин отново погледна през рамо.

— Слушаш ли?

Ерик кимна едва-едва.

— Тя.

— Какво?

— Лакомец е момиче.

Доволна, че е привлякла вниманието му, Куин отвори последното съобщение, което не беше сложно, но изключително озадачаващо.

— Това е някой си Тирел Дариън от Станфорд. Пише само „Целуни ме отзад“. — Тя се обърна към Ерик. — Защо е написал такова нещо?

Той се ядоса, най-после стана от стола, приближи се до нея, обърна компютъра към себе си и разгневено затрака по клавишите, преглеждайки двете съобщения, за които му бе казала.

Куин рязко скочи, когато той грабна вазата от бюрото и я хвърли към отсрещната стена.

— Копеле!

— Ще ми кажеш ли какво става, за бога? — изкрещя Куин.

— Замисли се! Хармония на механиката.

— Не знам какво е това.

— Но знаеш много неща за колите. Когато включиш двигателя, защо автомобилът вибрира?

Тя сви рамене.

— Заради движещите се части?

— Точно така. Какво би станало, ако направиш така, че движещите се части да работят в идеално балансирани противоположни посоки?

— Ами предполагам, че колата няма да вибрира.

— Проблемът в механиката на небесните тела е свързан с ефекта на гравитацията върху обикалящите в орбита тела.

Куин пак сви рамене.

— Нямам представа за какво говориш.

— Работата, която свърших за МТД, беше в областта на инертните системи за задържане на енергията за ядрени реактори. Или с една дума, лазери.

Това беше последното парче от пъзела.

— Междувъзвездни войни? — Тя прокара пръсти през косата си, размишлявайки върху думите му. — Учих това в училище. Но идеята отшумя, когато бяхме деца, нали? По времето на Рейгън. Беше пълно прехосване на пари...

— Едва ли — прекъсна я Ерик. — Тази идея разори бившия Съветски съюз.

— Не съм се замисляла за това. Но от технологична гледна точка си беше пълен провал, а? Пък и нали имаме онези ракети „Пейтриът“, които използваша във войната в Персийския залив?

— Те не вършат работа.

— Но поразиха всяка цел, към която бяха насочени.

— Не трябва да вярваш на всичко, което четеш в пресата. Всъщност ракетите „Пейтриът“ не можаха да улучат дори сгради с размерите на хамбар. Пропускаха целта всеки път. Но военните, естествено, не признаха това, пък и медиите не искаха да го знаят. След войната във Виетнам американците не желаят да слушат за неуспехите на военните си. Цялата концепция е абсурдна. Все едно двама души да стрелят един срещу друг и да се надяват, че ще останат невредими, защото куршумите ще се сблъскват във въздуха.

— Но базирани в космоса лазери биха свършили работа?

Ерик извади лазерна показалка от принадлежностите към лаптопа, изтича в срещуположния ъгъл на стаята, насочи я към Куин и поклати ръка. Червената точка, стрелкаща се по тялото ѝ, съживи неприятни спомени.

— Междувездни войни от 1984 година. Но ако коригираш механичното трептене... — Ръката му застана неподвижно и червената точка се фокусира на гърдите ѝ. — Тогава ще решиш проблемите с мощността и атмосферните деформации...

Ерик се приближи на две крачки от нея. Точката потъмня и краищата ѝ се очертаха ясно.

— Не е необходимо да ти говоря за напредъка в мощността на компютрите през последните петнайсет години.

— Но защо пазят това в тайна?

— Заради договорите за разоръжаване. Руснаците вече нямат пари, за да участват в надпреварата. Преди няколко години им казахме, че отново искаме да се занимаваме с този въпрос, разбира се, в ограничен мащаб. Идеята беше да се разработи нещо, което да засече ракети, изстреляни от Афганистан или някоя друга терористична страна. Руснаците не останаха много доволни, но тъй като обещахме мащабът наистина да бъде малък, по всичко личеше, че няма да вдигат шум.

— Всъщност ти донякъде доказваш хипотезата ми. Защо да го пазят в тайна?

— От съобщенията, които получихме по електронната поща, става ясно, че те не започват научноизследователската работа, а я приключват. Руснаците няма да харесат много лазера, за чието създаване помогнах...

Куин се вторачи в малката червена точка, която Ерик насочи върху крака ѝ.

— Ще падне на земята?

— И ще издълбае кратер, дълбок десет метра. Като се има предвид мощта на съвременните компютри, предполагам, че са измислили система за прицел, която ще им позволи да улучат всяка набелязана цел.

— Господи! Не знаеше ли върху какво работиш?

Той гневно поклати глава.

— Всичко беше теоретично — само уравнения. Нямаше човек, който можеше да ги превърне в далекобойно оръжие...

— Никой, освен Едуард Марън.

— Никой, освен Едуард Марън — повтори Ерик и протегна ръка към телефона.

— На кого се обаждаш?

— На Тирел. Той е един от най-талантливите математици в света и трябва да знае нещо, иначе не би ми изпратил онова съобщение.

Куин се наведе и се заслуша в сигнала на телефона.

— Здравсти! Свърза се на живо с Тирел Дариън, щастливо копеле.

— Гласът беше плътен и мъжествен, с приятен привлечен градски акцент.

— Тирел, обажда се Ерик.

— Виж ти. Ерик Туейн. Обаждаш се, за да продължиш да ме дразниш с тъпотията си, нали?

— Какви ги говориш?

— Не ме прави на глупак, нафукано гадно копеле! Ще дойда там и ще те сритам по мършавия бял задник.

— Питам сериозно, Тирел. Какво имаш предвид?

Гласът на Дариън започна да звучи по-колебливо. Но той изглежда още мислеше, че е обект на някаква шега.

— Преди няколко седмици изпратих на МТД математически изчисления за разсейването на топлината. Работих два месеца. На следващия ден ми ги върнаха с поправки. Ти си, нали досадно нищожество!

— Не съм аз.

— Дрън-дрън. Никой освен теб не може да коригира изчисленията ми.

— Казвам ти, не съм аз.

От другия край на линията последва кратко мълчание.

— Говориш сериозно, а?

— Да.

— Мамка му! Тогава кой може да е? Единственият и неповторим Марън? Господи! Трябва да затварям и да разпространя новината по клюкарската линия...

— Тирел! Не затваряй! Не трябва да казваш на никого за това. Не се шегувам. На никого!

— Какво те прихваща?

— Слушай, какво знаеш за МТД?

— Нищо. Предполагам, че са шайка богати бели момчета в безподобни костюми. Изпращат ми задачите си по електронната поща и аз им ги връщам решени по същия начин. И за това получавам смущаващо големи суми пари.

— Познаваш ли някой друг, който работи за тях? Къде се намира базата им? Или нещо друго?

— Не. Добре ли си, човече? Струваш ми се притеснен.

— Добре съм. Благодаря!

— Няма проблем, братко. Какво...

Ерик затвори, прекъсвайки приятеля си, и се приближи до прозорците.

— Как да го намерим? — попита Куин.

— Няма начин.

— Какви ги говориш?

— Хората се опитват от години да открият Марън. Всъщност преди известно време и аз опитах, когато имах проблем, който не можех да реша. Господи! Още не мога да повярвам! Може би грешим. Или пропускаме нещо. Все пак става дума за Едуард Марън.

— Има логика, Ерик. Знаеш, че е така. Сигурен ли си, че няма начин да го намерим?

Той сви рамене.

— Тогава се връщаме към МТД.

— Какво имаш предвид под „връщаме се към МТД“? Все още не знаем нищо за тях. Нито как да ги намерим.

— Може би имам идея.

Ерик се обърна и я погледна.

— Ще доведе ли до застрелването ми?

— Вероятно не.

— А до затвора?

— Съмнявам се.

— Добре. Тогава да я чуем.

— Мисля си... Може би разчитаме твърде много на високите технологии и на интернет и сме свикнали да получаваме всичко наготово. Време е да прибегнем до нещо по-елементарно.

49.

— Продавате ли чай, госпожо?

Жената го погледна над очилата си така, както само една библиотекарка може да направи, и лениво посочи вдясно.

— Ей там. Оставете четвърт долар. Така събираме пари за чая.

— Добре, госпожо.

Ерик намери безпроблемно чайника с горещата вода, но след като напълни чашата, заразглежда глуповато разноцветните кутии, наредени до него. Той не пиеше чай и това, заедно с факта, че бе отлъчен от цивилизованото общество едва седемнайсетгодишен, го обърка.

Накрая реши, че чаят с име „За разсънване“ е най-подходящият при дадените обстоятелства, и пусна пликче във водата. Малко сметана и две лъжички захар, и течността придоби общо взето непривлекателен цвят.

Куин седеше в дъното на библиотеката под лампа с изгоряла крушка, за да бъде в сянка. Докато се приближаваше, Ерик видя силуета ѝ. Тя ожесточено тракаше по клавиатурата и не му обърна внимание, когато сложи на масата чашата с чая.

— Откри ли нещо?

Куин поклати глава и натисна ENTER. Синият екран освети лицето ѝ и това подчерта бръчките на съсредоточеност, когато тя започна да чете текста, който се появи.

Ерик протегна ръка, взе няколко листа от масата и ги прочете за пети път, макар да знаеше, че няма да намери нищо повече. Слава на Бога за Куин Бари! Въпреки огромната купчина тестове по време на детството му, които го поставиха твърдо в категорията на свръхгениите, подобна идея не би му хрумнала.

Куин провери най-напред в щатите Невада и Калифорния, заради напредъка им в областта на научноизследователската дейност, после във всички останали, където бяха убити жените, и накрая в Тексас — родното място на Марън. Но накрая установи, че онова, което търсят, е

под носа им. „Модерна термодинамика“ беше регистрирана във Вирджиния и документите им бяха публично достояние.

Не че съдържаха много информация. Нямахме нищо за предмета на дейност на компанията, нито адрес. Само пощенска кутия в Ричмънд. Но имаше един полезен документ, подписан от президента и изпълнителен директор на фирмата. Някой си Ричард Прайс.

Куин протегна ръка и без да гледа, намери чашата с чая. Тя отпи, направи гримаса и поклати глава.

— Какво е това?

— Не е ли както го харесваш?

Куин се намръщи, остави чашата и продължи да преглежда текстовете на екрана.

— Чакай малко...

Ерик вдигна глава.

— Каза ли нещо?

— Добре, добре... — измърмори тя. — О, да! Сипах те.

— Какво намери?

— Генерал Ричард Прайс.

— За какво намекваш?

— Статия от стар брой на „Сайънс“... Генерал Прайс е бил директор на ООБР.

— ООБР?

— Организация за отбрана с балистични ракети.

Ерик сложи ръка на рамото ѝ и се наведе към екрана.

— Шегуваш се.

— Съвсем не. И според статията през 1989 година Прайс е напуснал военните, за да „следва други интереси“. Цитирам.

— Други интереси — тихо повтори Ерик. — Пише ли още нещо?

Куин поклати глава.

— Повечето е техническа информация как се използват ракети за пресрещане на други ракети. Прайс е цитиран като източник. — Тя стигна до края на статията. — Това е всичко.

— Той трябва да е.

Куин кимна.

— Кой би ръководил по-добре правителствен проект за стратегическа отбрана?

Заваля дъжд точно когато Ерик взе слушалката на телефонния автомат пред библиотеката и я закрепил между ухото и рамото си. Ситните капки овлажниха най-горния лист от тефтера в ръцете му, но не бяха достатъчно тежки, за да размажат написаното там — седемдесет и осем телефонни номера във Вирджиния, Мериленд, Окръг Колумбия, Северна Каролина и Западна Вирджиния, принадлежащи на мъже на име Ричард Прайс.

— Не разбирам — каза Куин, която трепереше от студ и беше силно обезпокоена. — Какво ще кажеш? Здравсти, ти ли ръководиш „Модерна термодинамика“, свръхсекретната компания с предмет на дейност създаване на противоракетен щит? А и като стана дума за това, прикривате ли един убиец и извратен садист?

Ерик се усмихна, пусна няколко монети, набра първия номер в списъка и каза:

— Планът ми е много по-изтънчен.

— Ало! — чу се мъжки глас от другата страна на линията.

— Ало! Генерал Прайс?

— Кой? Тук е Дик Прайс. Но не съм генерал, по дяволите!

— Съжалявам. Набрал съм грешен номер.

Ерик затвори, а Куин се плесна по челото.

— Аз съм идиотка.

— Може би. Но имаш толкова много очарователни качества. — Усмивката му стана още по-широка. — Ще ни трябват доста монети от двайсет и пет цента, но още имаме шанс да се измъкнем от тази бъркотия.

50.

— Не бъди такъв песимист — рече Куин, влизайки в хотелския асансьор. — Няма начин да се справим лесно.

Ерик затътри крака след нея и се сви в ъгъла, без да каже нищо.

— Не е изненадващо, че човек, замесен в свръхсекретна научноизследователска работа и в убийствата на един господ знае колко жени, не е вписан в телефонния указател.

— Е, да.

— Ще го намерим утре сутринта, когато навсякъде е отворено. Знаем кой е, как си изкарва хляба, какво прави в момента и горе-долу къде живее. Трябва да има справки за бившите генерали. Ще го открием.

Кратката ѝ реч не оказа очакваното въздействие. Ерик изглеждаше все по-потиснат.

— И какво?!

— Какво искаш да кажеш? Преди час изгаряше от желание да го намерим.

— Един час е много време. Да предположим, че открием адреса му. Какво ще правим с него? Ще отидем в дома му и ще го предизвикаме? Какво ще каже той? „Олеле, хванахте ме.“ — Тонът му стана язвителен. — Не, чакай. Хрумна ми по-добра идея. Защо не открием научноизследователската база? Ти и аз можем да преодолеем стотиците пазачи, които я охраняват, да се прехвърлим през оградата и да извършим граждански арест. Разбира се! Защо не, по дяволите?

— Досиетата още са у нас — тихо каза Куин, докато излизаха от асансьора. — Трябва само да намерим онзи Марън и да вземем ДНК проба. И тогава ще имаме доказателство.

— Пак те питам. Какво ще правим с него?

Истината беше, че Куин още не бе решила нищо по този въпрос.

— А човекът от ФБР, за когото спомена?

— Марк Биймън?

— Да. Продължаваш ли да мислиш, че това е възможност? Имам предвид въз основа на всичко, което знаем?

Тя спря пред вратата на стаята и извади електронната карта от джоба си.

— Вече не знам... Не го познавам лично. Съдейки по мнението на хората, бих казала да. Но...

— Може би е време да му се обадим. Не е необходимо да му казваме кои сме. Само да опипаме почвата. Да отворим линия за комуникация. Какво би могло да навреди?

Куин отвори вратата.

— Може би имаш право. Ще му се обадим. Но не отгук, а от уличен автомат.

Тя се обърна да затвори, но видя, че вратата вече се затваря сама. След миг иззад нея се появи мъж и после — дулото на пистолет, насочен към лицето ѝ.

— Ерик! — прошепна тя.

— По дяволите!

— А сега, нека всички да се успокоим.

Куин се обърна към смътно познатото лице.

— Това е той, Ерик. Онзи, който се опита да ме хване на пътя към фермата на баща ми.

Мъжът размаха ръката си.

— Още ме боли.

Тя почти не го чу, защото се бе съсредоточила върху пистолета. Дулото беше неестествено дълго — модел, който бе виждала в криминалните филми. Със заглушител.

— Защо не седнете, господин Туейн? — попита мъжът, който беше по-възрастен от другите двама в стаята и явно им беше шеф.

Ерик не знаеше какво да направи. Той се огледа, но не помръдна.

— Ерик, направи каквото ти казва. Нямаме избор — успя да изрече Куин.

— Тя има право — рече мъжът. — Нямаме избор.

Ерик най-после се подчини и предпазливо тръгна напред. Куин усети, че някой сложи ръка на рамото ѝ. Тя не се и опита да се съпротивява, когато я блъснаха към дивана и я принуди да седне до Ерик.

Шефът на малката група се настани срещу тях и протегна ръка, за да вземе ментов бонбон от масичката за кафе.

— На кого щяхте да се обаждате, госпожице Бари?

Той очевидно бе доловил част от разговора им за Марк Биймън, но не бе чул името.

— На никого — отговори Куин, опитвайки се да запази спокойствие.

Мъжът кимна замислено и сложи бонбона в устата си.

— Знаех, че ще кажете това.

51.

— Защо не се опиташ да поспиш? Аз ще стоя буден — каза Ерик.

Куин се притисна до него и той отговори на жеста, като я прегърна. Леглото беше тясно за двамата и Ерик се бе облегнал на стената, а Куин бе допряла гръб до гърдите му. Топлината на тялото ѝ и уханието на косата ѝ бяха успокояващи. Бяха ги разделили по време на дългото пътуване до планините на Вирджиния и той бе убеден, че няма да я види повече. Но когато отново ги събраха в стаичката, страховете му малко намаляха. Това, разбира се, беше илюзия. Преживяванията им бяха разтърсващи, но всичко бе свършило. Бяха обречени.

Куин обърна лице към него и направи слабо усилие да се усмихне.

— Изглежда пак те насадих на пачи яйца, а? Предполагам, че нямаш гениални идеи?

— Мисля, че трябва да започнем да се срещаме с други хора.

Тя сложи глава на рамото му.

— Може би.

Истината беше, че възможност за избор не съществуваше. Стените на стаичката бяха бетонни. Единствената врата бе направена от твърда стомана с прозорче от плексиглас, подобно на илюминатор на кораб. И доколкото Ерик бе видял, докато пътуваха, комплексът бе опасан с добре охранявана висока телена ограда.

Дишането на Куин стана по-равномерно и той наклони глава, за да може да види лицето ѝ. Очите ѝ най-после се затвориха. Това беше хубаво. Поне тя можеше да избяга от чувството за обреченост. На Ерик обаче съвсем не му се спеше.

Изведнъж му хрумна странна мисъл. Той можеше никога повече да не заспи. Беше на двацет и шест години и не се бе замислял за собствената си смърт. Времето беше нещо, което се простираше толкова далеч пред него, че той още не бе съзрял края.

Бяха му взели часовника и Ерик нямаше представа откога седят така — вероятно достатъчно дълго, за да изпадне в унес, гледайки

бялата стена. Отначало електронното бръмчене го озадачи, но когато вратата започна да се отваря, той отмести Куин от себе си и скочи.

— Какво... — сънено попита тя. — Ерик...

Мъжът, който влезе в стаичката, беше на шейсет и няколко години, но широките рамене и тънката му талия не позволяваха възрастта му да бъде определена точно. Куин стана от леглото, изправи се до Ерик и стисна ръката му до болка.

— Успокой се! Не е той — каза Ерик.

— Генерал Прайс? — попита тя.

— Бивш — отговори мъжът, когато вратата се затвори зад него. — Продължавате да ме смайвате, госпожице Бари. Вие сте изумителен противник. Но сега бих искал да поговоря с вашия приятел. Нали нямате нищо против да ни извините за момент?

Тя не отговори.

— Ще остана тук, ако не възразявате — рече Ерик.

— Може би ще е по-лесно, ако чуеш лично онова, което имам да ти кажа.

— Не, благодаря.

Прайс сви рамене.

— Знаеш, че си важна част от екипа ни, Ерик. Не искаме да те загубим.

— Инициатива за стратегическа отбрана.

— Опасявам се, че е така, синко. По очевидни причини проектът се пази в тайна. Но в края на краищата сигурно ще се съгласиш, че ще бъде признат за най-важното военно постижение след...

— Атомната бомба?

Прайс се усмихна.

— Щях да кажа лъка и стрелата.

— Не се занимавам с оръжия.

— Време е да преоцениш предразсъдъците си. И двамата знаем, че рано или късно територията на Съединените щати ще бъде в обхвата на ракетите на терористите. Системата, върху която работим, ще неутрализира тази заплаха.

— Спестете ми подробности, генерале. Аз развих теорията, върху която се основава новата ви играчка. Знам какво може да прави.

— Умно момче. Разбира се, че имаш право. — Прайс се облегна на стената и сякаш се замисли за миг. — Имал си достатъчно работа с

военните и разбираш, че на повечето офицери им липсва творческо вдъхновение, така да се каже...

— Те са тълпа хищни динозаври — прекъсна го Ерик.

— Това е малко грубо, но не и съвсем неточно. Колегите ми изглежда живеят в миналото. Искат все по-тежък метал и по-голям калибър — неща, които остаряват още щом слязат от конвейера. Скоростта и прецизността са бъдещето. И нашата — твоята система — е възплъщение на тези принципи. Откровено казано, вече сме изпреварили графика, но мисля, че ако дойдеш да работиш при нас, ще ускорим още повече нещата.

При обикновени обстоятелства Ерик би му казал да си го начука, както правеше с всеки униформен бездарник, който се бе появявал на прага му. Но обстоятелствата очевидно не бяха нормални.

— Ще работя за вас при едно условие — каза той. — Освободете Куин.

На лицето на Прайс се изписа престорено изражение на огорчение.

— Боя се, че предложението се отнася само за теб и няма място за преговори. Бихме имали полза от теб, но всъщност не си ни необходим.

— Марън.

Прайс отново се усмихна иронично.

— Какво бих могъл да кажа? Отново съм смаян.

— Няма да има сделка без Куин.

Прайс отвори уста да отговори, но Куин не му позволи.

— Чакай, Ерик. Замисли се. Ако можеш да...

— Не. Няма какво да мисля.

Тя го хвана за рамото и го дръпна, за да я погледне.

— Ерик, той ти предлага начин да се измъкнеш.

— Не. Предлага ми временно робство и после безболезнена екзекуция. — Той се обърна към Прайс. — Не е ли така, генерале?

Кимането на Прайс бе едва забележимо.

— Сделката ми се струва неизгодна. Няма да участвам — рече Ерик.

— Съжалявам за решението ти. Но уважавам смелостта и лоялността.

Думите му ядосаха Куин.

— Какво знаеш ти за смелостта и лоялността, по дяволите?!

Ерик я хвана за ръката, но тя се отскубна от него, приближи се до генерала и се взря в очите му с ярост, която явно го изненада.

— Ти помагаш на онзи садист, нали? Нали? Осигуряваш му жени, които да изтезва до смърт, за да прави тъпите ти устройства.

— Куин! — предупреди я Ерик, но тя не му обърна внимание.

— Виждал ли си някоя от онези жени, генерале?

Ерик тръгна към нея, когато Куин блъсна Прайс в гърдите, но спря, като видя, че той не реагира.

— Не си, нали? Само четеш за тях в докладите и издаваш заповеди. Нямах смелостта да видиш собственото си дело.

— Мислите ли, че ми е приятно? — попита Прайс, следвайки я с поглед, когато Куин започна да обикаля като котка около него. — И че намирам извинения за това? Искам да ви уверя, че не е така. Но не мога да си позволя лукса да проявя морални изблици. Трябва да се погрижа за двеста и петдесет милиона души.

— Искаш да ни кажеш, че само изпълняваш заповеди?

Той поклати глава.

— Опасявам, че дори нямам оправдание. Занимавам се с тези неща, защото смятам, че нямам избор.

Ерик беше подготвен за онова, което последва. Той се хвърли напред и се намеси, преди Куин да вкопчи пръсти в гърлото на Прайс. Тя се съпротивяваше с изненадваща сила, но Ерик успя да я прикове до стената.

— Успокой се, Куин! Така няма да стигнем до никъде.

— След няколко часа имам съвещание във Вашингтон — каза Прайс.

Ключалката отново забръмча и вратата се отвори.

Куин престана да се съпротивява и Ерик я пусна. В стаичката влязоха трима едри мъже.

— Съзнавате, че трябва да знам всичко — каза Прайс, излизайки в коридора. — И се боя, че най-добрият начин за това е да ви разделя.

Тримата мъже атакуваха, удариха Ерик и го повалиха на бетонния под. Той замахна с юмрук и достигна единия, но другите двама веднага го хванаха здраво.

— Пуснете го! — извика Куин и уви ръка около врата на единия мъж, но и тя се намери на земята.

Мъжът, когото Ерик бе ударил, я сграбчи за ръката и я повлече към отворената врата.

— Ерик!

Той я погледна за последен път, сетне блъснаха лицето му в пода и го приковаха там.

— Съжалявам, синко — каза Прайс. — Наистина нямам избор.

— Всеки има избор — успя да промълви Ерик.

— Бих искал светът да беше толкова елементарен.

Мъжете го пуснаха и тръгнаха към коридора и когато се изправи, Ерик видя, че Прайс и Куин са изчезнали. Той се хвърли напред, макар да знаеше, че вече е късно. Стоманената врата избумтя, точно преди да се блъсне в нея, започна да вибрира от удара на тялото му и после утихна. Ерик притисна лице до прозорчето, но не видя нищо.

— Куин!

Два часа.

Сигурно толкова бе седял неподвижно на леглото, вслушвайки се в тишината. Те се опитваха да го пречупят — да дадат достатъчно време на въображението му да се развихри. Той опита да се пребори с това, поддържайки съзнанието си заето с математически задачи и нерешими проблеми по физика, но не след дълго страхът за Куин го завладя.

Марън беше там. Някъде наблизо... Сигурно нямаше... да му я дадат.

Не. Прайс не би направил такова нещо. Той бе осигурявал на Марън жени, но това беше различно. Прайс не ги познаваше. Както Куин каза, за него те бяха само доклади и статистика. Прайс бе разговарял с Куин, беше я докосвал и я бе гледал в очите. Той не можеше да я даде на Марън.

Ерик бавно наведе глава и промълви:

— О, господи!

52.

Куин прокара ръка по ръба на вратата, без да е сигурна защо го прави. Студената стомана беше дебела не по-малко от два сантиметра и половина и закрепена за бетонните стени с панти, които биха спрели дори влак. Тя отново опита да провери пръсти зад вградената в стената клавиатура, но успя само да счупи няколко нокътя и по ръката ѝ потече кръв.

Куин чувстваше, че Ерик не е далеч — на не повече от стотина метра. Но сякаш ги деляха хиляди километри. Нямаше да се видят отново. Тя вече беше сигурна в това. Двамата щяха да бъдат разпитвани поотделно и когато Прайс и хората му останеха доволни, Ерик щеше да бъде убит. По нейна вина. Ако не беше толкова твърдоглава и жадна за вълнения, сега той щеше да седи в къщата си и да се занимава с глупавата си дърворезба. От гърлото ѝ се изтръгна сподавен горчив смях и тя поклати глава. Вълнения. Наивното и отегчено малко момиче, каквато беше преди две седмици, сега изглеждаше много далеч.

В коридора се разнесе едва доловим и неразгадаем звук, който наруши тишината в стаичката. Куин притисна лице до прозорчето на вратата. Нищо. Коридорът изглеждаше безлюден.

Бръмченето на ключалката я стресна и тя отскочи назад, когато вратата започна да се отваря. Мъжът, който влезе, беше непознат. Куин успя да види лицето му за миг, докато той се обърна и натисна няколко цифри на клавиатурата на стената. Налягането на въздуха в стаичката се повиши, когато вратата се тресна.

Мъжът отново се обърна и Куин успя да го огледа по-дълго. Той беше изключително красив, на около четирийсет и пет години, с малко по-дълги от обичайното прошарени коси и с равни бели зъби. Безупречно изгладеният му ленен панталон и памучната риза бяха небрежно-елегантни и стояха идеално на слабото му тяло.

Изражението на лицето му беше странно и загадъчно. Устните му се изкривиха в нещо като усмивка, която обаче не изразяваше

радост или смях. Куин се опита да долови намеренията му, но погледът ѝ бе привлечен от ножа в лявата му ръка. Тя съзря кръвта по острието. От върха падна капка, която се пръсна на пода.

— Марън — прошепна Куин и като внимаваше да не прави резки движения, започна да отстъпва назад от него, но след пет крачки се блъсна в стената.

— Куин. Не мога да опиша какво удоволствие е за мен, че най-после се запознахме. — Той предпазливо пристъпи напред и тя почувства прилив на адреналин. — Знаеш ли, снимките ти... лъжат. Съзнаваш ли какво е да бъдеш фотогеничен?

Куин поклати глава. Същият глас ли беше? Това ли беше мъжът, който ѝ се бе обадил от къщата на Ерик? Тя се опита да си спомни, но не можеше да се съсредоточи.

— Фотогенични са хора, които са мъртви отвътре. Така фотоапаратът може да долови какво представляват. Но никой фотоапарат не може да се надява да пресъздаде теб.

Куин се плъзна по стената, поддържайки разстоянието между тях постоянно, а той продължаваше да се промъква към нея. Когато се приближи достатъчно, за да я докосне, тя се сви в ъгъла. Всеки мускул в тялото ѝ се напегна, докато той нежно прокараваше показалец по бузата ѝ. Странното изражение, изписано на лицето му при влизането, изчезна и бе заменено с излъчване на спокойствие и любезност. Куин си напомни за ножа в ръката му, но това загуби значение, когато го погледна в очите.

— Кой си ти? — чу тя гласа си.

Мъжът се обърна с гръб към нея, прекоси стаичката и седна на леглото.

— Кой си ти? — повтори Куин.

Тя чу, че ножът се удари в стената, преди да го е видяла. С единствено мълниеносно движение той го бе забил в стената зад гърба си. Но не действието накара краката ѝ да се разтреперят, а онова, което видя в очите му. Омраза, жестокост, страх, ярост. Зло. Тя опита да се свие още повече в ъгъла, но коленете ѝ се огънаха и едва не падна.

Куин отново се съсредоточи върху него и мъжът ѝ се усмихна радушно.

— Ти... си ги убил.

— Да, опасявам се, че съм аз.

Куин погледна стоманената врата и после бетонните стени наоколо. Нямахше къде да избяга. Нито кой да ѝ помогне. Тя изведнъж си спомни образа на умиращата млада жена в спалнята на Ерик и усети, че се задушаваша.

— Защо? — заеквайки попита Куин.

Въпросът изглежда го заинтригува.

— Защо? Защото ми харесва. — Изражението му стана замислено, но вече я нямаше злобата, която тя бе видяла преди няколко минути. — Не очаквам една жена да разбере... но твоят приятел Ерик би разбрал. Какво според теб изпитва, когато те погледне?

Куин не отговори.

— Може би любов? Нежност? — Той поклати глава. — Тези чувства са присъщи на жените. Илюзии, чиито корени са в праисторическата борба за оцеляване на човечеството. Жените обичат. Мъжете изпитват сладострастие. Когато те погледне, Ерик си представя какво би почувствал, ако лежиш гола под него и се тласка в теб. Звукът на стенанията ти. Обляното ти в пот тяло, което се плъзга под него, докато се опитваш да избягаш...

— Грещиш — прекъсна го тя. — Ти...

Марън ѝ направи знак да мълчи.

— Разбира се, Ерик потиска тези чувства, изопачава ги и си внушава, че не съществуват. Хилядите години цивилизация няма да му позволят да се отдаде на низшите си инстинкти — да има контрол върху теб. Да те направи безпомощна и подчинена на всичко, което иска да стори с теб. Аз обаче не се лишавам от тези усещания.

Той проследи погледа ѝ до забития в стената нож и усмивката му стана по-широка.

— Искаш ли го?

Куин преглътна с усилие.

— Колко?

— Какво?

— Колко жени си убил?

— Трийсет и две — всяка неповторима и съвършена по свой начин. Помня ги всичките. Всеки детайл. Наистина е забележително. Сякаш петте ми сетива записват точно преживяването и не пропускат нито един нюанс. На какво ти прилича това? Можеш ли поне да си

представиш преживяване с подобна наситеност на усещанията? — Той млъкна, подсказвайки, че въпросът изисква отговор.

— Не. И не искам.

— Хайде, Куин! Не бъди толкова задръстена. Знам, че дълбоко в себе си притежаваш тези способности. Нямам предвид убиването. Говоря за емоционалната наситеност. Гарантирам, че нищо не може да се сравни с това — нито любовта, нито омразата или вярата. Може би само смъртта. Не знам, бил съм само на ръба.

Куин успя да нормализира до известна степен дишането си и това ѝ помогна да прикрие страха, който почти я бе парализирал.

— Грешиш. Ти вече си мъртъв, от години. Фактът, че поставяш омразата в една категория с любовта и вярата, доказва, че никога не си изпитвал тези чувства.

От учебниците, които бе взела от ФБР, тя знаеше, че вероятно не трябва да спори с него, но това нямаше значение. Този човек — това нещо — вече бе решил съдбата ѝ и Куин не можеше да направи каквото и да било, за да я промени.

— Някога замислял ли си се, че емоционалната наситеност, която изпитваш от изтезанията и убийствата, не е по-силна от всекидневните чувства на обикновените хора? Всеки път, когато погледнат децата си или слушат хубава музика, или ходят на църква?

Марън прибра единия си крак до гърдите, а другия небрежно подпря на ръба на леглото.

— Чудесно! Ти си много повече, отколкото се надявах, Куин.

Той стана и тя изпита инстинктивно желание да се притисне поплътно в ъгъла, но се отказа. Нямаше да му достави това удоволствие. Марън направи две крачки към нея, но после се обърна, тръгна към вратата, набра друг код на клавиатурата в стената. Вратата се отвори и той излезе.

Куин не разбираше какво става. Приблужи се до отворената врата, но не видя нищо. Тъкмо се канеше да пристъпи напред, когато Марън подаде глава навътре.

— Идваш ли?

Тя се вцепени.

— Днес няма да ти сторя зло, Куин. Давам ти думата си, че и косъм няма да падне от красивата ти глава.

Тя не мисли дълго върху възможностите си за избор — дали да остане и да се остави да я „разпитат“, или да излезе и да се изправи пред неизвестността.

Той сигурно видя нерешителността в очите ѝ, защото посочи забития в стената нож.

— Не забравяй това.

Без да отмества поглед от Марън, Куин хвана дръжката на ножа, използва всичката си сила и го издърпа.

— Къде е Ерик? — попита тя, като държеше заплашително ножа пред себе си.

Марън се изсмя и поклати глава.

— Искрено се възхищавам на силния ти дух, Куин. Наистина си великолепна. Знаеш ли това?

53.

Ричард Прайс намали скоростта на колата и се наведе към стъклото, така че униформеният морски пехотинец, който стоеше встрани от пътя, да види добре лицето му. Постовият застана мирно, козирува и изчезна в малката будка. Портата с бодлива тел отгоре започна да се отваря. Прайс мина и подкара по тесния черен път, прорязващ горите на Вирджиния.

До първия асфалтиран път имаше тринайсет километра и после още шестнайсет до магистралата. Сгушена в планините далеч от населените места, базата на МТД беше непревземаема. Планинският терен около нея гъмжеше от камери, подслушвателни устройства и детектори за движение. Двайсет и пет добре обучени мъже се редуваха да дежурят на пултовете на сложната станция за наблюдение и патрулираха в района. През десетте години на съществуването ѝ, откакто компанията се помещаваше на това затънтено място, бе имало само три сигнала за тревога. Всички се оказаха изгубили се ловци, чиито истории и биографии бяха подробно проучени.

Потискащото ниво на секретност и охрана понякога бе трудно поносимо, но за съжаление задължително. Беше невъзможно да се предвиди как светът би приел новината за изследователската дейност на МТД. Ако научеха за напредъка, който компанията бе постигнала, руснаците щяха да се борят със зъби и нокти. Те вече не можеха да си позволят милиардите, необходими за производство на ефикасни контрамерки и щяха да използват единственото си останало оръжие — страховитото си отчаяние. И изправени пред него, страхливите американски политици щяха да се огънат.

Но в случай че системата бъде завършена и готова за действие, руснаците и останалият свят ще бъдат заварени абсолютно неподготвени. Разбира се, ще има дрънкане на оръжия, но ще бъде късно. Накрая управниците на някога могъщия Съветски съюз ще вдигнат ръце и ще запълзят обратно към жалките си малки дупки.

Прайс смъкна стъклото два-три сантиметра и хладният въздух изсуши тънкия слой пот на лицето му, появила се за пръв път от няколко дни. Последните седмици бяха най-опасните от началото на проекта и сякаш всичко вървеше зле. Но този период на лош късмет изглежда бе свършил и контролът бе възврънат. Копията от петте полицейски досиета, до които Куин Бари се бе добрала, бяха изгорени и се взимаха мерки оригиналите да бъдат унищожени и всички препратки към тях да бъдат заличени от щатските и федералните компютри.

Разбира се, в тези действия имаше значителен риск. Много хора от силите на реда още помнеха убийствата, а и семействата на жертвите със сигурност не можеха да ги забравят. Но в краткосрочен аспект ползите натежаваха над рисковете.

Разпитът на Бари и Туейн несъмнено щеше да бъде успешен, макар че Прайс не очакваше да научи нещо ново. Той беше убеден, че е наясно с последните им действия и че нанесените вреди ще бъдат поправени. Имаше вероятност смъртта им да предизвика непредвидени усложнения, но и те нямаше да са непреодолими.

Прайс отново намали скоростта, бръкна в жабката и натисна вграден от едната страна бутон. Старата ограда, която изглеждаше като направена от изгнили дървени трупи, започна да се отваря на скритите си панти. Той погледна часовника си и осъзна, че изостава от графика. Ако движението в Окръг Колумбия беше натоварено, Прайс щеше да закъснее за срещата си със сенатора Уилкинсън. Хрумна му да вземе хеликоптера, но тези два часа и половина пътуване му бяха необходими, за да преизчисли крайния срок за завършването на проекта. Загубата на Ерик Туейн несъмнено означаваше забавяне. Несъзнателният му принос за реализацията на проекта беше втори по значение след този на Марън.

Марън.

Устните на Прайс неволно се изкривиха при мисълта за този човек — ако изобщо можеше да го нарече така. Психологическият профил, който Прайс бе поръчал в началото на проекта, характеризираше Марън като страдащ от заблуди луд със склонност към самоубийство. Но Прайс не им вярваше много. За него Марън беше твърде пресметлив, за да бъде луд. Той постоянно наблюдаваше, изучаваше и изследваше.

Но с убийството на младата жена в къщата на Туейн Марън бе преминал границата. И го знаеше. Прайс си спомни страха в очите на Марън, когато видя сувенирите от убийствата си. И презрението на Прайс в онзи миг беше пълно. Марън бе кръгла нула — страхливец и извратен садист, който обичаше да причинява болка на беззащитни жени. Но сега се страхуваше и това можеше да бъде използвано, за да го накарат да се съсредоточи и да превъзмогнат загубата на Ерик Туейн.

Прайс беше убеден, че главните теоретични проблеми, които задържаха проекта, може да бъдат решени за година и половина. После отделните части щяха да бъдат демонтирани и изпратени на „Локхийд Мартин“, TRW, „Боинг“ и други. И тогава МТД щеше да престане да съществува. Както и Едуард Марън.

Прайс не устоя да не се усмихне при тази мисъл. Той си представи безжизненото тяло на Марън, заровено в необозначен гроб някъде в дивата пустош на Вирджиния. Това щеше да бъде церемония, на която Прайс непременно щеше да присъства.

54.

— Там има охрана — прошепна Куин.

Марън надникна за миг зад ъгъла и после се дръпна назад.

— Да.

— Какво ще правим?

— Ти вероятно ще можеш да избягаш. Ще те измъкна оттук, преди някой да се е намесил. Но нямаме много време...

— А Ерик?

— Предполагам, че ще го убият.

— Няма да тръгна без него.

Марън кимна замислено.

— Ще отида да заговоря дежурния и да отклоня вниманието му. Какво ще кажеш?

Куин видя безрадостната му усмивка и изведнъж се обърка.

— Но... аз мислех, че...

Той повдигна вежди в недоумение.

— Какво мислеше?

Тя отново се ужаси от него. Сегашният им съюз беше нелеп. Какви бяха мотивите му? Марън не й помагаше от доброта.

Той я подмина спокойно и тръгна по коридора. Стискайки ножа в двете си ръце, Куин надникна зад ъгъла и го видя как се приближава до пазача.

— Тук ли е Ерик Туейн? — Гласът му отекна в коридора, докато Марън умело заобиколи около пазача, който се обърна с гръб към Куин.

— Опасявам се, че не мога да ви кажа, сър.

— За бога! — рече Марън. — Трябва да поговоря с него три минути за проблем, на който се натъкнахме.

— Съжалявам, сър. Имам заповед.

— Тогава защо не се обадиш на генерал Прайс и не поискаш разрешение? Нямам време за губене.

Марън беше сериозен и убедителен. Куин реши, че може да остави на него да се справи с ненужното насилие. Това беше едно от предимствата да имаш психопат на своя страна.

Той я погледна и желанието му да се забавлява пролича мигновено. Марън се опитваше да я принуди да действа прибързано и ясно ѝ даде да разбере, че ако ще спасяват Ерик, Куин трябва да го направи.

— Обади му се — каза той и отново ѝ кимна. — Там има телефон.

Пазачът не реагира веднага и се замисли. Нямахше много време. Ако тръгнеше да се обади по телефона, щеше да мине покрай Куин. Сега или никога!

Тя излезе от ъгъла и безшумно тръгна по коридора, криейки ножа зад гърба си. Приблжи се само на няколко сантиметра от пазача и застана неподвижно. Марън явно ставаше нетърпелив и нарочно погледна над рамото на човека, вторачвайки се изпитателно в нея. Куин замахна с всичка сила точно когато пазачът започна да се обръща.

Тежката метална дръжка уцели тила му. Мъжът изстена и се строполи на пода.

— Много добре, Куин. А сега го довърши.

— Какво?

— Когато дойде в съзнание, той ще вдигне тревога и ще те хванат.

— Да го убия? Не...

— Ако не те е грижа за теб, помисли за Ерик. Ти си виновна, че той е в това положение, нали?

— Няма да го убия.

По лицето на Марън се изписа разочарование. Той пхна електронната карта в процепа на стената.

— Решението е твое.

— Ерик!

Той скочи от леглото и я прегърна.

— Куин! Господи! Добре ли си?

— Да. А ти?

Ерик се дръпна назад и я погледна в очите, сетне забеляза окървавения нож в ръката ѝ.

— Куин, по дяволите, какво...

Той изведнъж я сграбчи за ръката и я дръпна зад себе си. Марън влизаше в стаята.

— Ерик Туейн — каза той и небрежно се отпусна на леглото. — Колко си пораснал!

— Марън! — Ерик отстъпи няколко крачки назад, прикривайки Куин с тялото си.

— Откога не сме се виждали, Ерик? Едва те познах. Последния път, когато те видях, беше на не повече от петнайсет години.

— Ти си убил Лиза, Едуард!

Марън завъртя очи и лениво посочи Куин.

— Би трябвало да ми благодариш. Виж колко по-красива приятелка си намери.

Куин се притисна до гърба на Ерик и уви ръце около кръста му, за да го успокои и да не му позволи да извърши някоя глупост.

— Копеле! Как можа да го направиш?! Кой ти дава правото да...

— Трябва ли да се обиждаме, Ерик? А що се отнася до това кой ми дава правото, ти вече знаеш истината, нали? Правителството на Съединените щати ми дава правото. Те ми дават и много повече. А в замяна аз правя така, че да се чувстват в безопасност в света, който са създали. Споразумението е перфектно, особено когато алтернативата беше затвор и вероятно дори екзекуция...

— Но реалността не се оказа толкова привлекателна, колкото фантазията — каза Ерик.

— Винаги е така, нали? — Марън стана и се отправи към отворената врата. — Мисля, че е време да тръгваме. Последвайте ме.

Той изчезна в коридора и Ерик се обърна.

— По дяволите, какво става, Куин?

— Марън ни помага.

— Не. Помага на себе си. Знаеш, че е така.

Тя поклати глава.

— Имаме ли избор, Ерик? Не искам да тръгвам с него, но не искам и ти да останеш тук.

— Куин...

Тя го хвана за ръката и го задърпа към вратата. Знаеше какво ще каже, но не желаше да го чуе. Марън ги чакаше в коридора и държеше два пластмасови пропуска като закачения на ризата му.

— Сложете си ги.

Те ги закачиха на гърдите си и зачакаха да видят какво ще стане по-нататък. Марън с раздразнение посочи пазача, който лежеше на пода. Ерик разбра подсещането и издърпа в стаичката изпадналия в безсъзнание мъж. Когато той излезе и затвори вратата, Марън вече вървеше по коридора.

— А камерите за наблюдение? — попита Куин, щом го настигнаха.

— Изключих ги от централното захранване. Нито една не работи.

— Може някой да ги включи.

— Сигурен съм, че ще опитат.

Тримата стигнаха до поста на охраната. Зад бюрото нямаше никого и мониторите излъчваха само смущения.

— Ще тръгнете по този коридор — каза Марън и посочи вдясно.
— Дълъг е и минава под комплекса. Щом видите втори коридор, завийте наляво и го извървете до края. Там има пост на охраната като този, но с врата, водеща навън...

Гласът му заглъхна и Куин и Ерик проследиха погледа му до вратата на поста на охраната.

— О, не! — рече Марън. — Това изглежда подозрително, нали, Куин? Куин?

Тя излезе от унеса и го погледна.

— Имаш ли нещо под пуловера си?

— Какво?

— Назад, Марън — намеси се Ерик. — Кълна се, че ще...

Марън му направи знак да мълчи и се обърна към Куин.

— Искам да ми дадеш пуловера си. Но, разбира се, само ако имаш нещо отдолу.

Куин изхлузи пуловера през главата си и му го даде, като остана по фланелка. Не знаеше какво друго да направи.

Марън кимна учтиво, заобиколи бюрото, пусна пуловера на пода и започна да го бута с крак, опитвайки се да попие голямата локва кръв, пълзяща под вратата. Той избърса, колкото можа, отвори вратата и хвърли пуловера в стаичката.

Дежурният, който несъмнено бе седял зад бюрото по-рано през деня, сега седеше облегнат на купчина сложни уреди и компютри. Главата му беше отпусната назад, а гърлото — прерязано.

Марън затвори вратата и се обърна към Куин и Ерик.

— Докъде бях стигнал? А, да. След като излезете от сградата, ще се озовете на... Слушате ли?

Куин опита да се съсредоточи върху думите му.

— Ще се озовете на голям паркинг. Завийте наляво и вървете покрай сградата. Зад ъгъла ще видите синьо исузу, паркирано до стената. — Той извади връзка ключове, но Куин не можа да се реши да се приближи достатъчно, за да ги вземе. За щастие Ерик се престраши и Марън ги пусна в ръката му. — На асистентката ми са. Няма да ѝ трябват.

Марън махна часовника си и го подаде на Куин, която се дръпна назад. Но той хвана ръката ѝ и бавно започна да го закопчава на китката ѝ. Ерик не се намеси, но наблюдаваше напрегнато и чакаше да види докъде ще доведе всичко това.

— Точно в четири часа — продължи Марън — в лабораторията ще стане инцидент, който ще разруши цялата сграда. Разполагате с десет минути. Предлагам да не ги прахосвате.

— Ще унищожиш сградата? — попита Ерик.

— Те ме затвориха тук. Всичко, което виждате, е откраднато от мен, от моя ум. Няма да им го оставя.

— Защо ни помагаш?

Без да отговори, Марън се обърна и тръгна натам, откъдето бяха дошли.

Коридорът беше тих, но не и съвсем безлюден. Пропуските, които Марън им бе дал, изключваха подозрение и предизвикаха само кимане и усмивки.

— Още пет минути — каза Куин, поглеждайки часовника на китката си.

Те бяха спрели пред яркочервен пожарогасител и лост на алармена система в стената.

— Имаш ли представа колко души работят тук? — попита Куин.

— Не. Може би стотици.

— Всички ще бъдат убити.

— Да.

Тя протегна ръка и хвана лоста на алармената система, но не го дръпна, а погледна Ерик, за да разбере дали е съгласен. Той прехапа устни, после сложи ръка върху нейната.

— Не мога да повярвам, че правим това.

55.

Звукът бе заглушен от дебелите стени на малкото убежище без прозорци, но Марън чу пронизителния вълнообразен вой, който изпълни комплекса. Той застана в средата на стаята и огледа мониторите на компютрите, разположени из тясното помещение. Тези пет екрана бяха останали единствените, които можеха да предават информация от безбройните камери за наблюдение в сградата. Марън гледаше като хипнотизиран картините от различните сектори в базата.

Служителите на МТД се държаха така, както бяха обучени. Специалистите по поддръжката работеха сръчно, за да прехвърлят резултатите от дневния труд от всички компютри на огнеустойчиво дисково устройство, а колегите им вървяха като добитък към определения за тях изход.

Марън протегна ръка и угаси осветлението. Младите специалисти довършиха задачите си, изключиха системите и последваха приятелите си към безопасния външен свят. Марън се обърна и се съсредоточи върху монитора зад него. За разлика от другите, картината на този екран бе останала статична и показваше асистентката му, която нервно ровеше в книжата по бюрото си и от време на време поглеждаше часовника. Тя бе съблякла лабораторната си престилка и беше по зелена копринена блуза, затъкната в късата ѝ пола. Не носеше чорапогащник. Беше принудена да се откаже от чорапите преди години, когато Марън започна да нагласява терморегулатора в кабинета на все по-висока степен. Той си спомни, че първия ден Синтия малко се притесняваше. Но когато Марън не възрази, че не е облечена официално, тя вече не се и замисляше за това.

Синтия изведнъж се изправи и започна да крачи напред-назад. Свиването на мускулите на младите ѝ крака се виждаше дори на малкия черно-бял екран. Марън погледна покрай нея към остъклената отсрещна стена на кабинета. Главната лаборатория беше безлюдна. Бяха останали само притихналите уреди.

Движенията на асистентката му се ускоряваха със същите темпове както вълнението му. Тя не искаше да напусне сградата без него, но и не желаше да се приближи до малката врата, охраняваща убежището му. Той ясно ѝ бе дал да разбере, че не трябва да бъде обезпокояван и никой не може да влиза там.

След трийсет секунди Синтия спря, втренчи се гневно във вратата и тръгна към нея. Камерата я изгуби от обхвата си и на вратата се потропа.

Марън усети, че гърлото му пресъхва, преглътна с усилие и протегна ръка към дръжката. Четири години бе наблюдавал Синтия, разговарял бе с нея и бе усещал уханието ѝ. Дори я бе докосвал, макар и само за миг по дрехите, не по кожата, и предчувствието беше почти непоносимо.

Той отвори вратата. Синтия стоеше пред него и стеснително пристъпваше от крак на крак.

— Доктор Марън, съжалявам, че ви безпокоя. Не чувате ли сигнала за тревога?

— Чувам го, Синтия, но осветлението угасна, а книгата ми са разхвърляни навсякъде. Това са оригинали.

Устните ѝ се свиха от чувство на безсилие. Тя погледна през рамото му към безлюдната лаборатория.

— Трябва да бързаме, доктор Марън. Ще ми позволите ли да ви помогна?

Той се поколеба за миг, както Синтия очакваше. Освен него в стаята не влизаше никой, откакто бе преобразена според неговите изисквания.

— Нямаме много време — настоя тя.

Марън отстъпи встрани, а Синтия се втурна вътре и започна да събира разхвърляните на плота до стената книжа. Той затвори вратата, приближи се до нея и пхна ръце в джобовете си. И в двата имаше спринцовки. Когато тя се наведе да извади тетрадка, паднала зад един от компютрите, Марън заби игла в хълбока ѝ.

Асистентката изпищя и се обърна. Той извади спринцовката. Синтия се втренчи в него за миг, без да е сигурна какво се е случило, но не след дълго видя празната спринцовка в ръката му и без колебание злобно заби юмрук към лицето му. Чудесно!

Марън, разбира се, с лекота избегна удара и я остави да залитне покрай него и да стигне до вратата. Тя сграбчи дръжката и започна да я дърпа, но напразно. Когато най-после разбра, че вратата няма да се отвори, Синтия се обърна и се облегна на нея. Изглеждаше леко зашеметена.

Марън протегна ръка и нарочно тръгна към нея бавно, за да ѝ даде възможност да му се изплъзне. Движението се оказа твърде непосилно за нарушеното ѝ равновесие, тя преплете крака и се строполи на пода. Той я гледаше като хипнотизиран. Синтия се претърколи по корем и се опита да изпълзи настрана.

Тя наддаде още един, по-слаб писък, когато Марън я хвана за глезена и прилепи стъпалото ѝ до корема си. Съпротивата ѝ не доведе до нищо. Полата ѝ се вдигна нагоре по бедрата и разкри тясна ивица бял найлон и дантела между краката ѝ, която просветна на сивкавата светлина от мониторите, излъчващи картина от безлюдния комплекс.

— Престанете — задъхано каза Синтия, когато той я дръпна назад още няколко сантиметра. — Моля ви...

Марън внимателно бе избрал опията и дозата — достатъчни, за да я лишат от силата и координацията ѝ, но не и толкова много, че да замъглят безнадеждно съзнанието ѝ. Тя разбираше какво става с нея и най-важното — беше безпомощна да го предотврати.

Синтия се претърколи по гръб и ритна към него със свободния си крак. Не го улучи и полата ѝ се вдигна още по-нагоре. Той видя черните косъмчета през бикините ѝ. Загатваща гледка. Обещаваща сянка.

Марън бръкна в чекмеджето зад него и извади три чифта белезници. Закачи по един чифт на двата глезена, пусна краката ѝ, седна на корема ѝ и я прикова към пода. Тя вдигна ръце в окаяно усилие да окаже съпротива и Марън щракна с втория чифт белезници китките ѝ за плота зад главата ѝ.

— Доктор Марън... — успя да изрече Синтия, когато той се обърна и запълзя към краката ѝ. — Престанете... Моля ви...

Марън грабна окачените на глезените ѝ белезници и дръпна краката ѝ към отсрещната стена.

Той си спомни смущението на работниците, когато бе настоял за тази промяна в стаята. Но в края на краищата те направиха онова, което искаше, и монтираха две тежки стоманени халки в стената близо

до пода, на разстояние точно един метър. Марън закачи свободните краища на белезниците за халките.

Отварянето на устата ѝ се оказа необикновено лесно. Мускулите не позволиха на челюстите ѝ да се затворят. Марън напъха между тях кърпа и я покри с тиксо. Видя ленивото движение на очите ѝ, които се опитваха да проследят неговата ръка, посегнала към скалпела на пода зад главата ѝ.

Започна с блузата, като срязва копчетата и после ръкавите. Блузата се смъкна от тялото ѝ, без той да я докосне. Беше твърде рано за това. Марън допря острието до долната част на полата и я разряза, оставяйки Синтия само по сутиен и бикини.

Зърната ѝ, прозиращи през бялата материя, бяха леко по-тъмни и големи, отколкото си ги бе представял, но не по-малко красиви. Синтия стисна бедра, когато Марън плъзна скалпела под бикините ѝ и извади от джоба си другата спринцовка. Той внимателно наблюдаваше лицето ѝ, докато забиваше иглата в мускула на бедрото и натискаше буталото.

Стимулантът подейства бързо. Очите ѝ се проясниха и тя пое дълбоко въздух през носа си. Сега вече беше готова.

56.

Те най-после излязоха от коридора и стигнаха до поста на охраната, който Марън бе описал. Там беше пълно с хора, тътрещи крака към двойните стъклени врати в другия край.

— Още колко остава? — попита Ерик.

Куин погледна часовника на китката си и безуспешно се опита да изблъска хората пред нея.

— По-малко от минута.

Двамата минаха през вратите, когато оставаха петнайсет секунди, и хукнаха веднага, за да се предпазят от стъклата, в случай че се пръснеха от взрива.

Потокът от излизачи служители намаля. Паркингът бе пълен с хора, които се събираха на добре организирани групи.

— Три, две, едно! — тихо изброи Куин.

Двамата приклекнаха и запушиха уши в очакване на експлозия.

Нищо.

— Това беше — рече Куин и спусна ръце.

— Сигурна ли си?

— Мога да броя минутите, Ерик. Може би някой е намерил бомбата. Или Марън е объркал нещо. На кого му пука? Да се махаме оттук, по дяволите.

Тя отново тръгна, но само след няколко крачки спря, когато разбра, че Ерик не я следва.

— Какво правиш? Хайде!

Той стоеше на паркинга и оглеждаше хората, които се трупаха там.

— Ерик! — Куин го хвана за ръката и го задържа след себе си. — Какво ти става? За пръв път ни провървя, откакто сме се запознали. Да се възползваме от късмета!

— Защо всъщност Марън ни каза, че ще взриви сградата? — попита Ерик и изведнъж спря.

Той пусна ръката ѝ и направи няколко нерешителни крачки обратно към претъпкания паркинг.

— Не знам. Защото е искал да избягаме?

— И без това щяхме да излезем.

Куин посочи вратата, през която бяха минали.

— Виж! Всички са навън. Няма да пострадат. Да тръгваме!

За момент Ерик изпадна в подобното на унес състояние, което Куин вече познаваше като съсредоточаване, после изведнъж започна да подскача и трескаво да размахва ръце.

— Бягайте! Махайте се от паркинга!

Куин се хвърли върху него, притисна го до стената и запуши с ръка устата му.

— Да не си се побъркал?

Той я блъсна встрани и продължи да крещи колкото му глас държи.

— Махайте се оттам, по дяволите!

Куин погледна хората на паркинга и видя, че повечето са престанали да разговарят и ги гледат. След миг от тълпата изскочиха двама мъже, които хукнаха към тях. Тя позна и двамата.

Вместо да се обърне и да побегне, Ерик тръгна към мъжете и продължи да крещи истерично. Куин го хвана през кръста, но разбра, че е късно. Мъжете бяха на пет-шест метра и бързо се приближаваха.

Експлозията я завари напълно неподготвена. Тя усети силата и топлината част от секундата преди Ерик да я блъсне на земята. Почти мигновено последваха още два взрива, но звукът бе заглушен от къntenето в ушите ѝ и от тялото на Ерик, което я закриваше.

Тътенът на последната експлозия заглъхна на фона на звуци от прашене на огън и аларми на коли, но Ерик не помръдна. Куин се опита да го отмести, но не успя.

— Ерик! Ерик! Чуваш ли ме? Добре ли си?

— Да... Мисля, че да.

Той се отмести сам, легна по гръб на асфалта и се вторачи в димното небе. Куин се изправи на колене и прокара ръце по тялото му, за да провери дали е ранен или изгорен. Единственото, което откри, беше дълбоко разкъсване отстрани на тялото. Тя откъсна парче плат от долната част на полата си и го притисна до раната.

— Господи! — възкликна Ерик.

— Добре ли си? — повтори тя и му помогна да седне.

— Да, да, добре съм.

Вълна от дим закри за миг лицето му. Той миришеше странно — като бензин, но примесен с нещо сладникаво. Когато вълната се разсея, Куин се обърна и огледа паркинга.

Навсякъде горяха пожари. Някои достигаха петнайсет метра височина. Колите бяха обхванати от пламъци. Телата на няколко души все още можеха да се разпознаят, но мнозина бяха разкъсани и представляваха овъглени до неузнаваемост парчета плът. Двамата мъже, които се бяха затичали към Куин и Ерик, лежаха по лице на асфалта само на няколко крачки от тях. В гърбовете им се бяха забили отломки.

Куин преглътна с усилие и се изправи.

— Можеш ли да вървиш, Ерик?

— Мисля, че мога — отговори той и й позволи да му помогне да стане.

Изведнъж Куин видя, че единият от двамата мъже, които бе помислила за мъртви, е дошъл в съзнание. Той още лежеше по корем, но бе вдигнал глава и бе насочил пистолет към тях.

— Ерик!

— Виждам го.

За разлика от гърба му, лицето на мъжа беше невредимо. Той беше човекът, който ръководеше операцията, когато ги бяха заловили в хотела.

Ръката му трепна, но мъжът не стреля, а гневно удари ръкохватката на пистолета в асфалта. Най-после оръжието падна от ръката му и той положи глава на земята, за да умре. Но преди това каза нещо. Куин не беше сигурна, но то прозвуча като „Желая ви успех“.

Куин забеляза облечения в униформа мъж, който тичаше насреща, точно когато превключваше скоростите на малкото исузу. Тя завъртя волана надясно и мина на косъм от него, като едва не блъсна колата в дърветата встрани от черния път. Куин погледна в огледалото за обратно виждане и видя, че войникът е спрял и гледа към тях през прахоляка. Тя се вцепени, защото очакваше, че той ще извади пистолет

и ще стреля. Но мъжът се обърна и продължи да бяга към черния пушек, който се издигаше над гората зад тях.

— По дяволите! Мислиш ли, че ще можем да минем оттам? — попита Куин, когато се приближиха до висока метална порта с бодлива тел отгоре.

— Не знам — отговори Ерик.

Тя настъпи до пода педала за газта и неволно затвори очи. Когато отново ги отвори, колата бе минала през портата и лудешки подскочаше по пътя, който внезапно се бе влошил.

— Куин, намали!

Тя не можеше. За пръв път, откакто бе започнало всичко това, Куин почувства, че я обзема истинска паника... Замисли се за хората, разкъсани от взривовите, към които ги бяха изпратили те двамата... За краткия миг, когато Марън ѝ показва истинската си същност... И за думите му: „Днес няма да ти сторя зло“. В този миг осъзна, че той още контролира положението и манипулира всяко тяхно действие. Когато поискаше, щеше да я намери и после...

Куин видя острия десен завой пред тях, но не осъзна какво означава това.

— Куин!

Двигателят изведнъж увеличи неконтролируемо оборотите и тя полетя напред, когато колата намали. Ерик бе превключил на нулева скорост и държеше ръчната спирачка. Куин отчаяно опита да махне ръката му, но не можа да го накара да я пусне.

— Да не си полудял? Пусни я! — изкрещя тя, когато колата спря. — Трябва да...

— Куин! — извика той и я хвана за раменете. — Погледни ме.

Тя изпълни желанието му и успя да поеме малко спокойствие от тъмните му очи.

— Никой не ни преследва.

— Марън. Той...

— В момента Марън не се интересува от нас. — Ерик протегна ръка и нежно я хвана за врата. — Всичко е наред. Разбираш ли? Няма да ни се случи нищо лошо.

— Съжалявам... Имаш право.

Той стисна окуражително рамото ѝ, слезе от колата и тръгна по пътя в посоката, от която бяха дошли. Спря на двайсетина крачки и се

загледа към пушека, издигащ се над дърветата. Куин облегна чело на волана, пое няколко пъти дълбоко въздух и усети, че способността ѝ да разсъждава трезво се възвръща. Когато се почувства добре, тя отвори вратата на колата, слезе и се приближи до Ерик.

— Ерик? Какво правиш?

Той измъкна фланелката през главата си, нави я на кълбо и я притисна до кървящата си рана.

— Хайде, Ерик. Трябва да те закарам в болница.

— Нищо ми няма.

— Не може да останем тук. Дори Марън да не е по петите ни, все някой ще дойде. Пазачите, оцелелите...

Той поклати глава.

— Никой няма да оцелее след следващата експлозия.

Куин застана пред него, блокирайки гледката пред очите му.

— Какви ги говориш?

— Спомняш ли си какво каза Марън? Били му откраднали всичко и той нямало да им го остави.

— Ерик, Марън ни излъга. Той знаеше, че ще подадем тревога. Искаше да...

— Не. Беше го планирал. Ние само го направихме по-забавно за него. Марън ще чака пазачите и някои от оцелелите да се върнат и тогава ще взриви сградата.

Куин затаи дъх за миг и затвори очи, опитвайки се да прогони страха, омразата и вината, които я обземаха.

— Трябва да се върнем — чу се да казва тя. — Достатъчно хора загинаха, Ерик. Трябва да ги предупредим.

Той поклати глава.

— Късно е.

Втората експлозия се разнесе само след няколко минути, точно както бе предсказал Ерик. Куин се обърна рязко, когато приглушеният тътен разтърси земята под краката им. Към небето зрелищно се издигнаха парчета горящ бетон и стомана. Взривовете трещяха един след друг. Куин нямаше представа колко продължи всичко това. Но беше достатъчно дълго, за да разбере, че Марън е успял и от „Модерна термодинамика“ и служителите на компанията не е останало нищо.

— Мислиш ли, че... той е мъртъв?

Ерик не отговори, а само се обърна и тръгна към колата.

57.

Работеха само около половината улични лампи, които осветяваха отчасти ремонтираните тротоари и купчините пръст, натрупани до тях. В новия квартал имаше малко завършени къщи — големи постройки в английски стил, проектирани като изискано отражение на богатството и общественото положение на обитателите си. Той се движеше към най-голямата къща, разположена на най-високата точка в района и заобиколена от открито пространство с незастроени терени.

Марън угаси фаровете и подкара по стръмната алея за коли пред дома на Ричард Прайс, воден от светлината, струяща от големите прозорци на къщата. Той се погледна за миг в огледалото за обратно виждане. Изражението на спокойствие, доброжелателство и стеснителност, което му бе послужило толкова добре през годините, още не се бе появило напълно. Беше там, на повърхността, но отдолу имаше странна празнота. Марън знаеше, че скоро ще му бъде трудно да задържи и това. Но засега щеше да бъде достатъчно.

Той оправи яката на ризата си и огледа дрехите си. Лабораторната престилка го бе предпазила до голяма степен. С изключение на едва забележимите петна кръв по маншета, които вече бяха избледнели до кафяво, и леката миризма на пушек, витаеща около него, всичко останало беше наред. Марън протегна ръка, докосна малко петно и си позволи отново да преживее мига, който бе станал причина за появата му, но внимателно контролираше силата на емоцията. Беше изминало много време на фантазиране, планиране и въздържание. Допускаше, че тя няма да отговори на дългогодишните му очаквания. Но се оказа далеч от истината. Синтия беше прелестна. Също като първата...

Марън слезе от колата и тръгна по алеята, като внимаваше да не стъпи в калта, останала от току-що излелия се дъжд. Вратата беше осветена от една-единствена лампа и той застана под бляска й, опитвайки се да реши дали да потропа, или да натисне звънеца. По

някаква причина това му се стори важно. Сега всеки детайл беше важен.

Приглушеният камбанен звън бързо бе последван от ритмични стъпки вътре. След миг вратата се откряна, но веригата не ѝ позволи да се отвори повече. В тесния проце́п се видя част от лице — синьо око, малък правилен нос и кичур руси коси.

— Здравей! — каза Марън и лицето му се разтегли в приятелска усмивка. — Ти трябва да си Рейчъл. Баща ти вкъщи ли е?

— Не. Чакайте малко. — Тя затвори вратата, махна веригата и отново отвори.

— Не си приличаш много със снимката.

— Снимка?

— Онази на бюрото на татко ти. Стоиш под едно дърво с...

Момичето направи гримаса.

— Господи! Още ли я пази? Ужасна е.

Марън знаеше, че снимката е правена преди две години, когато Рейчъл беше едва на четиринайсет. Оттогава косите ѝ бяха пораснали до раменете и тялото ѝ бе започнало да придобива прелъстителни извивки.

— Е, не знам. Мисля, че е хубава. — Той протегна ръка. — Аз съм доктор Марън. С баща ти работим заедно.

Ръката ѝ беше леко влажна, но не от пот, а вероятно от вода и сапун, съдейки по хавлията, преметната на рамото ѝ.

— Знаеш ли той кога ще се върне? Трябва да говоря с него. Важно е.

— Може би след час.

Времето не беше много, но за Марън нямаше алтернатива. Той беше убеден, че е унищожил напълно комуникациите на МТД, но несъмнено имаше оцелели. Всъщност предполагаше, че повечето пазачи, разположени по външните постове на базата, още са живи и в съзнание. Но те нямаха никакъв достъп до Прайс. Само служителите от висшата управа знаеха как да се свържат с него в дома му или в колата му, но това вече не можеше да се случи. Разбира се, нямаше начин да е сигурен, но в края на краищата това беше част от вълнението.

Изражението му помръкна от безпокойство и постигна очаквания ефект.

— Желаете ли да влезете, доктор Марън? Ако нямате нищо против да седнете и да почакате...

Той си придаде вид, че обмисля предложението.

— Може би така ще постъпя.

— Какъв доктор сте? Лекар? — попита тя и го поведе през вестибюла към просторната всекидневна.

Джинсите ѝ бяха протрити и бяха избелели там, където хълбоците ѝ се сливаха с бедрата. Очертанията на сутиена ѝ се виждаха ясно през бялата фланелка, но Марън се запита дали наистина е необходимо Рейчъл да стяга малките си гърди.

— Отговорът е не. Физик съм.

Тя се обърна към него с грациозността на гимнастичка, каквато наистина беше.

— Сериозно? Какъв ужас!

В усмивката, която се разля по лицето му, имаше нюанс на искреност. Непринуденото ѝ държане и едва сдържаната енергичност му подеждяха хипнотично. Марън изведнъж осъзна, че не е попадал в компания на момичета на нейната възраст. Дори в дните му на преподавател в университета те присъстваха на лекциите му едва когато станеха на двайсет години.

— Ужас? Защо казваш това?

— Утре имам контролно по физика. И не знам нищо. Гравитация. Черни дупки. Съжалявам, но на кого му пука за тези неща?

Марън посочи краката ѝ.

— А би трябвало. Гравитацията не ти позволява да удариш главата си в тавана.

Тя пак направи гримаса. Очевидно темата на разговора беше по-дразнеща и от онази за снимката на бюрото на баща ѝ.

— Може ли? — попита Марън и взе хавлията от рамото ѝ. — Гравитацията е лесно нещо. Ела, ще ти покажа.

Той сложи единия край на хавлията върху масата до стената и го затисна с тежка купа, пълна с плодове.

— Така. Хвани другия край. Да речем, че хавлията е пространството. Представяш ли си го?

— Предполагам. — Тя опъна хавлията.

— Добре. — Марън взе ябълка от купата и я сложи в средата на хавлията. — Ябълката е планета.

— Ясно.

— Да видим какво става. — Той сложи в края на хавлията чепка грозде, която се търкулна до вдлъбнатината при ябълката. — Ето, това е гравитацията. Направи я триизмерна и готово.

Рейчъл се вторачи за миг в плодовете, после се усмихна.

— Наистина ли? Това е всичко? А черните дупки?

— Също толкова лесно. Какво би станало, ако ябълката е една десета от този размер и тежи петстотин килограма?

— Ами вероятно ще пробие дупка в хавлията.

— В кое?

— Искам да кажа, в пространството.

— А какво ще стане с гроздето?

— Ще падне през дупката.

— Точно така.

Тя се замисли за миг.

— Но къде ще отиде? Трябва да се появи някъде.

— Много умен въпрос — искрено впечатлен, каза Марън. — Не знам. Може би в друга вселена. Така ще бъде най-уместно.

— Да.

— Рейчъл! С кого разговаряш там долу?

Женски глас се разнесе от стълбите зад тях и развали магията, с която момичето бе омаяло Марън.

— Майка ти ли те вика?

Рейчъл кимна.

— Защо не се качим горе да я видим?

58.

Блясъкът на насрещните фарове се появи едновременно с пулсирането в главата на Ричард Прайс. Той отмести поглед встрани, съсредоточи се върху дясната страна на пътя и извърши маневрата, използвайки само периферното си зрение.

Шест часа. Шест часа позиране, убеждаване и безкрайни обяснения и пак не постигнаха нищо. Всеки път, когато присъстваше на някое от онези съвещания, Прайс си казваше, че не може да станат по-лоши. И всеки път се оказваше, че греши.

В началото всичко беше само типична политическа тъпотия. Арогантни типове на изборни длъжности, които не бяха чели предоставените от него материали и чиито бащи ги бяха освободили от военна служба, му казваха откъде ще дойде следващата заплаха за Америка и кой е най-добрият начин за защита. Разбира се, стратегията им нямаше нищо общо с патриотичния плам, а само дали определена оръжейна система ще бъде произведена в техния щат.

Съвещанията се бяха изродили в почти сюрреалистичен абсурд. Отначало промените бяха едва забележими, но сега, когато използването на системата на МТД ставаше неизбежно, преместването на фокуса беше болезнено очевидно.

Стана ясно, че тези мъже са свършено неподготвени за политическите последици от появата на една оперативна, базирана в космоса отбранителна система. Те бяха предположили, че МТД е поредната бездънна яма, в която изчезват парите на данъкоплатците. И сега започваха да изпадат в паника — издигаха бюджетни барикади и променяха изискванията и очакванията си почти всеки ден в усилие да спрат или поне да забавят неизбежното.

Прайс беше благодарен за тихия мрак, който обгради колата му, когато се отклони от магистралата и подкара по улицата, водеща към квартала му. Той шофираше по памет, припомняйки си за пореден път съвещанието. Бяха съкратили значителна част от финансирането в последно усилие да го забавят. Но това нямаше да стане. С

непредсказуемостта, която Марън внасяше в проекта, беше ясно, че секването на потока от пари може да се окаже пагубно. Всяка минута от приноса му към проекта беше ценна и трябваше да бъде оползотворена докрай. Фондът за непредвидени разходи, който Прайс тайно бе създал, щеше да бъде достатъчен за завършването на проекта. Вярно, щеше да бъде трудно, но ако успееха да отстранят главните теоретични препятствия и Марън временно беше послушен, нямаше да има проблеми.

Прайс зави в алеята пред дома си и се намръщи, когато бе принуден да мине покрай кола, която не познаваше, за да влезе в гаража. Ако автомобилът принадлежеше на някоя от приятелките на Рейчъл, Прайс се надяваше да учат. Още една четворка по физика, и тя щеше да бъде наказана да не излиза от къщи, докато не навърши двайсет години.

Прайс слезе от колата и тръгна към задната врата, за да вземе куфарчето си, но после се отказа. Тази вечер нямаше да работи. Щеше да се изкъпе и да си легне.

— Кони? Вкъщи ли си? — извика той, прескочи панера с прането и продължи към вратата на кухнята. — Кони! Къде...

Прайс протегна ръка и опита да се подпре на хладилника, преди коленете му да се огънат и да се строполи на пода.

— Съжалявам, генерале. Каза ли, нещо?

Торсът на Едуард Марън се движеше напред-назад като дърво, което се клати от вятъра. Или като змия. Той стоеше зад Рейчъл, чиято глава едва се виждаше зад огромния плот в средата на кухнята.

— Не! — Звукът се изтръгна от устата му, сякаш не беше глас, а по-скоро прекъснато дихание.

Прайс се запромъква наляво, като внимаваше да не прави резки движения и без да откъсва очи от Марън. Физикът беше почти неузнаваем. Обикновено безупречно сресаните му коси бяха разрошени и сплътени от пот, а устата — изкривена в жестока усмивка, разкрила зъби, които не изглеждаха човешки. Прайс бе виждал загатвания и краткотрайни пристъпи на това състояние, но никога не си бе представял как изглежда истинската същност на Марън.

Когато най-после заобиколи високия плот и видя какво е направил Марън с момиченцето му, Прайс усети как мускулите на

стомаха му се свиват неконтролируемо. Той се преви на две и едва не повърна вечерята, която му бяха сервирали преди два часа.

— Нещо не е наред ли, генерале?

Тя беше гола и завързана с телени закачалки за кухненски стол. Бялата ѝ кожа беше осеяна с тънки резки, които започваха от врата и свършваха до коленете. Кръвта в някои от по-плитките рани бе започнала да се съсирва, но от други струяха червени ивици. Прайс примигна с усилие, опитвайки се да прогони мислите за раждането и живота на дъщеря си, които замъглиха съзнанието му.

— Съжалявам, генерале. Колко съм неучтив! Вероятно се тревожиш за съпругата си. Тя е горе. Но се опасявам, че е... мъртва.

— Мръсно копеле! — Прайс възвърна гласа си, когато в организма му нахлу приток на адреналин. — Ще те убия.

Той направи крачка напред, но спря, когато видя блясъка на ножа. Марън уви ръце около Рейчъл и започна да размазва кръв върху дясната ѝ гърда. Главата ѝ леко помръдна, когато той стисна зърното ѝ между показалеца и палеца си. Още беше жива.

Прайс бръкна под сакото и извади своя деветмилиметров пистолет.

— Махни се от нея! Веднага!

Марън се наведе по-близо до Рейчъл, приглади косите ѝ назад с устните си и прошепна нещо в ухото ѝ. После хвана брадичката и надигна главата ѝ. Прайс видя, че клепачите ѝ потрепнаха, но отново се съсредоточи върху Марън.

— Казах, махни се!

Марън продължи замислено да си играе със зърното ѝ, като държеше ножа близо до гърлото, за да не позволи на Прайс да стреля.

— Искаш ли да ѝ кажеш нещо, Ричард? Тя все още е в съзнание. Ти ми даде практически уроци как се поддържа жертвата в съзнание.

— Казах, махни се от нея, да ти го начукам!

Този път Прайс успя да изкрещи, но викът му не беше силен. Сълзи замъглиха очите му и той бе принуден да ги избърше.

— Не разбирам, Ричард. Изглеждаш разстроен. Лазерът още е важен, нали? Беше достатъчно важен, за да жертваш дъщерите на други бащи. — Марън пое дълбоко въздух, вдъхвайки уханието на косите на Рейчъл. — Не искам да се притесняваш, Ричард. Разказах ѝ

всичко за теб. И знам, че тя се гордее, заради жертвите, които ти си направил за страната си.

— Махни се от нея! — изкрещя Прайс. — Моля те!

Марън най-после изпълни желанието му и направи единствена крачка вляво. Но докато се отдръпваше, прокара ножа по гърлото на Рейчъл.

— Не!

Прайс наблюдаваше безпомощно как кръвта се стича по гърдите, корема и краката на дъщеря му и капе на пода. Тя изглежда не разбираше напълно какво става. Взираше се в него озадачено, докато накрая светлината, която блестеше в очите ѝ, угасна. Но миг преди това там премина мигновено сянка на прозрение. И на обвинение.

Стомахът на Прайс най-после се разбунтува. Той се преви на две и започна да повръща, без да може да спре, опитвайки се да не изпуска Марън от прицел. Когато успя да събере сили да се изправи, видя, че Марън не е помръднал и на лицето му бе изписано престорено състрадание.

— Не можеш да ме убиеш — каза той, когато генералът насочи пистолета към гърдите му. — Помисли за дълга си. Помисли за Америка.

Прайс се хвърли към него, стреляйки толкова бързо, колкото можеше да натиска спусъка. Марън залитна назад, опита се да запази равновесие и после се строполи на пода. Прайс падна на колене и видя дупките в ризата на Марън в областта на сърцето, но това не му беше достатъчно. Той пусна пистолета, започна да удря лицето му, усети как кокалчетата му разбиват кости, плът и зъби и видя кръвта, която бликна от устата. Но и това не беше достатъчно. Прайс отново взе пистолета и замахна.

Ръкохватката така и не попадна в целта.

Ръката на Марън се стрелна и с невероятна сила стисна китката му. Прайс почувства как костите му се трият една в друга и заби юмрук в гърдите на Марън, опитвайки да се освободи от хватката, преди да са започнали да се пукат. Когато нанесе удара, той усети дебелията подплата на бронирана жилетка.

— Наистина ли мислеше, че ще го направя толкова лесно? — попита Марън. От устата му се стичаше кръв. — Разочароваш ме, Ричард.

59.

— Сигурен ли си, че е тук?

— Не.

Куин едва виждаше лицето на Ерик на оскъдната светлина. Уличните лампи и сградите в тази част на покрайнините бяха на голямо разстояние една от друга и се намираха в различни етапи на довършване. Всичко изглеждаше мъртво и запустяло. Освен голямата къща, застрашително извисяваща се на хълма над тях. От прозорците се прокрадваше слаба светлина.

Ерик бе открил адреса. Те разговаряха с хора от всяка военна и псевдovoенна организация, фигурираща в телефонния указател, но от никоя не им казаха нищо. Обажданията до клубовете за голф и видеофилми и дори до стара приятелка на Куин, която работеше в данъчната служба, също се оказаха загуба на време. Повратът настъпи, когато Ерик се свърза с отдавна пенсиониран се преподавател по математика и консултант на Американското космическо командване. Той още си разменяше коледни картички с неоткриваемия Ричард Прайс и знаеше домашния му адрес.

Куин се притисна до Ерик и почувства, че топлината на тялото му прогони част от студа, който усещаше. Отново бе започнало да вали — не силно, но достатъчно, за да намокри фланелката ѝ.

— Какво мислиш?

— Същото, което мислех преди час. Трябва да отидем във Финикс и да намерим онзи твой агент на ФБР.

— Какво ще му покажем? Документите от разследванията вече не са у нас и според мен можем да бъдем сигурни, че оригиналите са се превърнали в пепел. МТД и повечето ѝ служители вече не съществуват. А теб те издирват за смъртта на най-малко четирима души...

Ерик тихо въздъхна.

— Е, може би не внушаваме доверие, но...

— Мисля, че това е подценяване.

— Добре де, да речем, че го направим. И Прайс е в къщата. А после?

Куин бе мислила по този въпрос, но не бе стигнала до категорични отговори. Откриването на Прайс изглеждаше единственото решение. Марън, ако още беше жив, несъмнено щеше да изчезне. Той нямаше семейство, вече нямаше и дом и скоро по следите му щеше да тръгне цяла армия, опитвайки се да го открие и да му пръсне черепа. Прайс обаче не можеше да се изпари толкова лесно.

— Ще поговорим — каза тя.

— Ще поговорим — повтори Ерик. — И какво ще кажем?

— Не знам.

Куин видя, че той се обърна към нея, но очите ѝ още не бяха свикнали с тъмнината и не улови изражението му.

— Преди няколко часа този човек беше готов да прекара деня си, като ни изтезва...

— А сега сякаш е най-добрият ни приятел на света.

— Говоря сериозно, Куин.

Тя сви рамене.

— И аз. Виж какво, неговите хора и всичко, което той покровителстваше, вече не съществуват. Но има нещо, което ни свързва.

— Марън.

— Докато той е жив, ти, аз и Прайс вечно ще го чакаме да се появи отнякъде. Не знам за теб, но аз не мога да живея така.

Той дълго мълча. Студът продължаваше да прониква в тялото на Куин, ала тя не подтикваше Ерик да бърза. Истината беше, че и самата Куин не искаше да се изкачи по онзи хълм.

— А ако той не мисли така? Ако не е променил мнението си за нас?

Тя не отговори.

— Мисля, че случаят е точно такъв.

— Ерик, трябва да се свържем с него.

— Съжалявам, но не споделям вярата ти в човешкия род. — Той я отблъсна леко и извади нещо от фланелката си.

Щом видя очертанията, Куин разпозна крика от колата му.

— За какво ти е това?

— Познай.

— Ерик...

— Имаме ли избор? Ако не е с нас, той е против нас, Куин. Щом е изчезнал, има вероятност никой от оцелелите от МТД да не знае за нас. Трябва да се тревожим само за Марън. Ако зависи от моята преценка, и това е достатъчно.

Тя отмести поглед от него и се съсредоточи върху къщата, извисяваща се над тях.

— Можеш ли да го убиеш?

— Не знам — призна Ерик. — А ти?

— Не знам.

Двамата тръгнаха по улицата и после нагоре по стръмната алея за коли пред къщата на Прайс. Светлината беше достатъчна и в очите на Ерик ясно пролича колебание. Той стисна крика в едната си ръка, а с другата превъртя топчестата дръжка.

Вратата се отвори безшумно. Те огледаха широкото фоайе, ослушвайки се да чуят звук от движение. Но там нямаше нищо. Само дървен под и подбрани с вкус мебели.

Ерик тръгна към единствения източник на светлина в къщата. Куин го последва, като вървеше заднешком, за да гледа дали някой няма да се появи зад тях. Тя усещаше как сърцето ѝ бие в гърдите и се опитваше да забави ритъма му, като си повтаряше, че хората, които толкова усилено се стараят да я убият, са мъртви. Но не успя.

Ерик спря в дъното на коридора и Куин едва не се блъсна в него. Той се обърна и я погледна в очите. Комуникацията беше безмълвна, но съвършено ясна. Това беше точката, откъдето нямаше връщане назад.

Кокалчетата на пръстите му побеляха, докато стискаше крика и прекрачваше прага на следващата стая. Ерик направи две крачки и застина.

— Господи...

Куин също влезе и в очите ѝ мигновено бликнаха сълзи. В стаята светеше една-единствена лампа, насочена към голо и обляно в кръв момиче, завързано за стол.

— Остави я — каза Ерик и хвана за рамото Куин, която се опита да мине покрай него. — Мъртва е. А ние трябва да се махнем оттук.

Тя опита да се отскубне от него. Може би момичето не беше мъртво и още се държеше като младата жена, която бе намерила в дома

на Ерик. Можеше да повикат линейка и лекари...

— Куин! — дрезгаво прошепна Ерик. — Куин! Погледни я! Не можеш да направиш нищо.

Тя усети, че той я дърпа към предната част на къщата, но не можеше да откъсне очи от момичето. Недокоснатото му лице беше съвършено гладко и бяло като тебешир и контрастираше на засъхващата кръв по цялото тяло. Въпреки ужасяващото състояние, в което бе оставено, беше очевидно, че е на петнайсет-шестнайсет години. Още колко млади жени щяха да загинат, преди...

Ерик изведнъж спря, когато влязоха във вестибюла.

— Генерал Прайс?

Куин бавно обърна глава и погледна покрай него. Силуетът на мъжа, застанал пред вратата, се очертаваше ясно, както и пистолетът в ръката му.

— Генерал Прайс? — повтори Ерик.

В отговор сянката тръгна напред. Лампата освети дълги, прошарени коси.

— Никога не се отказвате, нали?

Гласът на Марън прозвуча сякаш едновременно отвсякъде. Той се приближи и те отстъпиха назад.

— Знаех, че ще ме намерите.

— Какво искаш? — попита Ерик, когато заднишком влязоха в кухнята, като се държаха на разстояние от Марън.

— Какво искам ли... Вече не знам. Не е ли чудесно?

Марън излезе на светлината и Куин видя, че лицето и дрехите му са изпръскани с кръв. Косата му беше сплъстена на челото и отчасти закриваше синините и подутините, които бяха започнали да загрозяват красивото му лице. Тя трепна, когато Марън насочи пистолета към тях, но той махна към пода зад Куин и каза:

— Не припадай, скъпа.

— Иусе! — извика тя и отскочи вдясно, за да не стъпи върху Ричард Прайс.

Той лежеше неподвижно по гръб в локва кръв, която бавно се разливаше по дървения под.

— Трябва да ви благодаря за помощта — каза Марън. — Надявам се, че успяхте да убиете почти всички.

— Защо? — попита Куин. — Защо правиш всичко това? Защо уби онези хора?

Той се замисли за миг и почеса брадичката си с дулото на пистолета.

— Те ме превърнаха в домашно животно. Поробиха ме. Използваха ме. Злоупотребиха с мен. Отнеха свободата ми.

— Поне така са мислели — каза Куин, опитвайки се да го накара да говори и да му попречи да осъществи замисъла си, какъвто и да беше той. — Но ти си го планирал от години...

— Подсъзнателно вероятно от първия ден. И сега успях. За няколко часа разруших десет години научноизследователска работа и развитие. Афганистанците и севернокорейците могат да изстрелят ракетите си, без да се тревожат, че ще бъдат унищожени в силовите им. Не смятате ли, че така светът е по-възбуждащ?

Куин извика, когато Марън неочаквано хвърли пистолета към Ерик, който бе принуден да пусне крика, за да го хване. Той се втренчи за миг в оръжието и после се прицели в Марън.

— Отговорът на въпроса, който искаш да зададеш, е „да“. Зареден е — каза Марън, промъквайки се към тях, докато говореше. — Знаеш ли, Ерик, единственото нещо, което ми тежеше по време на цялата история, беше мисълта, че ще ме убие някой кретен. Ренкуист, Прайс или оная свиня Лоуел. Нямах представа какво облекчение изпитвам, че вече няма такава вероятност.

— Не се приближавай! — предупреди го Ерик. — Спри там! Назад!

Марън се подчини и отстъпи назад, докато стената го спря.

— Така по-добре ли е?

— Стой там, Едуард... Не мърдай.

— Дръпни плъзгача — каза Марън.

— Какво?

Марън показва движението за зареждане на пистолет и Ерик изпълни инструкциите му.

— Готов ли си? — Марън се оттласна от стената и погледна Куин. — А ти?

— Ерик, застреляй го — каза тя.

Марън тръгна към тях, поклащайки се напред-назад, без да откъсва очи от пистолета в ръката на Ерик.

— Застреляй го!

— Едуард, не се приближавай!

— Ерик! Застреляй го!

Куин посегна да грабне пистолета, който подскочи в ръката на Ерик. Марън се дръпна с почти свръхестествена скорост и куршумът се заби в стената.

Ерик отново натисна спусъка, но пистолетът само изщрака.

— Няма втори шанс — каза Марън и продължи да върви.

Куин отстъпи назад и той промени малко траекторията си, сякаш забрави за съществуването на Ерик.

— Куин! Бягай! — Ерик грабна крика и замахна с всичка сила, но Марън избегна удара и уви ръка около гърлото му.

Куин спря за миг и видя как Ерик безуспешно се мъчи да се отскубне от хватката на Марън. Той отново се опита да го удари с крика, но Марън хвана инструмента и го изтръгна от ръката му.

Сега беше моментът. Куин можеше да избяга — да се качи в колата и да изчезне. Но цената на бягството й щеше да бъде животът на Ерик.

Тя хукна към двамата мъже, сграбчи Марън за косата и се опита да го дръпне назад от Ерик, който започваше да губи сили. Сетне посегна с пръсти към очите на Марън, но бе повалена на пода. Ударът с лакът по слепоочието не беше особено силен, но съчетан с лекото сътресение, от което вече бе пострадала, не й позволи да се изправи веднага. Тя наблюдаваше безпомощно, докато Марън провря ръка между краката на Ерик, повдигна го, пренесе го до средата на стаята и го стовари върху масичката за кафе. Тялото на Ерик разби стъкления плот, заклещи се в желязната рамка и той остана да лежи в безсъзнание.

— Куин? Добре ли си? Не си ранена, нали? — попита Марън, обръщайки се към нея.

Тя успя да стане и се запрепъва към коридора. Обърна се и видя, че Марън пълзи по пода към нея със скоростта на видеолента, превъртяна на бързи обороти. Направи още няколко крачки, после ръката му я сграбчи за глезена и тя падна. Марън пролази над нея като огромен паяк, стигна до гърба ѝ и я обездвижи с отработена експедитивност. Когато заговори, Куин усети, че устните му докосват ухото ѝ.

— Не плачи, Куин. Не сега. Още не.

60.

— Гладна ли си?

Куин не можеше да се реши да го погледне, но не се осмеляваше и да се извърне напълно встрани. Тя се бе вторачила през предното стъкло и безуспешно се опитваше да намери утеха в нормалността, покрай която минаваха — магазини, ресторанти и хора. Но вече нищо от това не изглеждаше част от нейния свят. Вселената се бе свила до интериора на колата и мъжа в периферното ѝ зрение.

— Гладна ли си? — повтори Марън.

Куин се премести няколко сантиметра и болката в стегнатите ѝ в белезници ръце се усили. Лицето на Марън продължаваше да се подува и да потъмнява, но беше трудно да се определи доколко деформацията се дължи на нараняванията и доколко — на остатъка от човешки облик, който постепенно го напускаше.

Куин искаше да говори, да каже нещо, което би го спряло. Според учебниците тя можеше да въздейства на такъв тип убиец и да се опита да направи така, че да изглежда реална, а не съпротивяващ се реквизит във фантазиите му. Но тя знаеше, че у него не е останало нищо, на което да въздейства. Той само щеше да се забавлява.

— Трябва да поддържаме силите ти — добави Марън, зави към крайпътния „Макдоналдс“ и без да откъсва очи от нея, поръча. — Два сандвича със сирене, две големи порции пържени картофи и... две безалкохолни билкови напитки.

Той взе скалпела и Куин затаи дъх, когато докосна кожата ѝ точно под подгъва на полата ѝ. Ръката му бавно се плъзна по крака ѝ, надигайки плата. Марън натисна скалпела, срязва бикините ѝ и Куин усети острието.

Тя се опита да овладее треперенето си, когато Марън се обърна към нея и се усмихна. Разцепените му устни се отвориха и по брадичката му потече кръв. Въпреки това Куин видя, че очите като по чудо се преобразиха и почти възвърнаха нормалния си вид. Но метаморфозата не беше пълна като в МТД. Способността му да

създава илюзия за доброжелателност и любезност изчезваше наред с всичко останало.

— Осем долара и двайсет и три цента, моля... Хей, господине, добре ли сте?

— Да. Благодаря, че попитахте.

Куин не видя лицето на девойката, а само ръката ѝ, докато Марън ѝ даваше банкнота от десет долара.

— Задръжте рестото.

Тя искаше да изкрещи, но от гърлото ѝ не се изтръгна звук. Пред тях нямаше кола. Куин знаеше, че ако издаде звук, Марън ще използва скалпела между краката ѝ. Но не достатъчно, за да я убие. Щеше да я разреже и после да настъпи педала за газта. Щяха да заминат, преди момичето на гишето да е разбрало какво става. И Марън щеше да се ядоса още повече. Очите му се изцъклиха от злоба, но имаше и още един нюанс — силно задоволство, граничещо със сексуално удовлетворение.

Той отдалечи скалпела мъчително бавно. Изглежда вече бе забравил за плика с храната и двете чаши на таблото. За него най-важното беше контролът. Беше ѝ позволил да му се противопостави и Куин се бе уплашила да се възползва от възможността.

— Какво искаш от мен? — чу се да казва тя след няколко минути мълчание.

Макар че не искаше да знае отговора и изпитваше желание да се самозалъгва до последния възможен момент, Куин вече не издържаше на тягостното очакване. В съзнанието ѝ безмилостно се редуваха образите на мъртвото момиче, на младата жена в къщата на Ерик и снимките от полицейските досиета.

— Имам изненада за теб, всъщност за нас — каза Марън.

Куин затвори очи. По лицето ѝ започнаха да се стичат горещи сълзи. Нямаше кой да ѝ помогне. Никой не знаеше, че Марън съществува. Дори някой да знаеше, нямаше да може да ги намери, освен ако той не пожелаеше. Тя си представи тялото на Ерик, отпуснато върху строшената масичка за кафе на Прайс, и болката и смъртта около него. Донякъде Куин се надяваше, че Ерик е мъртъв. В края на краищата така щеше да бъде по-лесно.

61.

Ерик Туейн нямаше представа колко време е минало, преди мракът да избледнее до бяло и съзнанието му най-после да проумее, че се е втренчил в тавана. Освобождаването от рамката на масичката продължи по-дълго, отколкото очакваше. Накрая се изправи, олюлявайки се, и опипа главата си и наранените си ребра, без да е сигурен кой е източникът на най-силната болка.

Ерик се огледа. Нищо не се бе променило, освен че Марън и Куин бяха изчезнали. Прайс още лежеше на пода, а момичето бе все така завързано за стола и мъртво. Ерик изохка, когато стъпи върху счупените стъкла, и отиде в средата на стаята.

Той погледна часовника и пресметна, че е бил в безсъзнание не повече от двайсет минути. После се огледа — като по чудо не се бе нарязал. Дълбоката рана отстрани на тялото му отново бе започнала да кърви и на тила му имаше цицина, но това беше всичко. Беше се отървал от хвърлянето върху масичката за кафе само с пулсиращо главоболие.

— Куин! — извика Ерик по-скоро за да наруши тишината, отколкото с надежда за отговор.

Той взе кърпа за съдове и затисна раната си, сетне тръгна из първия етаж на къщата.

— Куин!

Нищо.

Тръгна да се качва стълбите, но спря на първото стъпало.

За миг му се стори, че жената, която седеше на площадката на втория етаж, го гледа. Илюзията премина, когато стана очевидно, че изобщо нищо не вижда.

Беше много по-възрастна от момичето в кухнята и бе облечена в зелена блуза, но от кръста надолу беше гола. На вътрешната страна на дясното ѝ бедро имаше дълбока рана, която бе прекъснала бедрената артерия и животът на жената бе изтекъл по стълбите. Единствените

други наранявания бяха охлузванията на китката под белезниците, с които бе прикована към перилата.

Ерик не искаше да мисли какво ѝ се е случило, докато стъпваше в кръвта по стълбите, но не можеше да избяга от тези мисли. Жената сигурно бе съпругата на Прайс и майка на момичето. Дали Марън бе разрязал първо нея и я бе оставил да умре, опитвайки да се освободи? Или я бе оковал за перилата и се бе заловил първо с момичето?

Когато спря на най-горното стъпало, разбра истината. Под белезниците се виждаше розово белезникавата кост. Жената явно е била принудена да слуша как Марън изтезава и изнасилва дъщеря ѝ и едва не бе прерязала ръката си в опит да се намеси.

Ерик отмести поглед, докато минаваше покрай тялото, и положи усилия да потисне чувствата си. Претърси всяка стая и се увери в онова, което вече знаеше — Куин бе изчезнала.

Прерови шкафчето в банята, намери пластир и докато слизаше по стълбите, притисна кърпата до тялото си, за да намали кървенето.

— Ами сега? — запита се на глас той. — Мисли.

Трябваше да открие Куин, преди Марън да е имал време да... Той поклати глава. Не си позволи да мисли за последиците в случай на неуспех. Съзнанието му трябваше да е ясно, за да измисли как да постъпи. Най-важното беше да намери Куин.

Но как? Марън можеше да прави каквото си иска, да отиде където поиска. Никой не знаеше, че той съществува. Макар да беше луд и съсредоточен единствено върху извратените си фантазии, колко време щеше да живее, преди да го открият? Месец? Два? Шест? И още колко жени щяха да умрат?

Ерик стоя наведен, докато усети как в главата му нахлува кръв. Трябваше да има решение. Трябваше да разсъждава. Дори в очевидния хаос имаше замисъл. Къде би отишъл Марън?

Отначало сирената се чу съвсем слабо. Ерик бавно обърна глава по посока на звука и осъзна, че воят се засилва.

— По дяволите! — измърмори той и бързо прекоси стаята.

Нямаше начин да разбере дали ченгетата идват в къщата, или само минават оттам. Но не можеше да позволи да го намерят. Още не. Часовникът тиктакаше за Куин и Ерик нямаше време да обяснява какво се е случило.

Той потърси пистолета, но не го намери — Марън сигурно го бе взел. После коленичи, претърси тялото на Ричард Прайс и откри кобур, но празен.

— Не!

Ерик падна по гръб, като едва избегна удар в лицето от дясната ръка на Прайс. Сърцето му заби като обезумяло. Той продължи да се измъква назад, докато гърбът му се блъсна в плота в средата на кухнята.

Прайс изстена отчаяно. След миг очите му се отвориха и той вдигна глава на няколко сантиметра от пода.

— Ти не си мъртъв. Защо не си мъртъв? — попита Ерик, сетне осъзна очевидното.

Нямаше причина Прайс да е мъртъв. Марън го искаше жив, за да може да страда, да запомни, че той е причинил смъртта на най-близките си хора, и да прекара последните години от живота си, питайки се какво точно е сторил на дъщеря му онзи извратен тип, преди да я убие.

Ерик отново допълзя до него, сграбчи го за самото и го повдигна. Воят на сирените се усили.

— Съвземи се, нещастнико!

Тялото на генерала остана отпуснато, но очите му започнаха да се движат. Ерик видя, че Прайс го позна.

— Ставай, мамка ти! — извика Ерик и го изправи.

Прайс леко се олюля, но изглежда можеше да стои без чужда помощ. Освен обляния му в кръв гръб и тъмната синина на челото, не личаха други рани. Всъщност Ерик не беше сигурен дали кръвта, сред която Прайс лежеше, е негова.

— Махаме се оттук. Веднага!

Ерик сграбчи Прайс и го повлече към задната част на къщата, но генералът се възпротиви с изненадваща сила.

— Жена ми...

— Мъртва е.

— Не. Не може да бъде. Аз...

Ерик вкопчи пръсти в реверите на самото му и го доближи до лицето си.

— Можеш да ми вярваш, генерале. Благодарение на теб станах експерт по смъртта.

Прайс се дръпна назад, спъна се и неволно се обърна към мъртвата си дъщеря.

Ерик го хвана, преди да е паднал на пода, уви ръка около врата му и запуши устата му. Риданията на Прайс утихнаха. Той протегна ръце към дъщеря си, но нямаше сили да окаже съпротива, когато Ерик го дръпна назад. Полицейската кола се приближи по алеята и по стените в къщата започнаха да се въртят зловещи червени и сини светлини.

Отговорът на въпроса, който Ерик си бе задал по-рано, го осени, докато излизаха през задната врата и бягаха в студения дъжд. Ако Прайс не можеше или не искаше да му помогне да намери Куин, Ерик знаеше какво да направи — да удуши негодника. И щеше да се наслаждава на всяка минута.

Ставаше все по-трудно да влачи Прайс в дълбоката кал. Нещата се влошиха, когато генералът излезе от унеса и започна да се съпротивява, като се гърчеше и дращеше ръката около врата си. Ерик го хвана по-здраво и продължи да върви, затъвайки на всяка крачка.

Земята под краката му стана твърда едва когато навлязоха в гъста горичка, намираща се на двеста метра от къщата. Ерик тръгна по-бързо, а Прайс се замята още по-ожесточено. След трийсет секунди те стигнаха до дървена ограда, опасваща задния двор на ярко осветена къща в края на горичката. Ерик блъсна Прайс по лице на земята и се стовари върху него.

— Престани! — през стиснати зъби прошепна той.

Прайс опита да се освободи, затова Ерик бутна лицето му в калта и го задържа там. Не беше особено горд от задоволството, което почувства, когато въздухът в белите дробове на генерала свърши, но вече не му пукаше. Движенията на Прайс станаха по-бавни и Ерик пусна главата му.

— Ще се разберем ли, генерале?

Стори му се, че Прайс отново се кани да се съпротивява. Но тялото на генерала се отпусна и главата му бавно клюмна към земята.

— Единствената причина да не те убия още сега е защото трябва да ми помогнеш да намеря Куин.

— Мислиш ли, че ми пука? — Гласът на Прайс бе едва доловим.

Присъщите му авторитарност, увереност и властност, които излъчваше по време на първата им среща, бяха изчезнали. Сега той

беше незначителен и безпомощен.

— Да. Мисля, че ти пука. Защото ако намерим Куин, там ще бъде и Марън. Предполагам, че искаш да му кажеш нещо след онова, което направи със семейството ти. Или не ти пука и за тях?

Това вече предизвика реакция. Прайс се опита да се извърти, но нямаше сили. Ерик отново блъсна лицето му в земята и почти веднага го пусна. Този път Прайс малко по-живо изплю калта и тревата.

— Къде е Марън? — попита Ерик.

— Откъде да знам?

— Мисли! Има ли друга къща някъде? Роднини? Нощна работа? Набелязал ли си поредната му жертва? Мисли!

Прайс се вцепени, но не опита да се освободи и се задъха, докато прехвърляше наум случилото се.

Гняв. Добре. Ерик можеше да се възползва от това.

— Не мърдай — заповяда той, надигна сакото и разкъса ризата на Прайс, разкривайки изненадващо мускулест гръб.

Кръвта си беше негова. Повърхностните порезни рани се виждаха на светлината, струяща от къщата до тях. Ерик избърса кръвта с краищата на ризата, за да добие представа дали раните са смъртоносни.

Никоя не изглеждаше особено дълбока и когато се дръпна назад, за да види дали кръвенето е спряло, Ерик разбра схемата. Марън бе изрязал нещо на гърба на Прайс.

Адрес.

62.

Куин опита да се свие още по-навътре в тясното пространство между седалката и вратата на колата, когато ръката на Марън мина покрай нея и отвори жабката. Миг по-късно вратата на гаража на малката къща в предградията започна да се вдига. Те влязоха вътре и Куин затвори очи. Бръмчейки силно, вратата се затвори и после настъпи тишина, която изолира Куин от външния свят.

Марън слезе от колата и тя отвори очи. Гаражът беше чист и подреден. Всичко бе сложено на високи лавици на стените. Нещата бяха обикновени — велосипеди, чифт ски и стари картонени кутии с надпис „Коледа“. Къщата не беше на Марън. Куин бе сигурна в това.

— Ела.

Той се наведе през отворената врата и протегна ръка към нея.

Куин не помръдна.

— Не го прави, Марън. Ти си... един от най-гениалните хора в историята. Знаеш, че е грешно. Не би искал да те запомнят с това.

Тя знаеше, че бръцолови глупости. Можеше ли да каже нещо, което да го спре? През последните двайсет и четири часа той бе виновен за смъртта на стотици хора. А предишните десетилетия бе изнасилил, изтезавал и убил трийсет и две жени.

Марън се опита да я сграбчи, Куин се завъртя и ритна нависоко.

— Не ме докосвай!

Кракът ѝ мина на два-три сантиметра от лицето му. Той хвана глезена ѝ и тя разбра, че няма да може да се изплъзне.

— Престани! Пусни ме! — изкрещя Куин, когато Марън я повлече по седалката.

Тя се мятеше ожесточено, без да обръща внимание на белезниците, които израниха китките ѝ, като безуспешно се опитваше да хване волана.

Той вкопчи пръсти в бедрото ѝ и я смъкна на бетонния под. Куин изпищя, като се молеше хората в съседните къщи да я чуят, но Марън запуши с ръка устата ѝ.

Изчака въздухът от дробовете ѝ да излезе през носа и после запуши и него. Тя изпадна в паника и започна да се съпротивява още по-ожесточено, но бързо загуби сили поради липсата на кислород. Точно когато пред очите ѝ затанцуваха светли петна, ръката се дръпна от устата ѝ. Куин пое въздух, но Марън бързо напъха вътре кърпа, залепи я с тиксо и я повлече към къщата.

Тя усети, че силите ѝ се възвръщат, но докато той я влачеше по кухненския под, дори не опита да се съпротивява. Сега вече нищо не можеше да го спре. Куин разбра това в мига, когато тялото на Ерик разби онази маса. Колко ли време щеше да мине, преди тя най-после да умре? Час? Два?

Дано да не бъдеха повече от два.

Марън я пусна, седна на гърба ѝ и окова в белезници глезените ѝ, сетне ги прикрепи с верига към тези на ръцете ѝ. Куин осъзна разликата — той не завързваше така жертвите си.

Марън я изправи на колене и тя видя лицето му.

— Куин!

Трудно ѝ беше да се съсредоточи.

— Куин!

Подутите му устни се разтеглиха в усмивка.

— Чуваш ли ме?

Тя не можеше да говори през кърпата, но изражението ѝ, изглежда, го задоволи. Той тръгна обратно към гаража и в същия миг Куин я видя.

Жената лежеше само на метър от нея. Беше две-три години по-голяма от Куин, имаше дълги тъмни коси и слабо, но добре оформено тяло, което беше съвсем голо. Ръцете ѝ бяха завързани за кухненска маса, закована за пода, а краката ѝ — за две дебели халки, забити в стената.

Куин затвори очи, опитвайки се да прогони гледката. Когато отново ги отвори, жената я гледаше. Куин видя ужаса в очите ѝ и тъмните следи, където сълзите се бяха стичали надолу по слепоочията ѝ и бяха засъхнали.

— Виждам, че сте се запознали — каза Марън, когато се върна.

Той мина покрай Куин, прекрачи жената, сложи хладилна чанта на пода до нея, извади пълно с кръв пликче от система и го окачи на масата.

— Казах ти, че имам изненада за теб. Всъщност за нас.

Куин извърна глава, докато Марън търсеше вена в ръката на жената. Краката ѝ бяха побелели от стегнатата около тях тел. От колко ли време беше там? Откога Марън бе планирал това?

Жената изстена. Куин отвори очи и видя, че Марън е забил иглата и си слага плътна престилка.

Знаеше какво иска жената, но не се поддаде. Тя не можеше да издържа повече. Но накрая вдигна глава и я погледна в очите. Контактът, изглежда, успокои малко жертвата.

— Красиви са, нали? — попита Марън.

Куин продължи да я гледа, опитвайки се да ѝ внуши сила и смелост, които самата тя като че ли не притежаваше.

— Изумително — добави Марън. — Блясъкът в очите им, когато са в това състояние! Колко жизнени изглеждат! Тя работеше върху докторската си дисертация по геология. Умна жена. Разбира какво става с нея. Не е като онези вещи, с които Прайс се опитваше да ме задоволи. Те съвсем не изглеждаха така. Вече бяха полуумрели. Глупави. Безсилни. Скучни.

Младата жена изпищя окаяно през кърпата в устата ѝ, когато Марън плъзна ръка между краката ѝ, но не отмести очи от Куин. Куин изпита желание да плаче, но не ѝ бяха останали сълзи.

— Погледни ме, Куин. Куин? Искам да ти кажа правилата. — Той извади от джоба на престилката си скалпела и клещи и ги сложи върху потръпващия корем на жената. — Всеки път, когато отместиш поглед, ще махам по един от пръстите ти. Но не със скалпела, а с клещите. Разбираш ли?

Тя не отговори. Само се бе вторачила в него.

— Важно е да разбереш. Ясно ли е?

Куин най-после успя да събере сили да кимне.

— Да.

Тя отново погледна лицето на жертвата, опитвайки се да я утеши, като внимаваше очите ѝ да не издадат, че знае какво ще последва.

— Не, не — каза Марън, прокара ръка през косите на жената и нежно обърна главата ѝ към себе си. — Не гледай нея, а мен.

63.

— Генерале! Не!

Ерик удари спирачки и се опита да блъсне с вратата Прайс, който скочи от движещата се кола. Прайс отбегна удара с учудваща за възрастта и нараняванията си лекота и хукна по алеята към невзрачната къща в предградията.

Ерик слезе от колата малко по-предпазливо — не толкова заради безопасността си, колкото от страх какво може да види. Адресът, изрязан на гърба на Прайс, ги бе завел първо до бензиностанция в другия край на града. Те търсиха десет минути и откриха плик с адреса на друга бензиностанция. А пликът, който намериха там, ги насочи към тази къща — почти четири часа, след като Марън бе отвлякъл Куин.

— Генерале? — повика Ерик, прекрачвайки прага на отворената външна врата.

Отначало не се чу отговор, но после се разнесоха неразбираеми викове и звуци от чупене на стъкло. Ерик побягна натам, като изтръгна от стената тежка дървена лампа по пътя си и се опита да забрави за свръхчовешката сила на Марън. Ако Прайс успееше да привлече вниманието на Марън само за няколко секунди, това щеше да бъде достатъчно. Той щеше да разбие черепа на убиеца с лампата и най-после да сложи край на един от най-гениалните и извратени умове в историята.

Но когато влетя в кухнята, Ерик завари Прайс да събаря на пода всичко от плота.

— Генерале, къде е Марън?

Прайс беше неконтролируем. Той преобърна лавица, отрупана с чинии, и изтръгна от пантите вратичките на бюфета. Разрезите на гърба му отново бяха започнали да кървят и ризата му бе залепнала за кожата.

Ерик тръгна предпазливо напред и видя крака — боси и осеяни с тънки порезни рани. Той изпусна лампата и положи усилия да

продължи да върви, вторачен в женското тяло.

— Господи! — чу гласа си Ерик. — Моля те, дано да не е тя!

Когато видя дългите черни коси, тежко издиша въздуха, който несъзнателно бе затаил. Той виждаше тази жена за пръв път в живота си.

Изпита чувство за вина, докато стоеше наведен над нея. Резките порезни рани покриваха всеки сантиметър на тялото ѝ с изключение на лицето и врата, които не бяха докоснати. Висящото от масата празно пликче от система още бе прикрепено за ръката ѝ.

Зад гърба му се разнесе трясък от трошене на мебели. Ерик коленичи и затвори красивите зелени очи на жертвата.

— Тя е мъртва, по дяволите! — каза Прайс и застана зад него. — А той отдавна е избягал. Губим си времето.

Трупът беше в същото състояние като другите — жената, убита в спалнята на Ерик, и останалите, които бе видял на полицейските снимки. Но с една очебийна разлика — тази жертва беше освободена. Телените закачалки още бяха увити около китките и глезените ѝ, но бяха откачени от краката на масата и от двете халки, забити в стената.

— Знам, че е мъртва — с неприкрита неприязън каза Ерик. — Но не е окована. Марън пак ни е оставил съобщение.

Прайс посегна към рамото на мъртвата жена, за да я преобърне, но Ерик го блъсна с такава сила, че едва не го повали по гръб на пода.

— Не я докосвай!

Прайс като че ли се канеше пак да се втурне напред, но после промени решението си.

Ерик пое дълбоко въздух и нежно плъзна ръце под нея, но мигновено ги дръпна.

— Какъв е проблемът, по дяволите...

— Млъкни! — извика Ерик. — Затвори си устата!

Той отново се обърна към жената и плъзна ръце под голото ѝ тяло. Не беше подготвен за ужасяващо студената ѝ плът. Но този път успя да я преобърне.

Съобщението беше там, както и очакваше. Ерик избърса кръвта с ръкава си. Буквите, и числата бяха изрязани много по-дълбоко, отколкото в тялото на Прайс.

— Какво е написал?

— Адрес. В Анъндейл.

Ангъндейл беше едно от многобройните предградия на Вашингтон във Вирджиния. Ерик погледна часовника си. Беше два часа сутринта и по пътищата нямаше движение. В най-добрия случай можеше да стигнат дотам за един час.

Той се обърна и видя, че Прайс изчезва по коридора към външната врата. Ерик изгаряше от желание да го последва и да настъпи до пода педала за газта. Да намери Куин жива.

Но нямаше да стане така. Марън сигурно ги изпращаше на друга бензиностанция. И после до друга. Сетне щяха да се озоват в друга къща в предградията, където ще лежи мъртва жена. Може би Куин или някоя друга. Накрая Марън щеше да се отегчи от тази малка игра и да сложи края.

Както и предполагаше, Прайс се появи след около минута.

— Уплаши ли се, Туейн? — изсъска той. — Мислех, че искаш да го намерим.

Ерик дори не го погледна, а се съсредоточи върху празната стена срещу него. Така нямаше да намерят Марън. Те трябваше да престанат да участват в играта му и да го очакват подготвени.

— Дай ми ключовете — каза Прайс. — Ако не ти достига смелост да свършиш тази работа, аз ще го сторя, по дяволите!

— И как по-точно ще „свършиш работата“, генерале? Като направиш всичко, което Марън ти каже? Като търчиш насам-натам като идиот, докато му писне да ти дърпа конците? Не става дума само за твоето лично отмъщение. Куин...

Горчивият смях на Прайс заглуши останалите думи на Ерик.

— Куин. Малката ти приятелка е мъртва. Мъртва. Знаеш го много добре. Марън я е оковал и нарязал.

Ерик скочи, грабна лампата, която бе взел със себе си, и заплашително я вдигна над главата му.

— Ще ме убиеш ли, момче? Направи го. — Прайс се наведе и подложи главата си. — Хайде. Какво те спира?

Ерик пусна лампата на пода. Още можеше да спаси Куин. Сега само това имаше значение.

— Колко са, генерале? Колко жени са като тази?

— Не е важно. Постъпих както трябваше. Противоракетната отбранителна система...

Гласът на Прайс постепенно заглъхна, когато обяснението, на което толкова много пъти се бе позовавал, потъна зад образа на безжизненото тяло на дъщеря му.

— Вече няма противоракетна отбранителна система. Марън примамва всички на паркинга и ги взривява. Всички са мъртви. Разбираш ли? Всички са мъртви.

Ерик видя, че Прайс се опитва да проумее какво му казва. Той знаеше, че няма смисъл да го прави, но не можеше да се въздържа. Искеше да причини болка на този човек.

— Информацията, уредите...

— Купчина бетон и пепел, генерале. От МТД не остана нищо. Всички онези жени, семейството ти... Уби ги за нищо. Нищо.

Прайс се втренчи за миг в пода и сетне поклати глава.

— Не. Психолозите ни предупредиха, че някой ден Марън може да се опита да разруши онова, което е създал. Има резервни копия.

— Съвземи се, генерале! Марън контролираше всичко в комплекса и го унищожи!

Прайс продължи да клати глава.

— Може би прототипите и резервните копия на онова място. Но съществува и друга база. Там няма компютърен достъп отвън и никакви линии. Изпращаме записи на всеки два дни. За това знаят само трима души. Без Марън.

Ерик се взря в него, опитвайки се да разбере що за човек е генерал Ричард Прайс. Арогантността, неспособността да проумее нещо толкова очевидно несправедливо и слепотата му за всичко отвъд изкривената реалност, която бе създал за себе си.

— Какво те кара да кажеш това, генерале? Нима си успял да надхитриш Марън?

64.

Куин лежеше по корем на задната седалка в колата на Марън. Ръцете и краката ѝ още бяха оковани. Вцепеняването на пръстите ѝ бе стигнало до мозъка и тя усещаше само леките вибрации на кожата, до която се допираше лицето ѝ. Сякаш отново беше дете, беше се свила на седалката в камиона на баща ѝ, дремеше на слънчевите лъчи, проникващи през стъклото и слушаше как той пее заедно с радиото. На топло. В безопасност...

Полицейската снимка на обезобразеното тяло на Шанън Дорси беше първият образ, който я стресна, макар че ярките цветове, уловени от светкавицата на фотоапарата, сякаш бяха избледнели. Фотографията я беше шокирала, когато я видя за пръв път, после се превърна в безжизнено видение без минало, бъдеще и съзнание. В информация, която трябваше да бъде анализирана методично, но не и взета твърде сериозно. Паметта ѝ успешно бе съхранила само необходимите факти — дати, психологически профили на жертвите и методология — и бе изтласкала останалото в тъмен ъгъл, където Куин не се осмеляваше да пристъпи.

Тя започна да се бори, да извива ръце напред и назад и да се мятат, когато фотографското изображение бе погълнато от празнотата, която сякаш беше единственото, останало у нея. Беше ѝ необходимо да чувства нещо — болка в окованите китки и глезени, реакция на сърцето към движенията или студени капки пот. Нещо, което да не ѝ позволи да се пречупи...

Но беше късно. Жената вече беше с нея — зелените очи, които блестяха в мрака, търсеха човешки контакт, утеха и избавление и я привличаха.

Куин зарови лице в кожената седалка и прехапа вътрешната страна на бузата си, докато усети вкуса на кръв. Но видението не изчезна. Очите на мъртвата жена продължиха да блестят и изведнъж заискриха от болка и ужас. И накрая от омраза — насочена не към Марън, а към Куин, защото не му е попречила.

Жената бе останала жива и в съзнание по-дълго, отколкото изглеждаше възможно, усещайки всеки разрез, насилие и изтезание, които Марън внимателно бе извършил. Куин се молеше за нея и за себе си да умрат, докато ѝ ставаше все по-трудно да се разграничи от жертвата. Тя бе започнала все по-осезаемо да чувства агонията, страха и унижението, а самоличността ѝ постепенно се замъгляваше. И когато най-после издъхна, жената взе част от Куин със себе си.

Разнесе се леко скърцане на кожа. Марън се обърна към нея и Куин отвори очи. Той вече изглеждаше почти безформен, като димен облак. С убийството на тази жена Марън бе загубил и малкото му останала човечност. Остатъците от състрадание, интелигентност и темперамент се разпаднаха, докато кръжеше около нея, и избледняха толкова бързо и безвъзвратно, сякаш никога не бяха съществували.

Марън се подмокри, когато плъзна скалпела по бедрата на жената, но изглежда не забеляза това. Жертвата започна да губи връзка с действителността, а той съблече дрехите си и я атакува като див звяр. И тя най-сетне умря. Докато Марън беше върху нея.

Колата забави ход и спря. Марън свали стъклото и хладният въздух, който нахлу вътре с мирис на изгорели газове, мигновено прогони задушаващата миризма на кръв, урина и секс.

Те потеглиха отново, но не стигнаха далеч. Следващия път, когато колата спря, двигателят угасна и Марън слезе. Отново вълна чист въздух, сетне студенината на асфалта, по който я влачеха.

Марън коленичи и доближи лице на няколко сантиметра от нейното. Той променяше изражението си хаотично, трескаво опитвайки да прикрие жестокостта и омразата, но това само го деформираше още повече. Приглади косите си и избърса кръвта от устните си със странни отчаяни движения, очевидно разтревожен от неспособността си да възстанови маската си. Но всичко това вече нямаше значение за Куин. Очите ѝ бяха приковани в асфалта под нея.

— Пристигнахме, Куин. Погледни.

Той я хвана за косата и дръпна назад главата ѝ.

Лъчите на мощните фарове осветяваха малък склад, после се отразяваха в телена ограда и накрая се разсейваха в мрака.

Куин видя отблясъка по скалпела и усети, че краката ѝ се влачат по земята. Острието срязва въжето зад гърба ѝ. След миг глезените ѝ бяха свободни и Марън я изправи на крака.

— Не ме ли чу, Куин? Пристигнахме.

Гласът му беше дрезгав, сякаш гърлото му бе пресъхнало.

Куин присви очи и го погледна, без да е сигурна какво е чула. Вече не беше сигурна дори кой е той.

— Трябва да направим едно последно нещо — продължи той, плъзна скалпела под колана на полата ѝ, остави го там и я повлече към входа на склада. — И после ще се срещнем с генерала. А може би и твоят приятел Ерик ще бъде там. Това би ти харесало, нали?

Докато се приближаваха към остъклените врати, Куин видя пазач, седнал зад голямо извито бюро. Тя инстинктивно се опита да побегне към него, но Марън очакваше това — опъна веригата между белезниците и Куин падна на колене.

— Не е необходимо да бързаме — каза той и я повлече в сенките далеч от пазача. — Скоро ще имаме време да прекараме заедно няколко часа, без да ни прекъсват.

65.

— Четири, три, пет, нула — каза Прайс.

Ерик се наведе през стъклото и набра числата на малката клавиатура. Огромната порта се отвори и той подкара напред.

— Колко души има тук нощем, генерале?

— Само един.

Ерик почувства лек прилив на адреналин, когато чу отговора му. На паркинга имаше две коли.

Той погледна Прайс, който се бе вторачил в таблото и бе потънал в размисъл. Силните емоции през последните четири часа го бяха изтощили. На лицето му бе изписана разрушителна, смъртоносна решителност и нищо друго.

Ерик угаси фаровете и продължи да кара към едноетажната метална сграда пред тях.

Прайс изведнъж се оживи и скочи от колата, но този път Ерик беше подготвен. Той удари спирачки, отвори вратата, хукна след Прайс и го повали на земята.

— Ще го направим, както кажа аз — изръмжа Ерик в ухото му, наблягайки на всяка дума, като забиваше коляно в изранения му гръб.
— Ясно ли е?

Прайс започна да се съпротивява, протегна ръка и го сграбчи за косата, но беше твърде изтощен, за да надделее над силата и младостта на опонента си. Ерик го повали по гръб и го стисна за гърлото.

Не бе изпитвал по-силна омраза. Нито към Ренкуист, който с такава радост съсипа живота му, нито към очевидно ненормалния Марън. Ерик вкопчи пръсти в гърлото му и си представи страданията на жените, преди да умрат. Знаеше, че е по силите му поне отчасти да отмъсти за тях. След няколко секунди Прайс пусна косата му и се опита да се освободи от хватката, но липсата на въздух го бе лишила и от последните остатъци на сила и координация.

Не.

Мъртвите жени трябваше да почакаят още малко за възмездията си. Ерик отслаби хватката и отново се наведе към ухото на Прайс.

— Ясно ли е, генерале?

Прайс нямаше сили да отговори, нито да се съпротивява. Ерик го изправи на крака и го поведе към остъклената врата. На поста на охраната нямаше никого.

Прайс се изправи и набра кода на клавиатурата. Ключалката забръмча силно и Ерик влезе, като се движеше бавно и дърпаше Прайс зад себе си. Не се чуваше никакъв звук, нито се долавяше движение. Ерик се приближи до поста на охраната и надникна зад бюрото.

Пазачът беше мъртъв като онзи в МТД. Гърлото му бе прерязано и кръвта му бе изтекла на пода. Револверът му явно бе използван за разбиване на мониторите за наблюдение и бе захвърлен на пода отворен и празен.

— Той е тук — прошепна Прайс.

Ерик се обърна и го хвана за ръката.

— Не мърдай. Разбираш ли? Нито сантиметър.

— Елементът на изненада ни дава предимство. Но няма да е за дълго.

— Нищо не ни дава. — Ерик заобиколи бюрото и седна на стола на мъртвия пазач. — Компютърът отвори вратата, когато ти набра кода. Марън знае, че сме тук. И е готов. Затова е изпразнил револвера на пазача и е разбил мониторите.

— Тогава той бяга. — Гласът на Прайс прозвуча отчаяно. — Има аварийно стълбище...

— Не, генерале. Той няма да отиде никъде, докато не приключи. Камерите за наблюдение предават ли образ другаде?

Прайс сякаш не го чу. Той гледаше през рамото му към металната врата, водеща към склада.

— Генерале!

— Не... Не. Само тук.

Ерик натисна ENTER на клавиатурата пред него и екранът светна.

— Каква е паролата?

— Ами... Засечка 138.

Ерик я написа, затаи дъх и потърси функциите на охранителната система.

— По дяволите!

— Какво? — попита Прайс, който започваше да изглежда малко по-адекватен.

Вероятно най-после осъзнаваше, че това е последният им шанс. И са невъоръжени и очевидно очаквани. Марън изглежда отново щеше да спечели.

— Изключил е охранителната система. Има ли резервна програма?

Прайс поклати глава.

Ерик се опита да намери план на сградата. За щастие тази функция не беше премахната.

Прайс посочи на екрана.

— Намираме се тук, във фойето.

— Къде се съхраняват резервните записи?

Генералът показва голямо помещение и после по-малка стая пред него.

— Това е контролният пункт. Използваме го за каталога и за работа по архивите. Отделен е с плексиглас от главния склад.

— По дяволите. В тази сграда няма нищо. Главен вход, зала, контролен пункт и баня. Не е необходимо да измисляме хитър начин, за да влезем. Няма къде да се устрои засада... Пропускам ли нещо, генерале?

Прайс поклати глава.

Ерик заобиколи бюрото, приближи се до металната врата в дъното, хвана дръжката и погледна Прайс.

— Той няма да ни даде втори шанс. Ще се справиш ли?

— Можеш да се обзаложиш.

Ерик отвори вратата и Прайс изскочи в тесния коридор.

Там нямаше никого.

— Не е далеч — тихо каза генералът и тръгна по коридора. — Там горе.

Ерик го настигна и застана до него. Прайс вече бе опрял гръб на стената точно до стоманена врата, водеща към малкото контролно помещение пред склада. Прайс мълчаливо отброи на пръсти и на три двамата нахълтаха вътре.

Нищо.

Стаята беше три на шест метра. Едната стена беше прозрачна, освен една малка част, покрай която минаваше плот, отрупан с компютри и канцеларски материали. Лампите не светеха.

Складът отгатак беше много по-голям. В дясната страна бяха наредени двајсетина лавици. Лявата половина беше почти празна, с изключение на друг нисък плот в задната част и компютър. В средата на пода имаше еднометрова купчина от компютърни разпечатки, сякаш подготвени за увеселителен огън.

Прайс посочи вратата, през която бяха влезли.

— Затвори я.

Ерик не помръдна.

— Не знаем къде е той и не искаме да ни се появи в гръб — обясни Прайс, тръгна напред, минавайки предпазливо през единствената друга врата, и влезе в склада.

Той имаше право, но Ерик не желаше да прави нищо, което би забавило оттеглянето им, ако се наложеше.

Той затвори вратата. Ключалката беше електронна и Ерик сложи стол пред нея. Това нямаше да спре Марън, но поне щяха да го чуят.

Прайс бе спрял до купчината разпечатки и се вслушваше в тишината. Ерик приближи до него и тъкмо отвори уста да каже нещо, когато вдясно се чуха стъпки. Двамата се обърнаха по посока на звука и се вцепениха.

— Много умно, Ерик! Предполагам, че ти ме намери, а не това... нищожество — появявайки се, каза Марън и посочи Прайс.

Ерик сложи ръка на рамото на Прайс.

— Спокойно, генерале.

Марън беше неузнаваем. Лицето му бе осеяно със синини и безнадеждно изкривено от подутини и рани. Съдейки по миризмата, голямото петно отпред на скъпия му панталон беше урина.

— Куин? — попита Ерик. — Добре ли си?

В едната си ръка Марън държеше белезниците, с които бяха оковани китките ѝ, а в другата — автоматичен пистолет.

— Куин?

Тя не отговори и не отмести поглед от пода. Физически изглеждаше невредима, но очите ѝ не отразяваха нищо друго, освен стаята.

— Какво си ѝ направил?

— Нищо — отговори Марън, бавно придвижвайки се наляво. — Не съм я докосвал.

Той стигна до единствения компютър в стаята и бързо написа някаква команда. Ерик обърна глава по посока на бръмченето. Вратата към контролното помещение още беше отворена, но другата, която водеше към коридора се заключи. Чудесно.

— Куин? — каза Ерик и тръгна към нея. Нямаше представа какво ще се случи, но знаеше, че тя трябва да е в пълно съзнание. — Хайде, Куин! Чуваш ли ме?

Главата ѝ не се вдигна, но той видя слаб блясък в очите ѝ.

— Казах ти, Ерик. Нищо ѝ няма. Престани да се тревожиш.

Марън застана зад нея, допря брадичка до гърба ѝ и погали крака ѝ с дулото на пистолета. Ерик махна ръка от рамото на Прайс и направи крачка напред, но спря, когато Марън насочи пистолета към него.

— Съжалявам, Ерик. Тя твоя ли е? Кажи ми. Ако е твоя, може да си я получиш обратно. Прониквал ли си в това красиво малко нещо?

Ерик не отговори. Опитваше се да измисли как да преодолее трите метра между тях, без да бъде застрелян, но това беше невъзможно. Както винаги, Марън контролираше положението.

— Не. Разбира се, че не си, нали? Не ти върви с жените, а?

Прайс се промъкваше напред и успя да се приближи до Марън, който насочи пистолета към него.

— А ти, генерале? Защо си тук? Искаш да отмъстиш за семейството си? Или само да запазиш безценната си кариера?

Проблясъците в очите на Марън изведнъж избледняха и лицето му се отпусна.

— Знаеш ли, Ричард, никога не съм очаквал това от толкова младо момиче. Съзнаваш, че ги изчакам да придобият известен опит и изисканост. Мислех, че така ще бъдат по-добре подготвени, за да разберат какво им правя. — Марън тъжно поклати глава. — Не мога да ти опиша колко дълбоко съм грешал. Тя разбра всичко. И се съпротивяваше. Като никоя друга. Много искаше да живее. Ще се гордееш да знаеш, че не се отказа до края. Докато не ѝ разказах за теб. За... споразумението ни.

Този път Ерик не се опита да спре Прайс. Знаеше, че ще е безполезно. Тръгна след него, като очакваше изстрела и се надяваше,

че ще има достатъчно време. Секундата уязвимост щеше да му даде шанс. Можеше да грабне пистолета и да го захвърли далече...

Марън удари с ръкохватката Прайс по лицето и го повали на пода. Ерик не бе успял да се доближи дори на метър и половина, когато Марън отново насочи оръжието към гърдите му.

После направи няколко крачки назад, влачейки Куин със себе си. Прайс се изправи. Ерик стисна челюсти, когато пистолетът се насочи към Прайс, но вместо да стреля, Марън дръпна плъзгача няколко пъти, изхвърли патроните и пусна оръжието.

— Мисля, че това ще направи нещата по-интересни, нали?

Прайс стигна пръв, но спря, когато Марън го хвана през лицето. Ерик блъсна с рамо Куин, която се запрепъва назад, а после с всичка сила замахна към главата на Марън.

Кокалчетата на пръстите му се плъзнаха безобидно върху черепа. Ерик се съсредоточи върху следващия си удар и късно видя ръката. Чу леко хрущане в главата си, когато юмрукът на Марън се стовари върху скулата му, и падна по гръб на плота зад него наред компютърния терминал. Отвсякъде се посипаха искри и той смътно осъзна, че прогарят фланелката му, докато се опитваше да овладее световъртежа си. На ръката му се запали малък огън и болката му помогна да проясни съзнанието си.

Марън сграбчи генерала за раменете и го тръшна към стената от плексиглас, без да обръща внимание на ударите върху подутото си лице. Когато Ерик възвърна равновесието си, Марън блъскаше главата на Прайс в стената.

Залитайки, Ерик тръгна натам, но когато стигна до средата на стаята, осъзна, че звукът се е променил. Ударите на главата на Прайс върху стената станаха приглушени. Той се съсредоточи върху двамата мъже и видя, че очите и устата на генерала са широко отворени, тялото му се е отпуснало като парцалена кукла и се свлича все по-надолу в уголемяващата се локва кръв, а черепът му е смазан.

Вратата.

Огънят се разпали, образувайки вонящ облак около Ерик, който продължи да се препъва напред. Куин още беше на пода, където бе паднала. Ерик я обхвана с ръце и я задържа към контролното помещение. Тя не се възпротиви, но и не му помогна. Още беше

пленница на света, който Марън бе създал за нея. Ерик искаше да ѝ говори, но се опасяваше, че Марън ще го чуе.

Звукът от разбиването на черепа на Прайс заглъхна, когато бяха само на няколко крачки от вратата. Ерик мина от другата страна и докато отчаяно се опитваше да издърпа Куин през прага, останките на Прайс се свлякоха по стената.

Марън хукна към тях, хвърли се на пода и хвана глезена на Куин, преди Ерик да успее да я изтегли. Той гледаше ужасен как Марън пълзи по краката, как ръцете му се скриха под полата ѝ...

— Не! — изпищя тя, най-после излизайки от унеса, когато Марън стигна до бедрата ѝ.

Ръцете ѝ още бяха завързани зад гърба, но тя започна рязко да се мята и да рита и това стресна Марън за миг. Куин изви гръб, фланелката ѝ се скъса и разкри корема ѝ и лъскав сребрист предмет, затъкнат в колана на полата. Ерик пусна ръката ѝ, грабна скалпела и замахна. Марън опита да се дръпне извън обхвата му, но се заплете в полата на Куин. Скалпелът проникна само на няколко сантиметра от врата му и се заби дълбоко в плътта до ключицата.

Пронизителният писък, който се изтръгна от гърлото му, изобщо не приличаше на човешки. Той се освободи от гънките на плата, изправи се на колене, хвана скалпела и отчаяно се опита да го измъкне.

Точно това му трябваше на Ерик. Той сграбчи дръжката на вратата с едната си ръка, а другата заби в гърдите на Марън, поваляйки го по гръб. След миг издърпа Куин в контролното помещение и тресна вратата. Ключалката изщрака.

— Куин! — каза Ерик и се задави от дима, изпълващ въздуха около тях. — Добре ли си...

Неочакван удар с коляно в гърдите го накара да се претърколи на пода. Когато се съвзе, видя, че тя се е свила в малкото пространство между стената и шкафа.

— Куин, всичко е наред — рече Ерик и запълзя към нея.

Приглушеният звук на огъващ се плексиглас го спря. Той се обърна по посока на звука и видя, че Марън е притиснал длани и лице до прозрачната стена. Още стърчеше от рамото му скалпелът като странна антена. Алармата и бялата мъгла, разпръсваща се от тавана, стреснаха Ерик и го накараха да направи няколко крачки назад. Огънят от компютъра бе продължил да се разпространява и се движеше с

изненадваща скорост по плота. Въртящият се във въздуха пушек, хаосът, създаден от пожарогасителя, бълващ пяна от тавана, и притиснатото до плексигласа лице на Марън напомниха на Ерик за картина от ада.

Марън изведнъж се обърна, хукна към вече стихващия пожар, спря в средата на стаята и падна на колене. Ерик застана така, че да го вижда по-добре как пълзи, но късно разбра какво прави Марън.

Той се хвърли на пода пред Куин и я закри с тялото си, когато трите куршума, които Марън бе успял да намери, се забиха в плексигласа. Куин се съпротивяваше, но Ерик я държеше здраво. Когато канонадата свърши, той се обърна и видя, че прозрачната стена се е напукала, но куршумите не бяха проникнали през нея.

Марън грабна димящ стол и се завтече към плексигласа. Куин изпищя, когато металните крака се удариха в стената.

— Всичко е наред. Чу ли? Нищо няма да се случи.

Ерик искаше да я утеши, но нямаше време. Марън отстъпи назад, докато застана до остатъците от огъня, и после отново хукна напред. Сцената беше почти сюрреалистична. Устата му беше широко отворена и бе очевидно, че той също крещи, но не се чуваше друг звук, освен алармата.

Куин, изглежда, се събуди от унеса, но още не беше в състояние да говори. Ерик мина покрай нея и видя, че тя лежи по гръб и е вдигнала крака, опитвайки се да измъкне ръце пред себе си.

Той хвана дръжката на вратата, водеща към коридора, и я дръпна с всяка сила, но тя не помръдна.

— Куин! Помогни ми! Трябва да се измъкнем оттук.

В същия миг се разнесе още един удар. Ерик се обърна и видя, че Марън отново отстъпва назад в бялата мъгла, разпръскваща се от тавана.

— Куин! Хайде! Помогни ми!

Ръцете ѝ вече бяха пред тялото. Тя се изправи, но изглежда не съзнаваше, че Ерик е в стаята. Вместо да му помогне, Куин изтича до компютъра. Тя дори не вдигна глава, когато столът падна пред нея. Плексигласът се огъна видимо.

— Куин! — изкрещя Ерик. — По дяволите! Помогни!

Тя тракаше по клавиатурата и не го слушаше.

— Не мога да вляза!

Внезапният звук на гласа ѝ го стресна и го накара да разсъждава логично.

— Той е изключил функциите на охранителната система. — Ерик блъсна болезнено рамото си в тежката стоманена врата. — Не можеш да отвориш оттам.

Куин го погледна.

— Ти никога няма да...

Звукът на скърцащ плексиглас я накара да млъкне, но тя не откъсна очи от Ерик, устоявайки на импулсивното си желание да се обърне и да погледне Марън, който продължаваше да атакува прозрачната стена.

— Никога няма да минеш през онази врата. Това е единственият ни шанс.

Ерик спря, дишайки учестено, и я погледна в очите. Те бяха съвсем ясни. Куин отново разсъждаваше.

— Опитай „Засечка 138“ — каза той и се приближи до нея.

Марън отново удари със стола по плексигласа. Този път единият крак проникна през прозрачната стена и проби дупка, широка пет сантиметра. Марън долепи устни до отвора и със зловещо съскане всмукна от относително чистия въздух в стаята.

— Влязох! Влязох!

— Казах ти, че е той изключил всичко, което можем да използваме — рече Ерик.

Тя прегледа командите и спря на „Противопожарен контрол“. Марън се дръпна от дупката и отново се приготви да атакува плексигласа, когато пяната изведнъж престана да се изсипва от тавана. Той спря, обърна се и погледна към задната стена. Повечето огньове тлееха, но на три места пламъците горяха на височина трийсет-четирийсет сантиметра.

Марън отново се обърна към Ерик и Куин и по лицето му се разля усмивка. Беше невъзможно да чуят какво казва, но Ерик разбра по устните му.

„Късно е.“

Марън отново хукна към тях и блъсна със стола прозрачната стена. Кракът пак я проби, но този път Марън не го извади, а започна да го върти насам-натам, разширявайки дупката. Ерик го сграбчи и отчаяно се опита да го бутне обратно навътре. Миг по-късно

противопожарната аларма се изключи. Чуваше се само звукът от стържене на плексиглас и трескавото тракане на Куин по клавиатурата.

— Не знам какво правиш — каза Ерик, — но каквото и да е, направи го бързо.

Дупката стана десетина сантиметра и въпреки усилията на Ерик Марън продължи да я разширява.

Куин натисна ENTER и се разнесе бучене, от което сградата започна да вибрира. Димът в склада бързо се разсея, защото се бяха включили мощните вентилатори на тавана.

— Куин! Господи, какво правиш? Сега той ще може да диша! Димът...

И после Ерик разбра. Освен че пречистваха въздуха, вентилаторите разпалиха огъня. Пламъците, които само допреди няколко минути тлееха, изведнъж подскочиха и обхванаха плота.

Лицето на Марън беше само на няколко сантиметра от Ерик и за пръв път помръкна от несигурност. Той пусна стола, застана пред Куин и удари с две ръце по плексигласа. За миг на Ерик му се стори, че тя се усмихва.

Марън най-после се дръпна от прозрачната стена и изчезна сред лавиците в дясната половина на стаята.

— Отиде да търси пожарогасител — каза Куин и подаде още няколко команди от клавиатурата. Вентилаторите спряха и помещението отново започна да се изпълва с дим. След по-малко от минута не се виждаше почти нищо. — Къде е той? Виждаш ли го?

— Пожарогасителят е в дъното... Ще го намери, но няма да е лесно.

Мина още една минута и после Ерик забеляза движение. Той притисна лице до плексигласа и видя, че Марън тича сред дима и силно кашля.

— Намери го!

Куин беше готова. Тя натисна ENTER и вентилационната система отново забоботи. Пламъците стигнаха до метър и половина и плъзнаха към задната стена.

Марън махна предпазителя на пожарогасителя и се опита да угаси огъня, но след няколко секунди осъзна, че усилията му са напразни. Той се обърна и пак хукна към Ерик и Куин, като държеше пожарогасителя високо над главата си. Пожарогасителят не беше

достатъчно остър, за да пробие плексигласа, но го огъна. Ако Марън отново удареше на същото място...

— Той няма да може да угаси пожара, Куин. Изключи вентилаторите. Ако не може да диша, няма да може и да разбие стената.

Тя не помръдна, а седеше спокойно, когато Марън се засили и пак блъсна пожарогасителя в плексигласа, който се огъна още повече и едва се крепеше.

— Куин, за бога!

Ерик се наведе и посегна към клавиатурата, но тя блъсна ръката му.

— Не!

— Да не си полудяла?

Ерик изтъркаля стола ѝ далеч от компютъра, но Куин изтръгна клавиатурата от процесора и я хвърли на пода.

— Страхотно, Куин! Направо супер!

Тя се приближи до Марън, сложи ръце от двете страни на дупката и се вторачи в него.

— Господи! — измърмори Ерик, когато най-после разбра какво става.

Куин не искаше Марън да се задуши в пушека. Искаше да изгори жив.

Пламъците вече бяха обхванали всичко. Трупът на Ричард Прайс гореше, както и разпечатките и лавиците. Марън не можеше да се засили повече от две крачки от страх да не стъпи в огъня. Жестокостта и арогантността бяха изчезнали от лицето му. Бе останало само отчаяние.

Свръхестествената му сила започна да намалява. Димът също. Но Ерик усещаше горещината, излъчвана от плексигласа. Металният ръб на пожарогасителя все пак проби прозрачната стена. Но вместо да се опита да разшири дупката, Марън притисна лице в нея, като дишаше учестено, докато поемаше въздух в обгорените си бели дробове.

— Кучка! — изхриптя той, когато Куин се приближи до него и се взря в очите му.

Марън изплю кървава хрчка в лицето ѝ, но тя не реагира — нито на това, нито на омразата в гласа му, нито когато ризата му се

запали и той започна да крещи и да се опитва да угаси с ръце пламъците. Нито на тишината, която последва.

Ерик се приближи предпазливо до нея, хвана ръката ѝ и я дръпна от плексигласа. Погледна я и видя, че лицето ѝ е безизразно. После я прегърна и я притисна до себе си. След няколко секунди от гърлото ѝ се изтръгна тихо ридание и тялото ѝ се отпусна.

ЕПИЛОГ

За пръв път от дълго време Куин усещаше как слънчевите лъчи гаят кожата ѝ и това ѝ доставяше удоволствие. Беше обед и тихият вътрешен двор постепенно се оживяваше, докато хората, работещи в сградите наоколо, излизаха да хапнат нещо. Куин се излегна на пейката, усещайки как аризонската жегата прониква в нея, но очите ѝ останаха съсредоточени в изхода на сградата отпред.

— Това ли е той? — попита Ерик и кимна към висок, добре облечен мъж с широки рамене и късо подстригана къдрава коса.

— Не.

Тя устоя на импулсивното желание да прогони всичко от съзнанието си. Беше станала много добра на този малък номер. Бе прекарала по-голямата част от последните три дни зад волана на колата на Ерик, като виждаше само пътя. Искеше да прогони от съзнанието си всичко — ужасите в досиетата, убитата млада жена в спалнята на Ерик и усещането за смърт, което почти я бе завладяло, след като наблюдава Марън в действие. Но най-вече безумната ярост, която я бе обзела, когато го видя затворен в онази стая, и извратената радост, която почувства, когато извергът най-после изгоря. Куин се запита дали е добила поне малка представа за онова, което Марън е изпитвал, докато е убивал жертвите си.

Но за да потисне тези спомени, тя бе принудена да се изолира и от всичко останало. А Куин не можеше да живее така. Тя нямаше да позволи на Марън да я лиши от живота ѝ.

Куин се обърна към Ерик и се вторачи в профила му. Той се бе променил много от деня, в който се запознаха. На пръв поглед изглеждаше същият — смуглата гладка кожа, дългите черни коси и слабото атлетично тяло. Но нещо в очите му...

Не, очите му не бяха се променили и бяха запазили светлосивия си цвят. Само че сега Куин можеше да вижда по-надълбоко в тях.

Ерик се обърна към нея. Изглеждаше раздразнен.

— Престани. Изнервяш ме.

— Защо?

— Вторачила си се в мен.

— Съжалявам. Питам се за какво мислиш.

— За нищо.

— Наистина ли?

— Съзнанието ми е празно.

Тя се усмихна, но не отмести поглед от него. Той беше истинската причина да не може да се отърси от всичко, което ѝ се бе случило. Ако го направеше, трябваше да прогони и него.

— Куин, говоря сериозно. Подлудяваш ме до...

Тя се наведе и го целуна. Когато се дръпна, Куин видя, че изражението му е напълно озадачено.

— Не беше ли добре?

— Е... Ами...

Тя го целуна отново, но този път се притисна към него. След няколко секунди Ерик преодоля първоначалното си стъписване, отпусна се и я прегърна. Куин не можеше да каже откога желае това, но ѝ се струваше, че е било много отдавна. Може би откакто се бяха запознали.

Те още седяха прегърнати, когато тя отвори очи и съзря мъжа, който излизаше от сградата. Сложи ръце на гърдите на Ерик и го блъсна назад.

— Това е той!

— Страхотно! В най-подходящия момент. Къде е? Не виждам никого.

— Ей там! Пали цигара до фонтана.

Ерик го видя и се намръщи. Куин хвана реката му и го дръпна да стане, без да обръща внимание на неговото разбираемо разочарование. Външният вид на Марк Биймън не вдъхваше доверие. Лицето му беше подпухнало и веждите стърчаха твърде напред под оределите коси, а румените страни сякаш бяха готови да се предадат в битката с гравитацията. Костюмът му не беше особено стилин и вероятно бе купен, когато собственикът му е бил с петнайсет килограма по-дебел.

Биймън тръгна отново, като изпусна гъст облак дим от белите си дробове и с леко притеснение и усмивка отвърщаше на изпълнените с уважение поздрави на минавачите. Крачката му беше твърде забързана, за да е естествена — сякаш се опитваше да избяга.

— Хайде — каза Куин и дръпна Ерик след себе си.

— Сигурна ли си, че е той?

— Да, той е.

Биймън излезе от вътрешния двор пред новата сграда на ФБР във Финикс и тръгна по-бавно, като спокойно всмукваше от цигарата си и от време на време поглеждаше витрините на магазините и ресторантите на улицата.

Куин бързо измина разстоянието между тях и спря, когато се намираха на три крачки зад него.

— Господин Биймън? — каза тя, полагайки усилия гласът ѝ да не издаде нервността ѝ.

Той се обърна и я погледна.

— Здравейте! Познаваме ли се?

— Всъщност не. Не, сър.

— Е, какво мога да направя за вас?

— Питам се... дали може да поговорим за минута.

Въпросът беше обикновен, но Биймън го обмисли сериозно, сякаш беше на живот и смърт.

— Репортер ли сте?

— Не, сър. Работех за ФБР. На практика може би още съм там.

Той погледна Ерик. Очите му се задържаха на подутината и синината на разбитата му скула.

— А вие какъв сте?

— Физик.

Биймън сви рамене.

— Предполагам, че тогава всичко е наред. Опитвам се да реша къде да обядвам. Защо не дойдете с мен?

Издание:

Кайл Милс. Човекът без сянка

Американска. Първо издание

ИК „Бард“ ООД, София, 2003

Редактор: Радка Бояджиева

Художествено оформление на корица: Петър Христов

Компютърна обработка: Иванка Нешева

ISBN: 954-585-405-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.